I'm Glad My Mom Died

Jennette McCurdy

A SIMON & SCHUSTER BOOK

ISBN 978-1-9821-8584-8

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ben[3] Memnunum
Annem Öldü

Jennette
McCurdy

Simon & Schuster
New York London Toronto Sydney New Delhi

Marcus, Dustin ve Scottie için

Önsöz

KOMADAKİ SEVDİKLERİMİZE HEP BÜYÜK HABERLER VERMEMİZ ÇOK TUHAF; sanki koma, hayatınızda heyecanlanacak bir şeylerin olmamasından kaynaklanan bir şeymiş gibi.

Annem hastanede yoğun bakımda. Doktor bize kırk sekiz saatlik ömrü kaldığını söyledi. Büyükanne, büyükbaba ve babam bekleme salonunda akrabalarını arıyor ve otomattan atıştırmalıklar yiyorlar. Büyükannem Nutter Butters'ın endişesini yatıştırdığını söylüyor.

Üç ağabeyimle -Marcus (birlikte olan), Dustin (akıllı olan) ve Scott (hassas olan)- annemin küçük, komadaki bedeninin etrafında duruyoruz. Kabuk bağlamış gözlerinin kenarlarını bir bezle siliyorum ve sonra her şey başlıyor.

"Anne," diye eğilip annemin kulağına fısıldıyor Together, "yakında California'ya geri taşınacağım."

Hepimiz annemin aniden uyanıp uyanmayacağını görmek için heyecanla ayağa kalktık.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra Smart öne çıkar.

"Anne. Anne, Kate ve ben evleniyoruz." Yine hepimiz

canlandık. Hala bir şey yok.

Hassas adımlarla ilerliyor.

"Anne..."

Sensitive'in annemi uyandırmak için söylediklerini dinlemiyorum çünkü kendi uyandırma materyalim üzerinde çalışmakla meşgulüm.

Ve şimdi benim sıram. Onunla yalnız kalabilmek için herkes yemek almaya gidene kadar bekliyorum. Gıcırtılı sandalyeyi yatağının yanına çekip oturuyorum. Gülümsüyorum. Büyük silahları getirmek üzereyim. Düğünleri unut, eve taşınmayı unut. Yapmam gereken daha önemli bir şey var. Annemin her şeyden çok önemsediğine emin olduğum bir şey.

"Anneciğim. Ben... şu anda çok zayıfım. Sonunda 90 kiloya düştüm."

Ölmek üzere olan annemle birlikte yoğun bakım ünitesindeyim ve onu uyandıracağından emin olduğum şey, annemin hastaneye kaldırılmasından bu yana geçen günler içinde korku ve üzüntümün mükemmel bir anoreksiya-motivasyon kokteyline dönüşmesi ve nihayet annemin benim için hedeflediği kiloya ulaşmış olmam. Seksen dokuz kilo. Bu gerçeğin işe yarayacağından o kadar eminim ki sandalyemde geriye doğru yaslanıyorum ve görkemli bir şekilde bacak bacak üstüne atıyorum. Kendine gelmesini bekliyorum. Ve bekliyorum. Bekliyorum.

Ama hiç gelmiyor. Hiç kendine gelmiyor. Buna bir anlam veremiyorum. Eğer ağırlığım annemi uyandırmaya yetmiyorsa, o zaman hiçbir şey yetmeyecektir. Ve eğer hiçbir şey onu uyandıramıyorsa, o zaman gerçekten ölecek demektir. Ve eğer gerçekten ölecekse, ben ne yapacağım? Hayat amacım her zaman annemi mutlu etmek, onun istediği kişi olmaktı. Peki annem olmadan, ben şimdi kim olacağım?

önce

1.

Önümdeki hediye, Haziran ayının sonu olmasına rağmen Noel kâğıtlarına sarılmış durumda. Tatillerden kalan çok fazla kâğıdımız var çünkü annem ona milyonlarca kez o kadar da iyi bir fırsat olmadığını söylemesine rağmen büyükbabam Sam's Club'dan düzinelerce rulo seti aldı.

Kağıdı soyuyorum -yırtmıyorum- çünkü annemin her hediyeden bir ambalaj kağıdı parçasını saklamayı sevdiğini biliyorum ve soymak yerine yırtarsam, kağıt istediği kadar bozulmamış olmayacak. Dustin annemin bir istifçi olduğunu söylüyor ama annem sadece hatıraları saklamayı sevdiğini söylüyor. O yüzden soyuyorum.

Beni izleyen herkese bakıyorum. Büyükannem orada, pofuduk perçemi, düğme burnu ve yoğunluğuyla, birinin hediye açışını izlerken her zaman ortaya çıkan aynı yoğunluğuyla. Hediyelerin nereden geldiğine, fiyatına, indirimde olup olmadığına çok önem verir. Bunları biliyor *olmalı*.

Büyükbabam da izliyor ve o izlerken fotoğraf çekiyor. Ben fotoğraf çektirmekten nefret ederim ama dedem fotoğraf çektirmeye bayılır. Ve bir şeyi seven bir dedeyi durdurmak mümkün değil. Tıpkı annemin ona her gece yatmadan önce bir kase Tillamook Vanilya Fasulyesi Dondurması yemeyi bırakmasını çünkü bunun zaten iflas etmekte olan kalbine iyi gelmeyeceğini söylemesi ama onun bunu yapmaması gibi. Tillamook'unu yemeyi ve fotoğraflarını çekmeyi bırakmıyor. Onu bu kadar sevmesem neredeyse kızacaktım.

Babam orada, her zamanki gibi yarı uykulu. Annem onu dürtmeye devam ediyor ve tiroidinin normal olduğuna gerçekten ikna olmadığını fısıldıyor, sonra babam sinirli bir şekilde "tiroidim bir" diyor ve on beş saniye sonra yarı uykulu haline geri dönüyor. Bu onların her zamanki dinamiğidir. Ya bu ya da çığlık çığlığa bir kavga. Ben bunu tercih ederim.

Marcus, Dustin ve Scottie de orada. Hepsini farklı nedenlerden dolayı seviyorum. Marcus çok sorumluluk sahibi, çok güvenilir. Sanırım bu mantıklı çünkü o

Aslında bir yetişkin - on bir yaşında - ama yine de etrafımdaki pek çok yetişkinde görmediğim bir sağlamlığa sahip gibi görünüyor.

Çoğu zaman bana biraz kızgın görünse de Dustin'i seviyorum. Resim, tarih ve coğrafya gibi benim berbat olduğum üç konuda iyi olmasını seviyorum. İyi olduğu konularda ona iltifat etmeye çalışıyorum ama o bana yalaka diyor. Bunun tam olarak ne olduğundan emin değilim ama söyleyiş tarzından bunun bir hakaret olduğunu anlayabiliyorum. Yine de içten içe iltifatları takdir ettiğinden eminim.

Scottie'yi nostaljik olduğu için seviyorum. Bu kelimeyi annemin bize her gün okuduğu Vocabulary Cartoons kitabında öğrendim, çünkü bize evde eğitim veriyor ve şimdi unutmamak için günde en az bir kez kullanmaya çalışıyorum. Scottie için gerçekten geçerli. "Geçmiş için bir duygusallık." Sadece dokuz yaşında olmasına ve pek bir geçmişi olmamasına rağmen onda kesinlikle böyle bir şey var. Scottie Noel'in sonunda, doğum günlerinin sonunda, Cadılar Bayramı'nın sonunda ve bazen de normal bir günün sonunda ağlıyor. Ağlıyor çünkü bittiği için üzülüyor ve henüz bitmemiş olsa da şimdiden özlem duyuyor. "Özlem" de Vocabulary Cartoons'ta öğrendiğim bir başka kelime.

Annem de izliyor. Ah, anne. O çok güzel. Öyle olduğunu düşünmüyor, muhtemelen bu yüzden her gün saçını ve makyajını yapmak için bir saat harcıyor, sadece markete gidiyor olsa bile. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Yemin ederim o zımbırtılar olmadan daha iyi görünüyor. Daha doğal. Cildini görebiliyorsunuz. Gözlerini. Onu. Onun yerine her şeyi kapatıyor. Yüzüne sıvı bronzlaştırıcı sürüyor, gözyaşı kanalları boyunca kalemler kazıyor, yanaklarına bir sürü krem sürüyor ve üstüne bir sürü pudra serpiyor. Saçlarını kocaman yapar. Bir buçuk metre olabilmek için topuklu ayakkabılar giyiyor, çünkü gerçek boyu olan bir buçuk metrenin onu kesmediğini söylüyor. İhtiyacı olmayan, kullanmamasını dilediğim o kadar çok şey var ki, ama bunların altında onu görebiliyorum. Güzel olan da bunun altında kim olduğudur.

Annem beni izliyor, ben de onu izliyorum ve bu hep böyle. Her zaman birbirimize bağlıyız. İç içeyiz. Bir. Bana gülümsüyor, hızlanmamı istiyor, ben de öyle yapıyorum. Hızlanıyorum ve hediyemin kağıdını soymayı bitiriyorum.

Altıncı yaş günümde hediye olarak aldığım şeyi gördüğümde dehşete kapılmasam da hemen hayal kırıklığına uğradım. Elbette Rugrats'i severim, ama bu iki parçalı

-Bir tişört ve şortta papatyalarla çevrili Angelica (en sevmediğim karakter) yer alıyor (kıyafetlerdeki çiçeklerden nefret ederim). Ayrıca kol ve bacak deliklerinin etrafında rujlar var. Ruhuma doğrudan zıt olduğunu söyleyebileceğim bir şey varsa o da rujlardır.

"Bayıldım!" Heyecanla bağırıyorum. "Bu benim en sevdiğim hediye!"

En iyi sahte gülümsememi takınıyorum. Annem gülümsemenin sahte olduğunu fark etmiyor. Hediyeyi gerçekten sevdiğimi düşünüyor. Pijamalarımı çıkarmaya başlarken bana partim için kıyafetlerimi giymemi söylüyor. Kıyafetlerimi çıkarırken, soyulmaktan çok yırtılmış gibi hissediyorum.

İki saat sonra. Eastgate Park'ta Angelica üniformamla duruyorum, etrafımda arkadaşlarım, daha doğrusu hayatımda benim yaşımda olan diğer insanlar var. Hepsi kilisedeki ilkokul sınıfımdan. Carly Reitzel orada, zikzak saç bandıyla. Madison Thomer orada, keşke bende de olsa dediğim konuşma bozukluğuyla çünkü çok havalı. Ve Trent Paige orada, etrafındaki yetişkinleri dehşete düşürecek şekilde aşırı ve özel olarak yaptığı pembeden bahsediyor. (İlk başta yetişkinlerin Trent'in pembe takıntısını neden bu kadar önemsediğini anlamamıştım ama sonra ikiyle ikiyi topladım. Onun eşcinsel olduğunu düşünüyorlar. Ve biz de Mormon'uz. Ve bazı nedenlerden dolayı, aynı anda hem eşcinsel hem de Mormon olamazsınız).

Pasta ve dondurma hazır ve ben çok heyecanlıyım. Ne dileyeceğime ilk karar verdiğimden beri, tam iki haftadır bu anı bekliyordum. Doğum günü dileği şu anda hayatımda sahip olduğum en büyük güç. Kontrol için elimdeki en iyi şans. Bu fırsatı hafife almıyorum. Bunu değerlendirmek istiyorum.

Herkes "İyi ki doğdun" şarkısını oP anahtarıyla söylüyor ve Madison, Trent ve Carly her satırdan sonra cha-cha-cha'lar atıyorlar - bu benim için çok can sıkıcı. Ça-Ça-Ça yapmalarının çok havalı olduğunu düşündüklerini söyleyebilirim ama bence bu doğum günü şarkısının saflığını bozuyor. Neden güzel bir şeyi olduğu gibi bırakamıyorlar?

Annemle göz göze geliyorum ki onu önemsediğimi, önceliğimin o olduğunu bilsin. Ça-ça-ça yapmıyor. Bu yönüne saygı duyuyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini hissettiren o burun kırıştıran kocaman gülümsemelerinden birini veriyor. Ben de ona gülümsüyorum, bu anı olabildiğince dolu dolu yaşamaya çalışıyorum. Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissediyorum.

Anneme ilk kez ben iki yaşındayken dördüncü evre meme kanseri teşhisi konmuş. Neredeyse hiç hatırlamıyorum ama birkaç tane Aashes var.

Annemin bana yeşil-beyaz iplikten büyük bir battaniye ördüğü ve kendisi hastanedeyken yanımda bulundurabileceğim bir şey olduğunu söylediği Aash var. Ondan nefret ettim, ya da onu bana verme şeklinden nefret ettim, ya da onu bana verirken hissettiğim duygudan nefret ettim - tam olarak neyden nefret ettiğimi hatırlamıyorum, ama o anda kesinlikle nefret ettiğim bir şey vardı.

Elim büyükbabamın elinde, bir hastane çimenliğinde yürürken yaşadığım Aash var. Anneme vermek için karahindiba toplamamız gerekiyordu ama ben onun yerine bu kahverengi, çukurlu, sopa gibi otları topladım çünkü onları daha çok seviyordum. Annem onları plastik bir Crayola kabında yıllarca eğlence ünitemizin üzerinde sakladı. Hatırayı korumak için. (Belki de Scott nostaljik içgüdülerini buradan alıyor?)

Kilise binamızın bir köşesindeki odada, engebeli mavi halının üzerinde oturmuş, iki genç ve yakışıklı misyonerin annemin kel kafasına ellerini koyarak onu kutsamasını izlerken, ailedeki diğer herkesin odanın çevresindeki soğuk katlanır sandalyelerde oturduğu bir Aash var. Misyonerlerden biri zeytinyağını kutsadı, böylece tamamen kutsal olacaktı ya da her neyse, sonra yağı annemin başına dökerek daha da parlak hale getirdi. Ardından diğer misyoner kutsama duasını okudu ve eğer Tanrı isterse annemin ömrünün uzatılmasını diledi. Büyükanne yerinden sıçradı ve "Tanrı'nın isteği olmasa bile, lanet olsun!" diyerek Kutsal Ruh'u rahatsız etti, böylece misyoner duaya baştan başlamak zorunda kaldı.

Hayatımın o dönemini pek hatırlamasam da hatırlamak zorunda da değilim. McCurdy'lerin evinde olaylar o kadar sık konuşulur ki, bu deneyimin hafızanıza kazınması için orada olmanız bile gerekmez.

Annem kanser hikayesini - kemoterapi, radyasyon, kemik iliği nakli, mastektomi, meme implantı, hastalığın dördüncü evresi, hastalığa yakalandığında sadece otuz-on beş yaşında olması gibi - kendisini dinleyen herhangi bir kilise müdavimine, komşusuna ya da Albertsons müşterisine anlatmayı çok seviyor. Gerçekler çok üzücü olsa da, hikayenin kendisinin anneme derin bir gurur duygusu verdiğini söyleyebilirim. Bir amaç. Sanki o, Debra McCurdy, bu dünyaya

Kanserden kurtulan biri olmak ve hikayeyi herkese anlatmak için yaşamak... en az on beş ila on kez.

Annem kanseri çoğu insanın tatilleri anımsadığı gibi anımsıyor. Hatta o kadar ileri gidiyor ki, teşhisi öğrendikten kısa bir süre sonra çektiği bir ev videosunu her hafta yeniden izletiyor. Her Pazar kiliseden sonra çocuklardan birine VHS kaseti taktırıyor, çünkü kendisi VCR'yi nasıl çalıştıracağını bilmiyor.

"Pekâlâ millet, şşşşt. Sessiz olalım. İzleyelim ve annemizin şu anda bulunduğu yer için minnettar olalım," diyor annem.

Annem bu videoyu onun iyi olduğuna şükretmek için izlediğimizi söylese de, bu videoyu izlemekle ilgili içime sinmeyen bir şey var. Çocukları ne kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyorum ve beni de kesinlikle rahatsız ediyor. Hiçbirimizin kel, üzgün ve ölmek üzere olan annemizin anılarını yeniden hatırlamak istediğini sanmıyorum ama hiçbirimiz bunu dile getirmiyoruz.

Video oynamaya başlar. Biz kanepede onun etrafında otururken annem dördümüze de ninniler söylüyor. Ve video her oynatıldığında aynı kaldığı gibi, annemin yorumları da aynı. Bu videoyu her yeniden izlediğimizde, annem ağırlığın Marcus'un "kaldıramayacağı kadar fazla" olduğunu, bu yüzden kendini toplamak için koridora çıkıp tekrar içeri girmek zorunda kaldığını söylüyor. Bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, bunun en büyük iltifat olduğunu anlamamızı sağlıyor. Marcus'un annesinin ölümcül hastalığından dolayı perişan olması onun ne kadar inanılmaz bir insan olduğunun kanıtıdır. Sonra benim ne kadar "gıcık" olduğumu söylüyor, ama "gıcık" kelimesini öyle zehirli bir ısırıkla söylüyor ki bu bir küfür de olabilir. Ortam bu kadar hüzünlüyken avazım çıktığı kadar "Jingle Bells" şarkısını söylemeyi bırakmadığıma nasıl inanamadığını anlatmaya devam ediyor. Bunu nasıl anlamadığıma inanamıyor. Etrafım bu kadar hüzünlüyken nasıl bu kadar neşeli olabilirdim? İki yaşındaydım.

Yaş mazeret değil. Videoyu her yeniden izlediğimizde büyük bir suçluluk hissediyorum. Nasıl daha iyi bilemedim? Ne aptalım. Annemin neye ihtiyacı olduğunu nasıl hissedemedim? Hepimizin ciddi olmasına, durumu olabildiğince sert bir şekilde ele almamıza, yıkılmış olmamıza ihtiyacı vardı. Onsuz bir hiç olmamıza ihtiyacı vardı.

Annemin kanser hikayesinin teknik detaylarının - kemoterapi, kemik iliği nakli, radyasyon - bunları duyan herkeste büyük bir şok etkisi yaratacak, annemin bu kadar zorlandığına inanamayacakları kelimeler olduğunu bilsem de, benim için bunlar sadece teknik detaylar. Hiçbir şey ifade etmiyorlar.

Ancak McCurdy evindeki genel hava benim için bir anlam ifade *ediyor*. Bunu tanımlayabilmemin en iyi yolu, hatırlayabildiğim kadarıyla, evdeki havanın tutulmuş bir nefes gibi hissettirmesi. Sanki hepimiz annemin kanserinin geri gelmesini bekliyormuşuz gibi. Annemin ilk kanser nöbetinin sürekli yeniden canlandırılması ve doktorlarla sık sık yapılan takip ziyaretleri arasında, evdeki konuşulmayan ruh hali ağırdır. Annemin hayatının kırılganlığı benim hayatımın merkezinde.

Ve sanırım doğum günü dileğimle bu kırılganlık hakkında bir şeyler yapabilirim.

Sonunda, "Mutlu Yıllar" şarkısı bitti. Zamanı geldi. Benim büyük anım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve kafamın içinde dileğimi tutuyorum.

Annemin bir yıl daha hayatta kalmasını diliyorum.

2.

"BİR SIRA DAHA KELEPÇE ve işimiz bitecek," diyor annem, başıma dikkatle tutturduğu kelepçelerden bahsederken. Bu saç modelinden, acı veren, kafa derisini kavrayan küçük tokalarla tutturulmuş sıkıca sarılmış saç sıralarından nefret ediyorum. Beyzbol şapkası takmayı tercih ederdim ama annem bu stili çok seviyor ve beni güzel gösterdiğini söylüyor.

"Tamam anne," diyorum, kapalı klozet kapağına otururken bacaklarımı ileri geri sallıyorum. Bacak salınımı hoş bir dokunuş. Satıyorum.

Ev telefonu çalmaya başladı.

"Kahretsin." Annem banyonun kapısını açıyor ve mutfak duvarında asılı duran telefonu almak için eğilebildiği kadar eğiliyor. Tüm bunları o anda üzerinde çalıştığı saç telimi bırakmadan yapıyor, böylece tüm bedenim annemle aynı yöne doğru eğilmiş oluyor.

"Alo," diyor telefona cevap verirken. "Uh-huh. Uh-huh. NE?! Akşam dokuz mu? En erken bu mu?! Her neyse, sanırım çocuklar babaları olmadan bir gece daha geçirmek zorunda kalacaklar. Bu senin suçun, Mark. Bu senin suçun."

Annem telefonu kapattı.

"Arayan babandı."

"Düşündüm."

"O adam, Net, sana söylüyorum. Bazen ben sadece..." Derin ve endişeli bir nefes alır.

"Bazen sadece ne?"

"Bir doktorla, bir avukatla ya da bir-"

Bu sloganını çok iyi bildiğim için ona "Kızılderili şefi" diye hitap ediyorum. Bir keresinde ona hangi Kızılderili şefiyle çıktığını sormuştum ve o da bunu gerçek anlamda söylemediğini, bunun sadece bir konuşma şekli olduğunu, çocuk sahibi olmadan önce istediği kişiyle birlikte olabileceğini söylemenin bir yolu olduğunu söylemişti.

daha az çekici. Ona üzgün olduğumu söyledim ve o da sorun olmadığını, bir erkek yerine beni tercih edeceğini söyledi. Sonra bana en iyi arkadaşı olduğumu söyledi ve beni alnımdan öptü ve sonradan aklına gelmiş gibi, aslında bir doktorla birkaç kez çıktığını söyledi: "Uzun boylu ve kızıl, maddi durumu çok iyi."

Annem saçımı kesip duruyor.

"Yapımcılar da. Film yapımcıları, müzik yapımcıları. Quincy Jones bir keresinde bir sokak köşesinde yanımdan geçerken iki kere bakmıştı. Dürüst *olmak gerekirse* Net, bu adamlardan herhangi biriyle evlenebilirdim ama *evlenmeliydim* de. Kaderimde iyi bir hayat vardı. Şöhret ve servet için. Aktris olmayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

"Ama büyükannem ve büyükbabam sana izin vermezdi," diyorum.

"Ama büyükannem ve büyükbabam izin vermedi, bu doğru."

Büyükannem ve büyükbabamın ona neden izin vermediğini merak ediyorum ama sormuyorum. Bazı soruları sormaktan daha iyi biliyorum, spesifik konulara çok derinlemesine girenleri. Bunun yerine, annemin anlatmak istediği bilgileri anlatmasına izin veriyorum, ben de onu dikkatle dinliyor ve tam olarak onun istediği şekilde anlamaya çalışıyorum.

"Ow!"

"Pardon, kulağını mı kestim?"

"Evet, sorun değil."

"Bu açıdan görmek zor."

Annem kulağımı ovmaya başladı. Hemen sakinleştim.

"Biliyorum."

"Sana hiç sahip olmadığım hayatı vermek istiyorum, Net. Sana hak ettiğim hayatı vermek istiyorum. Ailemin sahip olmama izin vermediği hayatı."

"Tamam." Sırada ne olduğu konusunda gerginim.

"Bence oyunculuk yapmalısın. Bence harika bir aktris olursun. Sarışın. Mavi gözlü. O kasabada seni seviyorlar." "Hangi

kasabada?"

"Hollywood."

"Hollywood çok uzakta değil mi?"

"Bir buçuk saat. Tabii, otoyollar da işin içinde. Otoyolları nasıl kullanacağımı öğrenmem gerekecek. Ama bu senin için yapmak istediğim bir fedakarlık Net. Çünkü ben ailem gibi değilim. Senin için en iyisini istiyorum. Her zaman. Bunu

biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Annem büyük bir anın parçası olduğunu düşündüğü bir şey söylemeden önce yaptığı gibi duraksıyor. Gözlerimin içine bakmak için eğiliyor, hâlâ bitmemiş saç telimi tutuyor.

"Peki ne diyorsun? Oyunculuk mu yapmak istiyorsun? Annenin küçük oyuncusu mu olmak istiyorsun?"

Sadece tek bir doğru cevap var.

3.

KENDIMI HAZIR HISSETMIYORUM. Hazır olmadığımı biliyorum. Önümdeki çocuk kafamı karıştıran bir şekilde sahne basamaklarından aşağı atlıyor. Hiç gergin görünmüyor. Bu onun için sıradan bir gün. Monologlarını çoktan sergiledikleri için çoktan oturmuş olan bir düzine kadar çocuğun yanına oturuyor.

Etrafımdaki sıkıcı, beyaz duvarlı, süssüz odaya ve metal sandalyelerdeki sıra sıra çocuklara bakıyorum. Elimdeki kâğıdı gergin bir şekilde karıştırıyorum. Sırada ben varım. Pratik yapmak için daha fazla zamanım olsun diye sıraya en son girmiştim, şimdi pişman olduğum bir karar çünkü sinirlerimin oluşması için daha fazla zamanım oldu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sinirden midem bulanıyor.

"Devam et Jennette," diyor kaderimi belirleyen siyah at kuyruklu ve keçi sakallı adam.

Ona başımı salladım, sonra sahneye çıktım. Kâğıt parçasını yere bırakıyorum, böylece annemin bana kullanmamı söylediği büyük jestler için ellerimi kullanmakta daha özgür oluyorum ve sonra Jell-O Jigglers hakkındaki monoloğuma başlıyorum.

Başlarken sesim titriyor. Kafamın içinde çok yüksek sesle duyabiliyorum. Duymamaya çalışıyorum ama sesim daha yüksek çıkmaya devam ediyor. Kocaman gülümsüyorum ve Goatee'nin bunu fark etmemesini umuyorum. Sonunda kapanış cümlesine geliyorum.

"... Çünkü Jell-O Jigglers beni kıkırdatıyor!"

Cümleden sonra kıkırdıyorum, tıpkı annemin bana söylediği gibi - "tiz ve şirin, kuyruk ucunda küçük bir burun kırışıklığı var." Umarım kıkırdamam içimden geldiği kadar rahatsız edici değildir.

Goatee boğazını temizliyor, bu iyiye işaret değil. Bana monoloğu bir kez daha denememi söylüyor, ama "biraz gevşe, sadece arkadaşınla konuşuyormuş gibi yap... oh, ve o el hareketlerinden hiçbirini yapma."

Mahkum oldum. El hareketleri tam olarak annemin bana yapmamı söylediği şeyler. Bekleme odasına gidip el hareketlerini yapmadığımı söylersem

Hayal kırıklığına uğradı. Ama bekleme odasına gidip ona bir menajerim olmadığını söylersem daha da hayal kırıklığına uğrayacak.

Monologu tekrar yapıyorum, el hareketlerini kaybediyorum ve biraz daha iyi hissediyorum, ama Goatee'nin tam olarak istediğini alamadığını söyleyebilirim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Berbat hissediyorum.

Ben bitirdikten sonra Goatee benimki de dahil olmak üzere dokuz isim sayıyor ve diğer on beş çocuğa gidebileceklerini söylüyor. Çocuklardan sadece birinin az önce reddedildiğini anladığını söyleyebilirim. Diğer dördü dondurma almaya gider gibi odadan vals yaparak çıkıyor. Onun için kötü ama kendim için iyi hissediyorum. Ben seçilmiş biriyim.

Goatee hepimize Academy Kids'in arka plan çalışması için bizi temsil etmek istediğini söylüyor, yani dizi ve film sahnelerinde arka planda duracağız. Goatee'nin yüzünün aşırı hareketli olmasından kötü haberi iyi gibi göstermeye çalıştığını hemen anlıyorum.

Bekleme odasındaki annelerimize haber vermemiz için bizi bıraktıktan sonra Goatee üç çocuğun ismini söyleyip kalmalarını istiyor. Odadan en son çıkan kişi olmaya çalışarak oyalanıyorum, böylece bu üç özel çocuğa - bu üç Daha da Seçilmiş Olan'a - neler olduğunu duyabiliyorum. Goatee onlara "baş aktörler", yani konuşan aktörler olarak temsil edilmek üzere seçildiklerini söylüyor. Monologlarında o kadar başarılı oldular ki, insan aksesuarlar olarak değil, gerçek, sertifikalı, konuşmaya değer AKTÖRLER olarak temsil ediliyorlar.

İçimde rahatsız edici bir şeylerin mayalandığını hissediyorum. Reddedilme ve kendine acıma ile karışık kıskançlık. Neden konuşacak kadar iyi değilim?

Bekleme odasına çıkıyorum ve bu hafta dördüncü kez çek defterini dengeleyen annemin yanına koşuyorum. Ona arka plan oyuncusu olarak seçildiğimi söyledim ve gerçekten mutlu görünüyordu. Bunun tek sebebinin seçilebileceğim daha yüksek bir kademe olduğunu bilmemesi olduğunu biliyorum. Birinciliği kaybetmesinden endişeleniyorum.

Annem temsilcilik evraklarını doldurmaya başladı. Kalemini imzalamam gereken noktalı satıra doğrulttu. Daha önce imzaladığı noktalı çizginin yanında - benim vasim olduğu için onun da imzalaması gerekiyor.

"Ne için imza atıyoruz?"

"Sözleşmede sadece acentenin yüzde yirmi, bizim de yüzde seksen alacağımız yazıyor. Bu yüzde seksenin yüzde onbeşi ise, acenteler için açılan bir

hesaba yatırılacak.

Coogan hesabı, 18 yaşına geldiğinde erişebileceğin. Çoğu ailenin çocuklarının almasına izin verdiği para bu kadar. Ama sen şanslısın. Annen benim maaşım ve temel ihtiyaçların dışında hiçbir paranı almayacak."

"Temel ihtiyaçlar nelerdir?"

"Neden birdenbire bana üçüncü dereceyi veriyorsun? Bana güvenmiyor musun?"

Hemen imzalıyorum.

Goatee velilere geri bildirim vermek için dışarı çıktı. İlk olarak anneme geliyor ve ona müdürlük yapabilecek potansiyele sahip olduğumu söylüyor.

"Potansiyel mi?" Annem eleştirel bir şekilde soruyor.

"Evet, özellikle de sadece altı yaşında olduğu için erken bir başlangıç yapacak." "Ama neden potansiyel? Neden şimdi asıl işi yapamıyor?"

"Monoloğunda çok gergin olduğunu söyleyebilirim. Oldukça utangaç görünüyor."

"Utangaç ama bunu aşmaya çalışıyor. Atlatacak."

Keçi sakalı kolundaki ağaç dövmesini kaşıyor. Sanki söylemekten çekindiği bir şeyi söylemeye hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

"Jennette'in başarılı olabilmesi için oyunculuk yapmak istemesi önemli" diyor.

Annem bir sonraki sayfanın noktalı yerini imzalarken, "Bunu her şeyden çok istiyor," diyor.

Annem bunu her şeyden çok istiyor, ben değil. Bu gün stresliydi ve eğlenceli değildi ve eğer seçme şansım olsaydı, bir daha asla böyle bir şey yapmamayı seçerdim. Öte yandan, annemin istediğini istiyorum, yani bir bakıma haklı.

Keçi sakalı bana keşke anlayabilsem dediğim bir şekilde gülümsüyor. Yetişkinlerin anlamadığım yüzler ya da sesler çıkarmasından hoşlanmıyorum. Bu sinir bozucu. Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissettiriyor.

"İyi şanslar," diyor bana belli bir ağırlıkla ve sonra uzaklaşıyor.

4.

Academy Kids ile anlaştıktan sonraki cuma günü saat sabahın üçüydü ve annem beni *The X Files* adlı dizideki ilk arka plan çalışmam için uyandırdı. Çağrı saatim sabah on birden önce değil ama annem ilk kez otoyolda araba kullanmaktan korktuğu için bir an önce başlamak ve erkenden yola çıkmak istiyor.

Annem 1999 model Ford Windstar minivanımıza binerken, "Bana bak, senin için korkumu yeniyorum," diyor.

20th Century Fox stüdyolarına bir saat erken varıyoruz, bu yüzden karanlıkta biraz dolaşıyoruz. Ses sahnelerinden birinin yan tarafındaki dev Luke Skywalker vs. Darth Vader duvar resminin yanından geçerken annem sevinçle ciyaklıyor, tek kullanımlık fotoğraf makinesini çıkarıyor ve önünde durup fotoğrafımı çekiyor. Utanmış hissediyorum, sanki buraya ait değilmişiz gibi.

Sabah 4:45'te, annem gelmem için çağrı saatime yeterince yakın olduğunu düşünüyor, bu yüzden kısa boylu, kel bir prodüksiyon asistanıyla ses sahnesinin hemen dışında check-in yapıyoruz. Bize erken geldiğimizi ama sete gitme vakti gelmeden önce arka plandaki kurnazlığa uğrayabileceğimizi söyledi.

Background Crafty harika bir yer. Ses sahnesinin kenarında bir çadır ve her yerde yiyecekler var. Mısır gevreği ve şekerlemeler, sürahiler dolusu kahve ve portakal suyu, gümüş tepsiler dolusu kahvaltılıklar - krepler, waAes, çırpılmış yumurta ve domuz pastırması.

Annem çeşitli kekleri ve kruvasanları peçetelere sarıp daha sonra kardeşlerime vermek üzere büyük boy Payless çantasına koyarken heyecanla, "Hem de bedava," diyor. Bir tepside bir sürü bütün yumurta var. Annem haşlanmış olduklarını söylüyor. Denemek için bir tanesini koparıyorum. Annem bana yumurtanın kabuğunu kırmak için sert bir zeminde nasıl yuvarlanacağını öğretiyor, sonra da kabuğunu soyup beyazını çıkarıyorum. Üzerine tuz ve karabiber serpiyorum ve büyük bir ısırık alıyorum. Bayıldım buna. Bir paket Ritz Bits mini peynirli sandviç de alıyorum. Buna alışabilirim.

Yumurtanın son lokmasına geldiğimde, diğer tüm arka plandaki çocuklar - otuz kişiyiz - ortaya çıktı ve hepimiz aynı anda sete çağrıldık.

Bizi çekim yapacağımız ses sahnesine götüren kel asistanın peşinden gidiyoruz. Ses sahnesine girer girmez hayranlık içinde kalıyorum. Tavan çok yüksek ve yüzlerce ışık ve direkle kaplı. Taze ahşap kokusu, çekiç ve matkap sesleri var. Kargo pantolonlu birçok insan yanımızdan geçiyor, bazıları kemerlerine asılı aletlerle, bazıları ellerinde panolarla, bazıları telsizlere acilen fısıldıyor. Bu işte büyülü bir şeyler var. Sanki çok şey oluyormuş gibi geliyor.

Sete vardık ve yönetmen - kulaklarının arkasına sıkıştıracak kadar uzun açık kahverengi saçları olan küçük bir adam - hızlı ve çılgınca konuşarak bizi içeri soktu. Bana ve diğer yirmi dokuz çocuğa bakıyor ve heyecanla hepimizin bir gaz odasında mahsur kalmış ve intihar ederek ölmek üzere olan çocukları oynayacağımızı söylüyor. Başımı sallayarak eşlik ediyorum, her bir kelimeyi hatırlamaya çalışıyorum ki eve dönerken sorduğunda anneme aktarabileyim. Ölümüne SuPocating, anladım.

Yönetmen hepimize nerede duracağımızı söylüyor ve ben de küçük çocukların öne gelmesini isteyene kadar çocuk kalabalığının en arkasındayım, ben de öyle yapıyorum. Daha sonra her birimize hızlıca, birbiri ardına işaret ediyor ve ona en iyi "ölümüne korkmuş" yüzümüzü vermemizi söylüyor. İşaret ettiği dokuzuncu ya da onuncu çocuk benim ve ben yüzümü gösterdikten sonra yanında duran kameramana beni yakından çekmesini söylüyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi bir şey olduğunu varsayıyorum çünkü yönetmen bunu söyledikten sonra bana göz kırpıyor.

"Bir tane daha, daha da korkmuş!" diye bağırıyor yönetmen bana. Bunun işe yarayacağını umarak gözlerimi biraz açıyorum. Sanırım işe yarıyor, çünkü "Anladım, devam ediyorum!" diyor ve sırtımı sıvazlıyor.

Günün geri kalanı, sette yapmamız gereken set çalışması ve okul ödevi bölümlerinden oluşuyor, bu yüzden ikisi arasında gidip geliyoruz. Annem bana evde eğitim verdiği için o günkü ödevlerimi çekip çıkardı ve tüm çalışma kâğıtlarını küçük bir pakette bir araya getirdi. Okul odasında yanımda oturan on iki yaşındaki kız beni dirsekleyip duruyor ve eğer istemiyorsak ödev yapmak zorunda olmadığımızı, çünkü arka plan oyuncuları olduğumuzu ve arka plan oyuncularına atanan stüdyo öğretmenlerinin ne kadar ödev yapıldığını umursamadıklarını, çünkü sadece başrol oyuncularına öğretmek istediklerini söylüyor. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Onu görmezden gel ve eyalet başkentleriyle ilgili sayfamı doldur. Yarım saat kadar süren okul ödevi bölümlerimizden sonra, tekrar sahneye çıkmak için PA tarafından sınıftan çıkarıldık. Aynı sahne. Bütün gün aynı sahne.

Bu sahneyi neden bu kadar çok tekrarlamak zorunda olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ve en iyisinin soru sormamak olduğunu düşünüyorum, ancak sete her geri döndüğümde kameranın yeni bir konumda olduğunu fark ediyorum, bu yüzden bununla bir ilgisi olduğunu hissediyorum. Neyse, en azından sete her getirildiğimde annemi görebiliyorum.

Asistan biz çocukları sete her götürdüğünde, tüm ebeveynlerin küçük bir bungalovda toplandığı "arka plan ebeveyn bekleme odası "nın önünden geçiyoruz. Her seferinde beni fark eden anneme el sallıyorum. *Woman's World* dergisine ne kadar dalmış olursa olsun, sayfaya kulak kabartıyor, bana bakıyor, kocaman gülümsüyor ve başparmağıyla onaylıyor. Birbirimize çok bağlıyız.

Günün sonunda çok yorulmuştum. Sekiz buçuk saat boyunca sette kaldım, okul ödevlerimi yaptım, sahneden okul odasına yürüdüm, talimatlar aldım, tatbikatlar duydum ve duman kokladım (gaz odası setinde ambiyansı arttırmak için bir sis makinesi vardı). Uzun bir gün oldu ve pek keyif almadım ama haşlanmış yumurtayı sevdim.

Annem eve dönerken günle ilgili anlattığım her şeyi hevesle anlatırken, "Ölümüne su içmek," diyor. "Ve bir YAKIN ÇEKİMDE. Bu gerçekten ne kadar iyi olduğunu gösterecek. Bahse girerim bu yayınlandığında Academy Kids sana başrol oyuncusu olman için yalvaracak. YALVARACAK."

Annem heyecanla direksiyona vururken inanamayarak başını sallıyor. O anda çok kaygısız görünüyor. İfadesini olabildiğince derinlemesine içime çekmeye çalışıyorum. Keşke daha sık böyle olsa.

"Sen bir yıldız olacaksın, Nettie. Bunu biliyorum. Bir *yıldız* olacaksın."

5.

"On beş dakika içinde kiliseye gitmek için yola çıkmalıyız!" Annem diğer odadan bağırıyor, ben aynaya fırlatılan makyaj fırçasının belirgin sesini duymadan önce. Göz kalemini yine yamultmuş olmalı.

Ailemin gittiği kilise, İsa Mesih'in Son Zaman Azizler Kilisesi'nin Garden Grove Altıncı Koğuşu. Büyükannem sekiz yaşındayken Mormon olarak vaftiz edildi ve annem de sekiz yaşındayken Mormon olarak vaftiz edildi - tıpkı benim de sekiz yaşıma geldiğimde Mormon olarak vaftiz edileceğim gibi, çünkü Joseph Smith o zaman günahlarınızdan sorumlu olacağınızı söyledi. (Ondan önce günah işlemekten kurtulabilirsiniz.) Hem büyükannem hem de annem vaftiz edilmiş olmalarına rağmen kiliseye gitmediler. Sanırım ayak işlerini yapmadan cennete gitmenin avantajını yaşamak istediler.

Ama anneme kanser teşhisi konulduktan hemen sonra kilise ayinlerine katılmaya başladık.

Annem bana, "İyi ve sadık bir hizmetkâr olursam Rab'bin iyileşmeme yardım edeceğini biliyordum," diye açıkladı.

"Yani kiliseye gitmeye Tanrı'dan bir şey istediğimiz zaman mı başladık?" diye sordum.

"Hayır." Annem bunu söylerken gülüyor olsa da sesi biraz gergin, hatta belki biraz sinirli geliyordu. Sonra konuyu Tom Cruise'un yeni *Görevimiz Tehlike 2* fragmanında ne kadar yakışıklı göründüğüne getirdi*: İmkansız 2* fragmanında ne kadar *yakışıklı* göründüğüne çevirdi.

Bir daha asla ne zaman ya da neden kiliseye gitmeye başladığımızı sormadım. Kiliseyi sevdiğimi bilmek için neden kiliseye gittiğimizin ayrıntılarını bilmeme gerek yok.

Kilisenin çam kokulu fayans temizleyicisi ve çuval bezi kokusunu seviyorum. İlkokul derslerimi ve inanç ve İsa hakkındaki tüm şarkıları seviyorum, "Umarım Beni Göreve Çağırırlar" ve "Mormon Hikayeleri Kitabı" ve kişisel favorim olan "Patlamış Mısır Patlatma" gibi.

inançla ya da İsa'yla bir ilgisi yok. (Kayısı ağacında patlayan mısırla ilgili.)

Ama her şeyden çok, kaçışı seviyorum. Kilise, en nefret ettiğim yer olan evden güzel, huzurlu, haftada üç saatlik bir kaçış.

Kilise gibi ev de Garden Grove, California'da, sakinleri tarafından pek de "Çöplük Korusu" olarak anılmayan bir kasaba çünkü Dustin'in annesinin onu susturmadan önce söylediği gibi, "Burada çok fazla beyaz çöp var."

Babamın ailesi evin sahibi olduğu için evi kiralarken iyi bir anlaşma yaptık ama görünüşe göre annem sürekli şikayet ettiği için yeterince iyi değil.

"Hiçbir şey ödemek zorunda kalmamalıyız. Aile bunun için var." Bulaşık yıkarken ya da tırnaklarını törpülerken bana dert yanıyor. "Eğer vasiyetlerinde evi babana bırakmazlarsa, yemin ederim..."

Neredeyse her ay kiramızı geciktiriyoruz-annem hep bunun için ağlıyor. Ve ödemeler genellikle kısa oluyor-annem bunun için de her zaman ağlıyor. Bazen annem, babam, büyükbabam ve büyükannem de katkıda bulunsa bile yeterli olmuyor. Büyükbabam ve büyükannem annem kanserle mücadele ederken "geçici olarak" yanımıza taşındılar ama annem iyileştikten sonra bile kalmaya devam ettiler çünkü bu herkes için daha iyi oldu.

Annem buna "asgari ücretin laneti" diyor. Büyükbabam Disneyland'da biletçi olarak çalışıyor, büyükannem bir huzurevinde resepsiyonist olarak çalışıyor, babam Hollywood Video için karton kesimler yapıyor ve Home Depot'ta mutfak tasarımı bölümünde çalışıyor ve annem güzellik okuluna gitti ama bebek sahibi olmanın kariyerini sekteye uğrattığını söylüyor - "ayrıca saç ağartma dumanı zehirli" - bu yüzden tatillerde Target'ta vardiya alıyor ama asıl işinin Hollywood'da başarılı olmamı sağlamak olduğunu söylüyor.

Kira ödemeleri genellikle kısa ve neredeyse her zaman geç olsa da, hiçbir zaman evden atılmadık. Ve eğer evin sahibi babamın ailesinden başkası olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar evden atılmış olurduk diye düşünüyorum. Bir yanım bunun hayalini kuruyor.

Eğer evden atılırsak, bu başka bir yere taşınmamız gerektiği anlamına gelir. Ve eğer başka bir yere taşınmak zorunda kalırsak, bu da yanımızda götürmek istediğimiz eşyaları taşıma kutularına yerleştirmek zorunda kalacağımız anlamına gelir. Ve eğer eşyaları

Bu da evdeki tüm ıvır zıvırı ayırmamız ve bir kısmından kurtulmamız gerektiği anlamına geliyor. Ve bu kulağa harika geliyor.

Evimiz her zaman böyle değildi. Ben doğmadan önce çekilmiş, aslında oldukça normal görünen fotoğraflar gördüm; biraz dağınık, sıradan bir ev.

Kardeşlerim bunun annem hastalandığında başladığını söylüyor; o zaman bir şeyleri bırakamamaya başlamış. Bu da demek oluyor ki ben iki yaşındayken başlamış. O zamandan beri sorun daha da kötüleşti.

Garajımız tavana kadar eşyayla dolu. Plastik kutu yığınları eski kağıtlar, makbuzlar, bebek kıyafetleri, oyuncaklar, karmakarışık mücevherler, günlükler, Noel süsleri, eski şekerleme ambalajları, son kullanma tarihi geçmiş makyaj malzemeleri, boş şampuan şişeleri ve Ziploc poşetlerindeki kırık kupa parçalarıyla dolu.

Garajın iki girişi vardır: arka kapı ve ana garaj kapısı. Arka kapıdan girerseniz garajdan geçmek neredeyse imkansızdır çünkü yürüme yolu için yeterli alan yoktur, ancak patikadan dirsek atarak geçebilme şansınız olsa bile bunu yapmak istemezsiniz. Bir sıçan ve keseli sıçan sorunumuz var, bu nedenle yolunuzda göreceğiniz tek şey, babamın birkaç haftada bir yerleştirdiği tuzaklara sıkışmış ölü sıçanlar ve keseli sıçanlar olacaktır. Ölü sıçanlar ve keseli sıçanlar leş gibi kokuyor.

Garajda gerçekten yürüyemediğiniz için, ikinci buzdolabımız stratejik olarak garajın en önüne yerleştirildi, böylece ana garaj kapısını açabilir ve ona kolayca erişebiliriz.

Kolayca demek abartılı olur.

Garaj kapımız mahalledeki tek manuel kapı ve o kadar ağır ki kendi menteşelerini kırdı. Babam ya da Marcus -evde onu kaldırabilecek güçte olan tek iki kişi- kapıyı yeterince yukarı kaldırdığında kapı yüksek bir tıklama sesi çıkarırdı. Ve bu tıklama sesi bir kez duyulduğunda, garaj kapısı kendi kendine yukarıda kalabiliyordu.

Artık öyle değil. Birkaç yıl önce, garaj kapısı tıklandıktan sonra, tekrar aşağıya doğru çöktü ve o zamandan beri kendini asla destekleyemedi.

Artık garaja gitmek iki kişilik bir iş haline geldi. Ağır garaj kapısını kim açarsa -tipik olarak Marcus- tüm vücuduyla kapıyı tutmak zorunda.

Diğer kişi - genellikle ben - garajdan alınması gereken her şeyi alırken, üzerlerine çarpmasını önlemek için.

Marcus ve benden garajdan bir şey almamız istendiği zamanlar korkutucu oluyor. Marcus garaj kapısını tuttuğunda ve kapının ağırlığı altında yüzü buruştuğunda ve ben de aşırı dolu buzdolabını olabildiğince çabuk açıp diğer gıda maddeleri denizinde ihtiyaç duyulan gıda maddesini bulmak için yarıştığımda, kendimi Indiana Jones gibi hissediyorum ve kaya geliyor ve kaya üzerime çökmeden önce gizli hazineyi kapmam gerekiyor.

Yatak odaları da kötü. Marcus, Dustin ve Scott'ın tekerlekli ranzalarında, benim de çocuk odamda uyuduğum zamanları hatırlıyorum ama şimdi yatak odalarımız o kadar çok eşya ile dolu ki bırakın uyumayı, yatakların nerede olduğunu bile tespit edemiyorsunuz; artık yatak odalarında uyumuyoruz. Oturma odasında uyumamız için Costco'dan üç katlı paspaslar satın alındı. Bu matların çocukların jimnastik egzersizleri için tasarlandığından eminim. Ben benimkilerin üzerinde uyumayı sevmiyorum.

Bu ev bir utanç kaynağı. Bu ev utanç verici. Bu evden nefret ediyorum. İçinde olmanın beni gergin ve endişeli hissettirmesinden nefret ediyorum ve tüm hafta boyunca tanıklıklar ve çam kokulu fayans temizleyicisi diyarına üç saatlik kaçışımı dört gözle bekliyorum.

Bu yüzden, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ailemin asla zamanında kapıdan çıkamaması beni çok üzüyor.

"Hadi millet, yürüyün, yürüyün, yürüyün!" Sol ayakkabımı bağlarken bağırıyorum.

Dustin ve Scottie yeni uyanıyor. Büyükbaba beceriksizce Costco mat "yataklarının" üzerine basarken gözlerindeki kabuğu ovuşturuyorlar. Büyükannem ve büyükbabam eskiden benim çocuk odam olan ama o zamandan beri daha fazla eşya için yatak odası-çöp-depolama odasına dönüştürülen yerdeki kanepede uyuyorlar.

"Kahvaltı etmek, üstünüzü değiştirmek ve dişlerinizi fırçalamak için on dakikanız var," diyorum Dustin ve Scott'a. Mutfağa gidip gelişigüzel mısır gevreği dolduruyorlar - Dustin için Lucky Charms, Scott için Count Chocula. Gözlerini devirmelerinden onlara patronluk tasladığımı düşündüklerini anlayabiliyorum ama bu bana patronluk taslamak gibi gelmiyor. Çaresizlik gibi geliyor. Düzen istiyorum. Huzur istiyorum. Buradan üç saatliğine uzaklaşmak istiyorum.

"Beni duydunuz mu?" Yanıt alamayınca soruyorum. Büyükbabam mutfağın köşesinde durmuş tostunu yağlıyor ve kullandığı tereyağı miktarı beni strese sokuyor - o büyüklükte bir tereyağı pahalıya patlar. Annem bana her zaman "her gün yarım çubuk tereyağı kullandığını ve buna dayanamadığımızı, şeker hastalığının da buna dayanamadığını" söyler.

"Büyükbaba, biraz daha az tereyağı kullanabilir misin? Annemi üzeceksin." "Ha?" Büyükbaba sesleniyor. Yemin ederim ne zaman sorsam bana "huh" diyor.

cevap vermek istemediği bir şey.

Sinirlenerek dışarı çıktım ve Beyaz Şey'i oturma odasındaki gri halının üzerine serdim. Beyaz Şey, kötü bir isimle anılan ince, beyaz, Aoral desenli bir kare ve katlandığında onar santime onar santimlik üç parçaya ayrılıyor. Bu üç katlı kare bizim "masamız" olarak kullanılıyor. Görünüşe göre evimizde üç katlı şeylere karşı bir zaafımız var.

Dustin ve Scottie tek başlarına oturma odasına doğru yürürken ben de Beyaz Şey'i yayıyorum. İp cambazları kadar dikkatle, ip üzerinde yürür gibi yürüyorlar çünkü ikisi de kaselerini süt ve mısır gevreği ile doldurmuşlar, süt kaselerin kenarlarından taşıp gri halının üzerine dökülüyor. Annem onlara her gün sütlerinin halıya dökülmesinden ne kadar nefret ettiğini ve bunun odanın ekşi kokmasına neden olduğunu söylüyor, ama onlara kaç kez söylerse söylesin, sütlerini ve mısır gevreklerini aşırı dökmeye devam ediyorlar. Burada kimse dinlemiyor.

Annem henüz kilise ayakkabılarını giymedi çünkü bunyonları zonkladığı için onları giymeyi son dakikaya saklıyor, bu yüzden sütle kaplı halıya adımını attığı anda taytını yırtacağını, histeriye kapılacağını ve yeni bir tayt alabilmek için yolda Rite Aid'de durmamızı isteyeceğini biliyorum. Eğer Rite Aid'de durursak, bu benim üç saatlik kaçışımı engeller. Rite Aid'de duramayız.

Havlu dolabına koşuyorum. Yolda banyonun önünden geçiyorum. Kulağımı kapalı kapıya dayıyorum ve büyükannemin telefonda bir arkadaşıyla dertleştiğini duyuyorum.

"Jean bana aldığı kazağın fiyat etiketini üzerinde bırakmış. Ne zaman indirimde bir şey alsa bunu yapar ama tam fiyatını ödemiş gibi davranmak ister. Bu onun için oldukça sinsice. Neyse, Mervyn's'e gittim ve kazağı orada gördüm, yüzde yetmiş indirimdeydi. Bana on beş dolar bile harcamamıştı...."

"Büyükanne, çık dışarı! Çocukların içeri girmesi gerek!" Banyo kapısına vururken bağırıyorum.

"Neden benden nefret ediyorsun!" Büyükannem bağırıyor. Biriyle telefonda konuşurken hep böyle yapar. Kendini kurban gibi göstermeye çalışır.

Havlu dolabına gidip üzerinde Noel ışıkları olan küçük kırmızı bulaşık havlusunu alıyorum, ucunu mutfak musluğunun altında ıslatıyorum ve ıslak ucunu sütle ıslanmış halıya bastırıyorum. Kafamı kaldırdığımda Dustin ve Scottie'nin Beyaz Şey'i yediklerini görüyorum. Scott sessizce ve ölçülü bir yavaşlıkla çiğniyor, neredeyse ağır çekimdeymiş gibi. Aciliyet nerede? Amaç nerede? Dustin ağzı açık, yüksek sesle ve çiğneyerek çiğniyor. Acil ama etkili değil.

Saate bakıyorum. Saat 11:12. Bir şekilde sekiz dakika içinde kapıdan çıkıp minibüse binmemiz gerekiyor ki on bir buçuktaki ayin için kiliseye varabilelim.

"Acele edin, yavaşlar!" Tüm vücudumu kiliseye doğru bastırırken kardeşlerime bağırıyorum.

Sütlü halının üzerindeki ıslak Noel havlusuna ağırlık veriyor.

Scottie, "Kapa çeneni, kaka suratlı," diye tersliyor beni.

Büyükbabam kağıt havluya sarılı tostundan ekmek kırıntıları dökülürken üzerime basıyor. Büyükannem odanın diğer ucundan içeri giriyor, içi görünecek kadar eski püskü bir havluya sarınmış - iğrenç. Perması, tuvalet kâğıdı ve saç tokasından yapılmış derme çatma bir baş bandıyla yerine tutturulmuş.

"Mutlu musun, küçük kız?! Şimdi banyodan çıkıyorum," diyor mutfağa doğru giderken.

Büyükannemi görmezden geliyorum ve kardeşlerime banyonun boş olduğunu, ben mısır gevreği kaselerini lavaboya koyarken onların da gidip dişlerini fırçalayabileceklerini söylüyorum. Tanrı'nın bir lütfuyla kiliseye zamanında yetişebiliriz.

Çok sevindim. Islak Noel havlusunu süt lekesinden kaldırıyorum. Annem geçip oturma odasına yöneldiğinde ikinci tur için yeniden ıslatmak üzere mutfağa gidiyorum. Vücudumu bir endişe kaplıyor. Annemi uyarmak üzereydim ama mutfaktan çıktığında artık çok geç olduğunu biliyordum.

"Nedir bu?" Annem öyle bir ses tonuyla soruyor ki, az önce içine girdiği şeyin ne olduğunu tam olarak bildiğini anlıyorum.

Anneme çoktan temizlemeye başladığımı, bu yüzden ıslaklığın çoğunlukla

sadece su olduğunu söylüyorum ama önemli değil. Ruh hali çoktan değişti. Çoktan yırtmaya başladı bile

taytını giyiyor ve yeni bir tayt alabilmesi için Rite Aid'de durmamız gerektiğini söyleyerek babamı çağırıyor.

Acaba bizi kapıdan daha hızlı çıkarmak için yapabileceğim farklı bir şey var mıydı? Acaba gelecekte yapabileceğim bir şey var mı? Hepimiz minibüse doluşup Rite Aid'e doğru yola çıktık. Belki "Patlamış Mısır Patlatma" için kiliseye zamanında yetişiriz.

6.

"BABACIĞIM!" Kapıdan girer girmez çığlık atıyorum. İşten eve her döndüğünde yaptığım gibi başımla karnına doğru koşuyorum. Aannel-mmm'ından bir nefes alıyorum, yeni kesilmiş odun ve bir tutam taze boya, onun alametifarikası olan koku.

"Merhaba Net," diyor, umduğumdan daha mülayim bir şekilde. Her zaman bir kahkaha, bir saç hışırtısı ya da bir kucaklaşma için parmaklarımın ucunda dolaşıyorum, ama hiç gelmiyorlar, ya da en azından henüz gelmediler. Hâlâ umut ediyorum.

"İş nasıldı?"

"İyiydi."

Onunla konuşacak başka bir şey arıyorum. Bir çeşit bağlantı için. Annemle, bu çok kolay. Neden onunla her şey bu kadar sıkışmış hissediyor?

"Hiç eğlendin mi?" Girişten oturma odasına doğru yürürken soruyorum.

Cevap vermiyor. Gözlerini bir şeye kilitledikten sonra yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. Neye baktığını görmek için başımı çeviriyorum.

Anne. Vücut dilinden ve yüz ifadesinden hemen anlayabiliyorum.

-Dik duruş, kaldırılmış çene, sıkılmış dişler, genişlemiş gözler... Üzgün değil, kızgın değil, öfkeli. Patlamak üzere. Olamaz. Yapabileceğim bir şey olmalı.

"Mark," diyor, öfkesini vurgulamak için dudaklarını şapırdatarak. Ya şimdi ya da asla, benim için devreye girme zamanı.

"Seni seviyorum, anne!" Bağırıyorum. Ona doğru koşuyorum. Ona sarılıyorum.

Ben hallederim, onu sakin tutabilirim. Ama ben daha ne diyeceğimi düşünemeden... "Mark Eugene McCurdy," diyor annem, sesi yükseliyor.

Olamaz. "Eugene" ortaya çıktığında, neredeyse patlayacağız.

"Bir müşteriye yardım ettiğim için geç saate kadar kalmak zorundaydım, kaçamadım," diye açıklamaya çalışıyor babam. Sesi korkmuş gibi geliyor.

"Üç saat geciktin, Mark..."

Yardım için Dustin ve Scottie'ye baktım. Nintendo 64 için *GoldenEye 007* oynuyorlardı. Ulaşılamaz oldukları bir zaman varsa, o da Nintendo 64 için *GoldenEye 007* oynadıkları zamandır. Büyükannem ve büyükbabam işte. Bu işte yalnızım.

"Anne, neden Jay Leno'yu izlemiyoruz? Jay Leno'yu izlemek ister misin? Bu gece manşetler var."

"Sessiz ol, Net."

Ve ben yokum. O konuştu. Ben susturuldum. Jay'in işe yarayacağından emindim. Kabul ediyorum, Conan'ın daha büyük bir hayranıyım, ama Jay'i izlemek bizim evde bir aile çifti. (Kilisede bundan bahsettiğimde Rahibe HuPmire Jay'in biraz müstehcen olduğunu ve saat on bir buçukta yatakta olmam gerektiğini söyledi ama annem bana Rahibe HuPmire'ın yargılayıcı olduğunu, bu yüzden onun söylediklerini dikkate alamayacağımı söyledi).

Annemi yakından izliyorum. Göğsü kabarmaya başladı. Şiddeti artıyor. Kulakları kızarıyor. Babama doğru hamle yapıyor. Babam birkaç adım geri atıyor ve annemin dizlerinin üzerine düşmesine neden oluyor. Bağırmaya başlıyor, "Taciz! İstismar!" Babam onu sakinleştirmek için bileklerinden tutuyor. Annem yüzüne tükürür. Birisi *007* raundunu kazandı. Bir kutlama 1. pompa havada Aies.

"Deb, birkaç saat geciktim, önemli bir şey değil!" Babam onun çığlıkları arasında bağırmaya çalışıyor.

"Beni baltalamayın! BENI BALTALAMA!" Annem bileklerini kurtarır ve onu tokatlamaya başlar.

"Git, anne! Bunu başarabilirsin!" Korkuyu atlatır atlatmaz her zaman yaptığım gibi ona tezahürat yapıyorum.

"Deb, bu çok mantıksız. Yardıma ihtiyacın var!" Babam yalvarıyor. Olamaz. Bu cümlenin annem için büyük bir tetikleyici olduğunu bilmiyor mu? Ne zaman o ya da büyükbabam annemle tartışsa ve "yardıma ihtiyacın var" dese, bu onu daha da sinirlendiriyor.

"BENIM YARDIMA IHTIYACIM YOK, SENIN YARDIMA IHTIYACIN VAR!" Annem çığlık atıyor. Mutfağa koşar. Babam ayakkabılarını çıkarmaya başlar, aptalca belki her şey bitmiştir, belki annemin ruh hali değişmiştir ve normale

dönmüştür diye düşünür. Nasıl bilemez? Nasıl hiç bilemez?

Bir, iki, üç, zihnimden sayıyorum. Geri gelmesine on saniyeden az kaldı. Dört, on beş, altı, yedi. Geri döndü ve elinde bir mutfak bıçağı var, büyükbabamın her gece sebzelerini doğramak için kullandığı büyük bıçak.

"Evimden defol!" diye bağırıyor. "D E F O L !"

"Deb, lütfen, bunu yapmaya devam edemezsin...."

Annem en son birkaç ay önce babamı arabasında uyumaya zorlamıştı. Normalden daha uzun bir geri dönüş oldu - normalde haftada bir ya da daha fazla kovulurdu. Ve iyi bir nedeni var. Annem aileye yeterince yardım etmediğini, işten her zaman geç kaldığını, muhtemelen aldattığını, çocuklarıyla ilgilenmediğini, ilgisiz bir baba olduğunu vs. söylüyor. Bu kadar uzun süre evden atılmadan yaşaması bir mucize. Sadece minnettar olmalı.

"DEFOL, MARK!"

"Bıçağı kaldır, Deb. Bu güvenli değil. Çocuklarınız için tehlikeli." "DEĞIL. BEBEKLERİME ASLA ZARAR VERMEM. ASLA BEBEKLERIME ZARAR VERDINIZ VE BENI BUNUNLA SUÇLAMAYA NASIL CÜRET EDERSINIZ!"

Gözyaşları annemin yanaklarından aşağı akıyor. Gözleri kocaman, titrek ve korkutucu.

"D E F O L !"

Ona tekrar saldırıyor. Adam geri çekiliyor. "Tamam, tamam. Ben gidiyorum. Ben gidiyorum."

Ayakkabılarını tekrar giyer ve aceleyle dışarı çıkar. Annem mutfağa geri döner ve bıçağı çekmeceye koyar. Dizlerinin üzerine çöküyor ve acı dolu, iniltili bir feryatla hıçkırmaya başlıyor. Yanına çömelip ona sarılıyorum. Birisi *007*'nin bir sonraki raundunu kazandı.

7.

Bu sabah altıdaki çağrı saatimden beri bu toprak yığınının üzerinde duruyorum. Öğlen oldu ve güneş en yüksek sıcaklığını üzerime vuruyor. Etrafımdaki başrol oyuncuları çekimler arasında şemsiyelerle gölgeleniyor, ayaklarını dinlendirmek için katlanabilir sandalyelere oturabiliyor ve buz küpleriyle dolu bir soğutucudan yeni alınmış soğuk su şişelerinden yudumlayabiliyorlar. Ama ben öyle değilim. Ben sadece bir arka plan oyuncusu olduğum için böyle bir lüksüm yok.

Ben ve diğer arka plan oyuncuları, Lancaster'ın hemen dışındaki sıcak çölde, şemsiyesiz ve su şişesiz, toprak yığınlarımızın üzerinde duruyoruz ve Büyük Buhran döneminden kalma, cızırtılı, kokması gereken kıyafetlerimizin her bir katmanı boyunca terliyoruz. Bu kıyafetleri giyiyoruz çünkü *Golden Dreams* adlı kısa bir film için Büyük Buhran dönemindeki yoksul insanları canlandırıyoruz. Film Kaliforniya'nın tarihinden çeşitli kesitler sunuyor ve sözde Disneyland'in yeni ortak tema parkı Kaliforniya Macerası'nda oynayacak. Annem sabah dört buçukta arabayla buraya gelirken bu bilgiyi bana heyecanla aktardı ama bana heyecan verici gelen tek kısım yeni bir Disneyland tema parkının açılacak olmasıydı.

Tüm bunların en kötü yanı dişlerimdeki çürükler. Bu sabah saç ve makyaj için gittiğimde saçımı iki örgü yaptılar ve sonra ağzımı sonuna kadar açmamı söylediler. Söyleneni yaptım ve makyajı yapan kişi ağzıma kahverengi meyve suyu benzeri bir madde damlattı ve bunu dişlerimi çürük göstermek için yaptığını açıkladı. Bu yapışkan madde çabucak kurudu ve bir ay boyunca dişlerimi fırçalamadığımda nasıl hissedeceğimi hayal ettiğim gibi iğrenç bir his verdi. O zamandan beri bütün gün böyle hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Dilimi yapışkanın üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum çünkü çok rahatsız edici ve dikkat dağıtıcı.

"Burada olmaktan mutlu görünmüyorsun. Burada olduğun için mutlu görünmeye çalış," diyor annem ikimiz de arka planda belirlenmiş karavan tuvaletine girerken. Bir saattir kakamı tutuyordum ve artık tutamıyordum, bu yüzden sonunda birinden

Annem bunu yaptığım için zor damgası yiyebileceğimi söylese de telsizle lütfen gidebilir miyim?

Kakamı yaparken "Özür dilerim," diyorum ve annem bir kağıt havluyu suyla ıslatıyor. Hâlâ kıçımı silmekte ısrar etmesinden utanıyorum. Geçenlerde ona artık sekiz yaşında olduğuma göre bunu yapabileceğimi söylemeye çalıştım ama ağlayacakmış gibi baktı ve en az on yaşıma kadar bunu yapması gerektiğini çünkü Pocahontas iç çamaşırımda kayma izleri olmasını istemediğini söyledi. Ben yaparsam iz kalmayacağını biliyorum ama annemin gözyaşları beni daha çok endişelendiriyor.

"Kaşlarını çatmayı kes, tamam mı?" Annem isteğini duyduğumdan emin olmak için soruyor. "Kaşların içeri doğru bükülmüş ve kızgın görünüyor."

Silin. Sil. Sil.

"Tamam."

Toprak yığınıma geri dönüyorum ve hissettiklerimin tam tersi gibi görünmeye çalışıyorum ama güneş bu kadar parlakken bu çok zor. Gözlerimi kısmaktan kendimi alamıyorum.

"Daha önce işaret ettiğim üzgün görünümlü çocuk nerede? Hadi onu kullanalım," diye bağırıyor yönetmen, yönetmen yardımcısına.

Reklamcı çeşitli çocukları işaret ediyor ve yönetmen, reklamcı beni işaret edene kadar başını hayır anlamında sallıyor.

"Evet, o." Yönetmen başını sallar.

"Hadi, benimle gel," diyor reklamcı, elimi tutup beni yönetmene doğru götürürken.

Yönetmen bana eski model bir arabada oturmamı, hafifçe sağıma bakmamı ve "hiçbir şey yapmamamı" söyledi. Başımı salladım. Birkaç çekimden sonra, çekimi yaptığını söyledi.

Reklamcı beni arka plandaki el işi masasının yanında bekleyen annemin yanına götürüyor. Bugünlük işimin bittiğini çünkü beni önemli bir çekimde kullandıklarını, bu yüzden artık arka planda olamayacağımı söylüyor.

"Anahtar vuruşu mu?" Annem soruyor, açıkça heyecanlı.

"Evet. Aslında bazı yeni evraklar getirmem gerekiyor çünkü bu teknik olarak bir başrol."

Annem neredeyse sevinçten titriyordu. "Bu nasıl oldu?"

"İşe aldığımız küçük kız yönlendirme kabul etmiyordu; ona ne kadar üzgün görünmesini söylesek de gülümsemeye devam ediyordu. Ama senin kızın öyle değil. Onun harika bir üzgün yüzü var" diye gülüyor.

"Öyle. Harika bir üzgün yüzü var," diyor annem başını sallayarak ve gülümseyerek ve yarım saat önce o üzgün yüzün tam da kurtulmaya çalıştığı şey olduğunu unutmuş görünüyor.

"Her neyse, rol için kızınızı kullandık, yani artık teknik olarak başrol oyuncusu."

Reklamcı yeni evrakları almak için soyunuyor ve annem bana dönüp ellerimi avuçlarının içine alıyor.

"Seni kullandılar, Net! Seni kullandılar!"

Annem eve geliyor ve hemen Akademi Çocuk'u arayıp ana sözleşmem hakkında övgüler yağdırıyor. Anneme bunun harika bir haber olduğunu, bunun bir çocuk oyuncunun en faydalı iki özelliği olan işbirliği yapan ve yönlendirme alan bir çocuk olarak ün kazandığım anlamına geldiğini söylüyorlar. Anneme benim için daha uzun süreli arka plan işleri arayacaklarını söylediler-"temel arka plan" işleri. Bunlar ekstra işlerde yeniyken alamayacağınız türden işler çünkü figüran cast direktörü henüz ününüzü bilmiyor. Annem bu haber karşısında tedirgin görünüyor.

"Temel arka plan" mı? Bu sadece kulağa harika bir ekstra gibi geliyor. Peki ya başroller? Onu *Altın Düşler* için müdür olarak işe aldılar, bu yüzden başroller için seçmelere başlayamaz mı?"

"Henüz değil. Biraz daha tecrübe kazanmasını istiyoruz ve sonra yeniden değerlendirebiliriz."

Annem tamam diyor ama bu cevaptan hoşlanmadığı belli.

Annem telefonu kapatırken "Kıçımı yeniden değerlendir," diyor. Annem onlardan şikayet ederken hattın diğer ucundaki kişinin telefonu henüz kapatmamış olmasından hep endişe duyarım ama şimdiye kadar neyse ki böyle bir sorun olmadı.

Annem gecenin geri kalanında biraz gergin ama ertesi sabah Akademi Çocuk'tan arayıp yaklaşmakta olan bir pilot film için "temel arka plan oyuncusu" olarak bana bir rol bulduklarını söylediklerinde keyfi yerine geliyor. Sekiz günlük iş.

Annem dişlerini fırçalarken bana, "Şimdilik harika bir figüran olabilirsin bebeğim," diyor. "Ama böyle devam edersek, çok yakında iyi bir başrol oyuncusu olacaksın."

Lavaboya tükürüyor.

"Sanırım 'bona 1de' bu şekilde kullanılıyor, emin değilim."

8.

PİLOT ÇEKİMİ İYİ GEÇİYOR ve hiçbir zaman şerefli figüranlıktan terfi edemesem de, çekimde beni annemin başrol oyuncusu olma hedefine yaklaştıran bir olay var.

Annemden hoşlanan bir annesi olan benim yaşımda bir aktris var. O anne anneme kızının menajeri Barbara Cameron'ın numarasını veriyor.

"Barbara Cameron, Net! Barbara Cameron!"

"Yaşasın!"

"Kim olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Birkaç ünlü çocuğun annesi. Birkaç tane. *Growing Pains*'den Kirk Cameron, *Full House*'dan Candace Cameron. Onların annesi. Ve onları idare etti. Sonra kendisinden olmayan çocukların menajerliğini yapmaya başladı. Şimdi de en büyük gençlik temsilcilerinden biri. Gerçekten harika bir kadın."

Annem hemen Barbara'yı arayarak bana ve ilk baştaki direncine rağmen oyunculuğu denemeye ikna ettiği ağabeyim Marcus'a bir seçme ayarladı.

"Hadi ama, harika bir gülüşün, kocaman dişlerin var," dedi. "Ve bir sürü ben. Genç Matt Damon."

Dustin ve Scottie'yi içten içe kıskanıyorum. Annemin onlardan neden Marcus ve benden farklı beklentileri olduğunu anlamıyorum. Keşke bunun cevabını bilseydim, ama aile olarak konuşmadığınız şeylerden biri gibi geliyor. Sessizce kabul edilen şeylerden biri gibi geliyor.

Barbara evden çalışıyor. Seçmeler onun evinde yapılıyor. Oraya vardığımızda Marcus ve bana üzerinde yarım saat çalışmamız gereken monologlar veriliyor ve sonra geri gelip bunları sahneliyoruz. Monologların hangi filmlerden olduğunu bilmiyorum, ama Marcus lise ikinci sınıf öğrencisini oynuyor.

Kız arkadaşı intihar etti ve ben de ailesini boşanmamaları için ikna etmeye çalışan küçük bir kızı oynuyorum.

Annem bizimle arabada monologları çalışıyor ve sonra seçmelerimizi yapmak için teker teker içeri giriyoruz.

İlk Marcus gidiyor. Yaklaşık yarım saat içeride kalıyor. Dışarı çıktığında keyfi yerindeymiş. Barbara ve odadaki diğer kadının konuşkan olduğunu ve çok güldüklerini söylüyor.

İçeri girdim. Titriyorum. Monoloğumu bir kez yaptım. Barbara ve diğer kadın bakıştılar, sonra tekrar yapmamı ama sadece "atmamı" istediler. Şaşırdım.

"Daha rahat olun," diyor Barbara.

Tekrar deniyorum. Diğer kadın Barbara'ya omuz silkiyor. Barbara "eh" der gibi bir surat yaptı.

"Teşekkür ederim," diyorlar aynı anda.

Çıkabildiğim kadar yavaş yürüyorum, çıkışıma birkaç dakika daha ekleyebileceğimi umuyorum, çünkü orada olduğum kadar kısa kaldıysam annemin hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum. En iyi yavaş yürüyüşümle bile sadece bir dakika ekleyebiliyorum. Arabaya vardığımda annem endişeli görünüyor.

"Eee?"

"Her şey yolunda gitti."

"Konuşkanlar mıydı?"

"Pek değil..."

"Söylediğin şeylere güldüler mi?" "Pek
değil..."

"Huh."

Eve dönerken annemin hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Marcus'la gurur duyuyor ve heyecanlı görünüyor, ama onu nasıl okuyacağımı biliyorum ve bunu zorladığını söyleyebilirim. Marcus'la ilgili gurur ve heyecanı, benimle ilgili hayal kırıklığının gölgesinde kalıyor.

* * *

"Marcus'u çok seviyoruz; onu müşteri olarak almak istiyoruz. Ama Jennette'in karizması yok."

Haberi veren kişi, Barbara ile birlikte odada bulunan Laura'dır. Laura, Barbara'nın ikinci adamı ve şirket için çalışan diğer tek ajan. Keskin ve hızlı, saçma sapan bir tip, annem ramen yemeğimizi karıştırırken onunla konuşurken telefondan duyabileceğim kadar yüksek bir sesi var.

"Marcus'la anlaşman harika ama Jennette'le anlaşsan ve altı ay içinde hiçbir şey ayarlamazsa onu bıraksan nasıl olur?" Annem yalvarıyor, sonra da kendi fikrini beğenmiş gibi başparmağıyla beni onaylıyor.

"Zaten çok sayıda genç kadın yeteneğimiz var...." Laura iz sürüyor.

Annem şarkı söyler gibi, sanki Laura'yı baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi, "Çabuk öğreniyor ve yönlendirmeleri iyi anlıyor," diyor. Bir dilenci için çok uyumsuz bir ton.

Laura, Barbara'ya soracağını ve cevap için hemen geri arayacağını söyledi. Annem bana döndü.

"Net, Barbara'nın seni kabul etmesi için hızlıca dua et. Ve ikimiz için de kollarını kavuştur, çünkü benimkilerin kıpırdaması gerekiyor," diyor. Uygun Mormon dua formunu alıyorum. İkimiz de gözlerimizi kapadık.

"Sevgili Cennetteki Babamız," diye başlıyorum. "Bu güzel gün ve sahip olduğumuz tüm nimetler için sana şükürler olsun-"

"Kahretsin!" Annem diyor.

Gözlerim açıldı. Annem karıştırdığı kaşığı bıraktı ve çenesini emmeye başladı. Üzerine soğuk su akıtmak için musluğu açtı.

"Sinirlerim yandı," dedi bana, açıklarken. "Devam et tatlım, devam et."

Başımı sallıyorum ve duama geri dönüyorum.

"Lütfen Barbara Cameron'ın beni kabul etmesini kutsa. Lütfen geceyi iyi geçirmemizi sağla. Lütfen annemin iyi uyumasını sağla çünkü bazen bu konuda zorlanıyor. Teşekkür ederim, Cennetteki Babamız. İsa Mesih adına, amin."

"Amin, tatlım. İyi iş çıkardın."

Telefon tekrar çaldığında annem ramenleri kaselere doldurmaya başlıyor. Tencereyi lavaboya düşürür. Gürültülü bir ses çıkarır ve biraz ramen suyu tezgâha sıçrar ama annem fark etmez. Çok odaklanmıştı.

"Uh-huh," diyor, sesi neşeli geliyor. Bu sefer telefonun diğer ucundaki Laura'yı duyamıyorum çünkü annem nasıl olduğunu anlamak için bir ileri bir geri volta atıyor.

huzursuz.

"Hı-hı," diyor tekrar, bana bakarak. Bütün bu olanlar beni çok rahatsız ediyor.

Annem telefonu kapatırken "Harika, pişman olmayacaksın" diyor. Gözlerinden saf bir neşe akarken uzun süre bana bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Barbara Cameron seni kabul etti. Kendini daha rahat hissedebilmen için haftalık oyunculuk dersi almanı istiyor, bunun gibi bir şey ama seni kabul etti."

Annem huşu ve gurur içinde başını sallıyor. Rahat bir nefes alıyor, sonra beni kucaklıyor.

"Artık baş aktörsün, tatlım. Bebeğim için artık arka plan yok."

9.

OYUNCULUK DERSINDEN NEFRET EDIYORUM. Barbara Cameron'ın, eğer onun tarafından temsil edileceksem kaydolmam için ısrar ettiği kursa iki aydır gidiyorum. Her cumartesi 11'den
Evden uzakta bir zaman dilimi olsa da, bu dersi kiliseyi beklediğim gibi beklemiyorum çünkü evde tıkılıp kalmaktan bile daha rahatsız edici davranıyorum.

Her ders biraz "gevşeme" ile başlar. Bir düzine kişi Bayan Lasky'yi taklit ederek yürürüz. Bu Laura'nın soyadı. Sadece Barbara'nın ikinci adamı değil, aynı zamanda oyunculuk öğretmenimiz. Yüzünü garip şekillerde geriyor, ağzını acayip geniş açıyor ya da gözlerini dışarı çıkarıyor. Bunun daha iyi rol yapmamıza nasıl yardımcı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama soru soran sinir bozucu bir çocuk olmaktan daha iyisini biliyorum.

"Sınıfta her zaman 'açık' olmalısın," diye hatırlatıyor annem eve her gidişimizde. "Bayan Lasky izliyor. Sinir bozucu olan, yönergeleri dinlemeyen, soru soran çocuklar seçmelere gönderilmeyecek çocuklardır. Seçmelere katılacak çocuklar çenelerini kapatıp söyleneni yapanlardır."

Yüz jimnastiğinden sonra çeşitli hayvanlar gibi davranıyoruz. Diğer çocukların bazıları bununla eğleniyor gibi görünüyor ama bu beni aptal gibi hissettiriyor. Bir fil gibi trompet çalmayı, bir kedi yavrusu gibi mırıldanmayı ya da bir maymun gibi homurdanmayı bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum. Hayvan seslerini hayvanlara bırakalım.

Bazen Bayan Lasky herkesi donduruyor ve sonra bir çocuğa hayvan sesini tek başına çıkarmasını işaret ediyor. Bunun çekingenliğimizi yenmemize yardımcı olması gerekiyor.

"Trompet çal, Jennette! İçinden geldiği gibi trompet çal!" İçimden gelmiyor ama elimden geleni yapıyorum. Aşağılandım.

Korkunç hayvan seslerinden sonra ezberleme tekniğine geçiyoruz. Bize bir sahne veriliyor ve karakterimizi ezberlemek için otuz dakikamız var.

sonra teker teker repliklerimizi "soğuk" bir şekilde, şov dünyasında "hızlı ve duygusuz" anlamına gelen bir terimle söyleriz. Bu tekniğin özellikle çocuklar için önemli olduğu söylenir, böylece malzemeyi fazla çalışmaz ve seçmelerde çok prova edilmiş gibi görünmeyiz. Görünüşe göre, bir şeyi "soğuk" ezberlemek, böylece onu ezberlemek ve daha sonra duyguları eklemek, sahneyi taze tutmanın en iyi yoludur.

Ezber yapmak dersin en sevmediğim kısmı, belki de bu konuda en iyi olduğum içindir. Genellikle on beş dakika içinde repliklerimi ezberlerim ve sonraki on beş dakikayı onları sağlamlaştırmak için üzerinden geçerek geçiririm. Ayrıca duygu içermeyen kelimeler söylemekten de çekinmem. Sorun duygulardır, kelimeler değil. Duyguları bir şeye zorlamak ilk etapta rahatsız edici, ancak daha sonra bu duyguları diğer insanların görmesi için ortaya koymak bana iğrenç geliyor. Zayıf, savunmasız ve çıplak hissettiriyor. İnsanların beni böyle görmesini istemiyorum.

Ezberden sonra sahne çalışması geliyor, dersin en sevmediğim kısmı çünkü performans sergilemem gereken kısım bu. Her hafta, sahne çalışmasına hazırlanırken, ezberlememiz ve çözümlememiz gereken bir sahne veriliyor. Bir sahneyi çözümlemek, karakterimiz, sahne ve sayfadaki kelimelerin altında gerçekten ne söylendiği hakkında sorular sorduğumuz bir süreçtir. Karakterim aslında ne istiyor? Etkileşimde olduğum karakter aslında ne istiyor? Bunlar nasıl çelişiyor? Karakterim etkileşimde olduğum karakter hakkında ne hissediyor? Sahneyi parçalara ayırdıktan sonra, Cumartesi günü sınıfın geri kalanının önünde oynamaya hazır olacak kadar prova yapmalıyız.

Her birimiz teker teker kalkıp sahnemizi oynuyoruz, sonra da Bayan Lasky'ye çöküşümüzü anlatıyoruz. Bu kısmı yapmak zorunda kalmamayı o kadar çok isterdim ki. Küçük stüdyo sahnesinde oturup herkesin önünde bir sahneyi canlandırmaktan hoşlanmıyorum. Gözlemlenmeyi sevmiyorum. Ben gözlemlemeyi severim.

Bayan Lasky ilk dersimizde sahne çalışması için ebeveynlere izin verilmediğini söyledi ama annem ısrar etti.

"Dördüncü evre metastatik duktal karsinom -meme kanseri- geçirdim ve kemoterapi yüzünden kemiklerim zayıfladı. Arabada çok uzun süre oturmak bana acı veriyor ve sıcak güneşin altında dolaşmamam gerekiyor."

Bayan Lasky gergin bir gülümsemeyle, "Sokağın başında bir kahve dükkânı var," dedi.

Annem daha gergin bir ses tonuyla, "Bir fincan kahve için iki 1fty harcanacağına inanmıyorum," dedi.

Ve hepsi bu kadar. Annem dersin başından beri sahne dökümü kısmında oturan tek ebeveyndi. Annemin istediğini almasından memnunum, beni rol yaparken izlemek. Ama bu bana stres katıyor. Onun yargılarını hissedebiliyor ve tepkilerini göz ucuyla görebiliyorum. Repliklerimi ben söylerken ağzından çıkarıyor ve taklit etmemi istediğinde yüz ifadesini aşırı canlandırıyor. Bir yandan annemin saha kenarı koçluğuyla uğraşırken bir yandan da performans sergilemek zor.

Ders bittiğinde içimi büyük bir rahatlama dalgası kaplıyor çünkü annem bana günün geri kalanında izin veriyor. Yarına kadar gelecek haftaki sahneme bakmak zorunda değilim. Bu gece için özgürüm.

10.

"O KELİMEYİ SÖYLEMEK İSTEMİYORUM," diyorum anneme, Ma*d TV* için yapılacak bir seçme için repliklerimi gözden geçirirken. Skeç Kathie Lee GiPord ve iki çocuğu üzerine bir parodi - Kathie'nin kızının parodi versiyonu olmaya çalışıyorum.

"Çok farklı anlamları var. Bazen sadece mutlu anlamına gelir. Noel şarkılarında geçer, Tanrı aşkına. '*Don we now our gay apparel*,'" diye konuşuyor annem.

Annemin bana kısmen sempati duyduğunu biliyorum, yoksa kendini bu şekilde aşırı derecede açıklamazdı.

"Bunu söylemek zorunda mıyım?"

"Evet, Net, bu senin ilk konuşma rolü seçmelerinden biri. Barbara'nın senin zor biri olmadığını anlaması için bunların hepsine gitmeliyiz. Ayrıca, seni göndermeye devam etmesi için bir şeyler ayarlaman gerekiyor."

Önümdeki sayfaları karıştırıyorum.

"Bak, eğer iyi bir iş çıkarırsan daha sonra dondurma alabiliriz, tamam mı? Rahibe Johnson'ın ilkokulda verdiği kuponu aldık."

"Tamam."

* * *

Ertesi gündü ve seçmeler için içeri girmeyi bekliyordum. Oda küçük. Duvarlar beyaz ve üzerlerinde hiçbir şey yok. Seçmelere katılanlar ve anneleri açılır kapanır sandalyelerde oturuyor ya da sırtlarını duvara yaslayarak ayakta duruyorlar. Bütün kızlar sarışın. Bütün anneler endişeli.

Bir oyuncu seçimi görevlisi beni almaya geldi. Ağzım seçmelerden önce her zaman olduğu gibi kuru ve dört kez işemiş olmama rağmen işemem gerekiyor. Sanırım annemin komedi seçmelerinden önce bana içirdiği şekersiz Red Bull'lar yüzünden çünkü başka türlü komedi enerjim olmadığını söylüyor.

"Jennette McCurdy," diye seslendi oyuncu seçimi yapan kişi.

Yutkunuyorum. "İşte!" Annemin bana söylediği gibi heyecanla söylüyorum. "Geri gel," diyor oyuncu seçimi yapan kişi bir el hareketiyle.

Annem destekleyici bir şekilde kıçıma vuruyor.

"Bunu yapabilirsin, Net. Sen diğer tüm kızlardan daha iyisin!"

Rakiplerimden birinin üzgün bir şekilde yere baktığını gördüm. Annesi onu teselli ediyor. Cast direktörünü takip ederek iki adamın oturduğu casting odasına giriyorum.

"Ne zaman hazır olursanız," diyor içlerinden biri.

Oyuncu yönetmeni repliğini söyledi, ben de ilk iki repliğimi söyledim. "Sen yaşlısın."

Adamlar kahkahalara boğuldu. İyi iş çıkarmış olmalıyım. Ağzım hala kuru. Kelimeyi söyleyeceğim için gerginim. İşte bir sonraki repliğim geliyor, kelimenin içinde olduğu replik.

"Gelman, çok geysin."

Daha fazla kahkaha. İşim bitti. Annemle bekleme odasında buluşmak için dışarı çıkıyorum.

"Peki ne dediler?" Baskin-Robbins'de sırada beklerken annem soruyor.

"Komik olduğumu söylediler."

"Doğru, benim bebeğim komiktir. Gerektiğinde ciddi de olabiliyor. Onda her şey var. Nutty Coconut ister misin?"

"Hayır, sanırım kurabiye ve kremalı yapacağım." Annem telaşla bana döndü.

"Nutty Coconut istemiyor musun?"

Donup kaldım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Annem Nutty Coconut'ı seçmediğim için üzgün görünüyor. Duraksıyorum, bir sonraki hamlemi yapmadan önce nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum. İkimizin de dondurma tezgahında durup dondurma yerine birbirimize baktığımız bir an oluyor. Sonra annemin duruşu yumuşuyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

"Nutty Coconut sekiz aydır favorin. Değişiyorsun. Büyüyorum."

Elini kendi elime aldım.

"Boş ver. Ben Fındıklı Hindistan Cevizi istiyorum." "Emin misin?"

"Olumlu." Başımı salladım.

Annem paylaşmamız için bir çocuk kepçesi sipariş ediyor ve kuponu gözlerinin etrafı rakuna benzeyecek kadar siyah makyajlı genç çalışana veriyor. Birlikte dondurmanın tadını çıkarmak için küçük kabinlerden birine oturuyoruz. Hindistan cevizli Aavor'dan içten içe bıkmış durumdayım ama annem sevdiğimi düşünsün diye bol bol mmm yapıyorum. Birkaç ısırık aldıktan sonra annemin küçük gri çağrı cihazı çalmaya başladı. Bu çağrı cihazını kendisine Noel hediyesi olarak almıştı, böylece Barbara'nın ona ulaşması gerektiği anda haberdar olabilecekti. Şu anda olduğu gibi.

"Bu Barbara! Barbara'dan bir çağrı var!"

Annem zıplayıp dondurma tezgahına doğru gidiyor. Annem beni izlemediği için dondurma yemeyi bırakıyorum.

"Arkada telefonunuz var mı?" Annem çalışana sorar.

Rakun Gözler monoton bir ses tonuyla, "Evet, ama sadece çalışanların kullanımı için," diyor.

"Kızım bir oyuncu ve *Mad TV* adlı bir programda ilk konuşma rolünü almış olabilir. *Mad TV*'yi duydun mu? Çok komik olduğu söyleniyor. SNL'in daha yeraltı versiyonu. Seni kullanmamın bir yolu var mı-"

Çalışan sıkılmış bir halde, "Tabii, buyurun kullanın," diyor.

Annem tezgahın üzerinden uzanıp Barbara'nın ezbere bildiği numarasını çevirmeye başladı. Annem parmaklarını birbirine geçirerek bana bakıyor. Dondurmadan bir ısırık aldım.

"Ahhhh!!" Annem çığlık atıyor. Çalışan kulaklarını tıkar. "Net, rezervasyon yaptın! *Mad TV*'yi tuttunuz!"

Annem Barbara'yla telefonu kapattı ve bana doğru koştu. Beni sıkıca sarıyor. Wings parfümüyle karışan sıcak teninin kokusunu seviyorum. O mutlu olduğu için çok mutluyum.

"Bu harika, Net. İlk konuşma rolün. Bu büyük bir iş. Büyük iş."

Annem heyecanla beni alnımdan öpüyor, sonra kaşığını dondurmaya daldırıyor ve son Fındıklı Hindistan Cevizi'ni de bitiriyor. Bunu yapmak zorunda olmadığım için mutluyum.

11.

"ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN," diyorum anneme.

Ben saçını tararken o da banyo aynasının önünde durup makyajını yapıyor. Bunu yapmam hoşuna gidiyor. Rahatlatıcı olduğunu söylüyor. Sakinleştirici.

"Teşekkürler, Angel. Karen yine de muhteşem. Güzellik kraliçesi gibi görünüyor." Annem ruj tüpünün kapağını kapatıyor ve dudaklarını birbirine sürterek erik rengini her ikisine de yayıyor. Bence doğal rengi çok daha güzel.

"Sen de bir güzellik kraliçesine benziyorsun," diyorum, kısmen buna inandığım için, ama esas olarak annemi rahatlatmak için. Kendi yaşında pek arkadaşı yok, olanları da çok az görüyor. Bu yüzden bugün onlardan biriyle öğle yemeği için buluşacak olması büyük bir olay.

Karen annemin liseden en iyi arkadaşıdır ve mezun olduktan sonra birlikte güzellik okuluna gitmişlerdir. Annemin onunla ilişkisi karmaşık görünüyor. Bir an Karen'ın harika bir insan, çok harika ve çok tatlı olduğunu söylüyor, sonra da Karen'ın aslında bir tür B-I-T-C-H olduğunu söylüyor.

"O kelimeyi söylemememiz gerekiyor."

"Sadece heceliyorum Net, ayrıca Tanrı Karen'ı tanısaydı bunu anlardı. Sana bebeğimin adını nasıl çaldığını anlatmış mıydım?" Annem kendine parfüm sıkarken soruyor.

"Uh-huh," diyorum fırçalamaya devam ederken.

Annem yere bakıyor. Duygularını incittiğimi söyleyebilirim. Bu hikâyeyi bana daha önce birçok kez anlatmıştı ama şimdi tekrar anlatmak istiyor. Ve bu sorun değil. Sadece duyulmak istiyor.

"Ama tekrar duyabiliyorum."

Annem hemen söze giriyor: "İsmi seçmiştim," diyor. "Jason. İyi bir isim olduğunu düşündüm. Sağlam. Çok yaygın değil ama bazı yeni çocuk isimleri gibi tuhaf da değil. Lagün ya da her neyse. Ve senin de

Çünkü bu kötü şans getirir. Bebeğinize seçtiğiniz ismi kimseye söylememeniz gerekiyor."

"Uh-huh..."

"Dinliyor musun, Net? Dalmış gibi görünüyorsun."

"Dinliyorum."

"Yani kimseye söylememen gerekiyor ama ben söyledim. Karen'a söyledim çünkü onun en iyi arkadaşım olduğunu ve bilmek istediğini düşündüm, ayrıca aynı zamanda hamileydik, bu yüzden tüm bunları birlikte yaşıyorduk. Bir de baktım ki ilk çocuğunu doğuruyor ve hangi ismi seçiyor? Jason. Benim adımı çaldı."

"Marcus ismini daha çok seviyorum zaten," diyorum ona. "Daha benzersiz." "Öyle olduğunu biliyorum ama bu sadece prensip."

"Biliyorum," diye katılıyorum.

Annem derin bir nefes alıyor ve kirpiklerini üçüncü kat maskarayla fırçalıyor.

"Her neyse, ona pek güvenmiyorum ama yine de iyi bir arkadaş."

Bu mantık kafamı karıştırıyor, o yüzden sadece "Hı-hı" diyorum.

"Ama en iyi arkadaşım değil," diye devam ediyor annem. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Net.
Sen annemin en iyi arkadaşısın."

Işıldıyorum. Onun en iyi arkadaşı olduğum için çok mutluyum. Dünyadaki ona en yakın insan olmaktan. Bu benim amacım. Kendimi bütün hissediyorum.

"Neden fırçalamayı bıraktın?" İşime geri dönüyorum.

12.

"BU SABAH CENNETE GİDİYOR!" Annem lavaboya bir tabak atarken bağırıyor. Sesi duyunca irkiliyorum ama yine de mutfağa gidiyorum. Birinin anneme yardım etmesi gerekiyor ve diğer herkes hâlâ uyuyor.

"Belki bir kez olsun lanet bulaşıkları başkası yıkasaydı!" diye tekrar bağırıyor ve bir fincanı yere çarpıyor. Kulpu kırıldı. Hatırasını saklamak için kupa parçalarını bir Ziploc torbasına atıyor.

Onu daha fazla kızdırmak istemediğim için dikkatlice, "Ben yaparım anne," diyorum.

"Hayır, sen değil tatlım," diyor annem, bulaşık sabunlu elleriyle saçlarımı okşamak için uzanırken. "Erik dişi olmanı istemiyorum. Bunun sana hiçbir faydası olmaz. Kim erik dişleri olan küçük bir kıza rol vermek ister ki?"

"Tamam."

"Mark! Jennette'i dansa götürebilir misin?! Bulaşıkları bitirmeliyim ki onu oyunculuk dersine götürebileyim!"

Babam oturma odasından bize doğru geliyor. Costco minderlerinin üzerinde uyuyan Dustin ve Scottie'nin üzerinden geçiyor.

"Ha?" diye soruyor nihayet mutfağa girdiğinde.

"Jennette'in dans dersi var, onu götürebilir misin?"

"Elbette," diyor açıkça.

"Çok hevesli olmamaya çalış," diyor annem.

"Özür dilerim."

"Her şey için özür dileme. Sadece acele et. Onu zamanında oraya ulaştırmak için yirmi dakika içinde yola çıkmalısın."

Paula Abdul'ün özel dans seçmelerine katıldıktan ve çok kötü bir performans sergiledikten sonra annem beni sıkı bir dans dersleri programına yazdırdı. Seçmelerdeki diğer tüm kızlar split yapıyor ve arka arkaya üç dört kez dönüyorlardı ama ben bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bize bir dakikalık koreografi öğretildi.

ve replik ezberleme konusunda iyi olmama rağmen, bu iki ezberleme türünün birbiriyle alakasız olduğu açıktı çünkü tek bir hareketi bile hatırlayamıyordum. Annem bir daha asla böyle aşağılanmamı istemediğini söyledi ve beni haftada on dört dans kursuna yazdırdı - her biri caz, bale, lirik, müzikal tiyatro ve hip-hop, ayrıca bir esneme ve üç step - ve bana ayda iki arka plan işinin masrafları karşılayacağını söyledi.

Aslında dansı severim. Hem de çok. Vücudumu hareket ettirmeyi seviyorum, beni kafamdan uzaklaştırıyor. Dans ettiğim kızların çoğunu da seviyorum; bana karşı nazik ve misafirperverler. Gizliden gizliye annemden uzak olmayı da seviyorum - beni dans ederken izlediği gibi izlemiyor. Belki de büyürken dansçı olmak istemediği, oyuncu olmak istediği içindir ve belki de annem sadece ben onun olmak istediği gibi davrandığım zaman beni izliyordur. Bilemiyorum. Ne olursa olsun, ona asla bahsetmeyecek olsam da, etrafta olmaması iyi hissettiriyor. Bu bir rahatlama. Sürekli izlenmek konusunda endişelenmeme gerek yok.

Babam beni daha önce birkaç kez dans kursuna götürmüştü. Heyecanlıyım çünkü annem beni götürdüğünde birine bağırıp bağırmayacağını ya da baledeki rolümün yeterince büyük olmadığı için dans stüdyosu sahibine şikayet edip etmeyeceğini asla bilemiyorum. Babam böyle şeyler yapmaz. Böyle şeylerin farkında bile görünmüyor. O sadece bir şekilde var.

"Dans dersine bisikletle gitmek ister misin?" Babam bana sordu.

"Evet!" Dürüstçe heyecanlanarak söylüyorum. Anneme sormayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum çünkü ona hayır deme şansı vermek istemiyorum.

Babam Home Depot ve Hollywood Video'da iki işte çalıştığı için birlikte çok fazla zaman geçiremiyoruz. Genellikle eve geç gelir ve biraz uyumak için hemen arka odaya geçer. Oda tıka basa dolu olsa da, bir kişinin üzerinde uyuyabileceği kadar küçük bir yatak parçası var, bu yüzden babam oraya gidiyor. Babam da oraya gidiyor çünkü annem onu bu kadar iğrendiren biriyle aynı yatakta, hatta aynı odada uyumasının mümkün olmadığını söylüyor. Annem oturma odasında bizimle birlikte kanepede ya da Costco matında yattığı için babamın mümkün olan en uzak odada yatması mantıklı.

Bunun yanı sıra, oyunculuk kariyerim ve okul ödevlerimle (annem bize evde eğitim veriyor olsa da, bir şeyler öğrendiğimizi kanıtlamak için ayda bir kez devlete örnek vermek zorundayız) ve şimdi de dans dersleriyle meşgulüm.

Birlikte geçirdiğimiz birkaç zaman, çok sık olmadığı için dikkat çekiyor. Mesela babam halka açık yüzme havuzundaki sekizinci doğum günü partime gelebildi - iş programı nedeniyle birkaç yıldır katıldığı ilk doğum günü partim. Bana bir doğum günü kartı verdi ki bunu daha önce hiç yapmamıştı. Zarfın üzerine adımı yanlış yazmış. İnsanlar adımı her zaman yanlış yazarlar ve ben genelde bunu pek önemsemem ama bu sefer beni üzdü. İçinde ne yazdığını görmek için kartı açtım. Zaten en önemli kısmı da buydu. Karttaki şiirin altına yazdığı tek şey "Sevgiler, Baba" idi. Daha da üzülmüştüm ama önemli olan düşünceydi ve onun böyle bir düşünceye sahip olması benim için bir anlam ifade ediyordu. Ta ki eve dönerken annemin "Sana söylediğim gibi ona doğum günü kartı aldın mı? Onunla bir BABA gibi ilişki kurmalısın." Yani başından beri annemin düşüncesi buydu.

Birlikte geçirdiğimiz diğer zamanlar biraz daha rutin; babamın işten biraz erken çıkıp bizimle *MacGyver* ya da *Gilligan's Island'*ın tekrarını izlemesi ya da Pazar günleri kiliseden sonra güveç yapması gibi. Her seferinde farklı bir güveç yapıyor - sığır eti, mısır çorbası, chili, bezelye - ama yemin ederim hepsinin tadı mercimek gibi. Babamla geçirdiğimiz bu zamanlar iyi ama asla özel bir şey değil. Keşke anneme bağlandığım gibi babama da bağlanabilseydim. Annemin yanında olmak yorucu olabiliyor elbette ama en azından onu mutlu etmek için ne yapacağımı biliyorum. Babamın yanındayken bunu asla bilemiyorum. Daha az iş, ama aynı zamanda daha az ödüllendirici.

Ama bugün bisiklete binme fikrini ortaya attığı için heyecanlıyım. Babası öldüğünde ona miras kalan bisikletine binmeyi çok sevdiğini biliyorum.

"Bisiklet ev değildir," diye yakındı annem. "Sanırım büyükannem Faye de ölene kadar beklememiz gerekecek ama bu yakın bir zamanda olacak gibi görünmüyor. Seksen iki yaşında ve sağlığı her zamankinden daha iyi." Sonra da sinirlendiğinde sık sık yaptığı gibi dilini şaklattı.

Yedinci yaş günümde Linda teyzemin bana gönderdiği ama biraz kambur durursam hâlâ binebildiğim bisikletime binmeyi de seviyorum. Belki bugün babam ve ben birlikte güzel bir anı biriktirebiliriz. Belki bugün eğlenceli vakit geçirebiliriz.

Bisikletlerimize atladık ve bizden bir sonraki kasaba olan Los Alamitos'taki Dans Fabrikası'na doğru yola çıktık. Orangewood'daki parkta durduk ve hızlıca

maymun çubuklarının etrafında. Babam iyi vakit geçiriyormuş gibi gülümsüyor. Ve biliyorum ki ben de eğleniyorum. Bu çok iyi.

Dans Fabrikası'na dersimden on dakika geç geldik. Saat on birden sonra girmenize izin vermiyorlar, ama öğretmenin ters bakışından başka bir şey olmadan içeri girmeme izin veriliyor. Kabul ediyorum.

Ders hızla geçiyor ve ailelerimizi karşılamak üzere bekleme odasına alınıyoruz. Babamı bankta oturmuş, annemin sevmediği şekilde bacak bacak üstüne atmış, Clif Bar yerken görüyorum.

"Bunu nereden buldun?" Cevabı zaten bildiğimden korkarak soruyorum.

"Stüdyonun önündeki atıştırmalık masasından."

"Annem atıştırmalık masasından atıştırmak yok diyor çünkü çok pahalılar." "Bir dolardı."

"Aynen öyle."

Babam elini sallayarak "Dün maaş günüydü," diyor ve beni dışarıya, bisikletlerimizin yanına götürüyor.

Atlayıp eve gidiyoruz, boş Los Alamitos Lisesi'nin ve Polly's Pies'in önünden geçiyoruz. Babam sağa dönüp bir açık hava alışveriş merkezine giriyor ve bir smoothie dükkanına kadar pedal çeviriyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hadi smoothie alalım."

"Smoothie'ler pahalı-"

"Maaş günü," diye hatırlatıyor babam.

Smoothie makinesinin babamla paylaşacağımız çilekli muzlu smoothie'yi karıştırmasının ortasında bir yerde, midem bir farkındalıkla düşüyor. Tüm o heyecan ve babamla bağ kurarken, unutmuşum. Oyunculuk dersim olduğunu unutmuşum. Bisiklete binersek asla zamanında yetişemeyeceğimizi unuttum.

Ama şimdi hatırlıyorum. Çeşitli meyveleri karıştıran acı verici gürültülü bir blenderın ortasında hatırlıyorum. Babama baktım.

"Mümkünse biraz daha limon suyu," diyor tezgahın üzerinden, smoothie makinesinin elindeki limona bakarken.

Acaba babam biliyor mu? Acaba oyunculuk dersinden nefret ettiğimi bildiği için mi bizi bilerek bisiklete bindirdi ve smoothie için durdu? Belki bana yardım etmek istiyordur. Belki de beni kurtarmak istiyordur.

"Eeeeeven daha fazla limon," diye tekrarlıyor.

Bu şekilde düşündüğüm için deli olduğuma karar verdim. Babam belli ki smoothie'sindeki limon miktarına benim sağlığımdan daha fazla odaklanmış.

Ona oyunculuk dersini, acele etmemiz gerektiğini ve yine de geç kalacağımı hatırlatmayı düşünüyorum. Ama sonra yapmamaya karar verdim. Neden hatırlatayım ki? Aramızdaki kopukluğa rağmen babamla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. Rahatlığın tadını çıkarıyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Smoothie'yi bitirip yavaşça geri dönüyoruz. Parkta tekrar durduk ve salıncaklara bindik. Eve vardığımızda saat 11:05 olmuştu. Annem ön bahçede volta atıyor, sanki bir tehditmiş gibi anahtarlarını şıngırdatıyor.

"NEREDEYDİNİZ?!" diye bağırıyor.

Bud, meraklı komşumuz, kafasını çitin üzerinden uzatıyor. Annem ön bahçede çığlık attığında yaptığı gibi yine sosyal hizmetleri aramakla tehdit edip etmeyeceğini merak ediyorum. Annemin sesini alçaltması için dua ediyorum.

Babam omuz silkerek, "Smoothie içmek için durduk," diyor. "SMOOTHIE

IÇMEK IÇIN MI DURDUNUZ?" Annem çok öfkeli.

En azından birinin onu izlediğini görmesi için Bud'a el sallıyorum. Çitin altına doğru eğildi.

"Evet..." Babam, annemin neden üzgün olduğunu anlamaya çalıştığını söylüyor.

Annem hışımla eve giriyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Babam onu takip ediyor, ben de arkasından.

"Deb, hadi ama..."

Annem şu anda mutfakta, cihazların kapaklarını açıp kapatıyor; önce buzdolabını, sonra fırını, sonra da mikrodalgayı. Bunu neden yaptığını, ne aradığını bilmiyorum ama hareketlerinde beni korkutan bir vahşilik var.

"Jennette'in oyunculuk dersi aldığını söylemiştim. Ama şimdi kaçırdı. Bu hafta *I Am Sam*'den bir sahne oynuyorlardı. *Ben SAM*'im, Mark. Jennette buna bayılırdı."

Annem bir dolap kapağını tekmeliyor. Ayağı tahtaya sıkışıyor. Ayağını çekip çıkarıyor. Tahta parçalanmış ve kıymık kıymık olmuş.

"Özür dilerim," diyor babam.

"Sanırım bu onun GERÇEK HAYATI olduğu için rol yapmasına gerek yok. "GERİZEKALI BABASI OLAN AKILLI KÜÇÜK BİR KIZ."

13.

Hollywood'da büyük fırsatlar hakkında çok konuşuluyor ama ben şimdiye kadar bunu yaşamadım. Bunun yerine, bir daha yakalayamayacağıma neredeyse emin olduğum bir sürü küçük fırsat yaşadım. Annem Hollywood'un kötü bir erkek arkadaş gibi olduğunu söyler.

"Herhangi bir resmi taahhütte bulunmadan sizi oyalamaya devam ediyorlar."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim ama kulağa doğru geliyor. Şimdiye kadar, *Mad TV*'den beri küçük molalarım bunlar oldu:

- Dental Land için bir reklam. Reklamı çektiğimiz dişçi muayenehanesi West1eld Alışveriş Merkezi'ndeydi, bu yüzden öğle arasını alışveriş merkezinde dolaşarak geçirdik ve annem "grubun açık ara en iyi oyuncusu" olduğum için bana Sanrio Sürprizleri'nden bir çanta aldı. Hepimiz reklam için oturuyorduk, bu yüzden anneme herkesten daha iyi bir oyuncu olduğum fikrini veren şeyin ne olduğundan emin değilim, ancak bana bir Sanrio kapma çantası kazandıracaksa iltifatı kabul edeceğim.
- *Shadow Fury* adında düşük bütçeli bağımsız bir film. Annem müdür maaşı bile almadığım için şikayet etti. "Bebeğim Cadılar Bayramı'nı kollarından şeker kanı akan sahte bir ölünün üzerine çömelerek geçirirken düzgün bir maaşı hak ediyor." Sahnede, sahte babam vuruluyor ve ben üst kattan silah sesini duyuyorum, aşağı iniyorum ve kollarımda ölürken başını kucaklıyorum. Ne kadar yapışkan ve rahatsız edici olsa da şekerli kan işin en kötü kısmı değildi. Açık ara en kötü kısmı mikrofon paketiydi. Bütçe o kadar azdı ki mikrofon paketi için uygun bir bel bandı yoktu, bu yüzden onu vücuduma bantladılar. Gecenin sonunda, koli bandını üzerimden sıyırırlarken ağladım ama eve

Conan O'Brien'ın gece iki buçuktaki tekrarını yakalamak için zamanım oldu ve annem izlerken vücuduma aloe vera jeli sürdü, yani her şey o kadar da kötü değildi.

- *Malcolm in the Middle*'*ın* bir bölümünde rol aldım. Bu özellikle heyecan vericiydi çünkü yardımcı oyuncu yerine ilk konuk oyuncu rolümdü. Yardımcı oyuncu rolleri genellikle on beş satır ya da daha azdır ve bölümün sonunda yer alır; konuk oyuncu rolleri ise genellikle daha önemlidir ve bölümün başında yer alır. Bölüm, anne karakterinin erkek yerine kız çocuk sahibi olmayı hayal etmesiyle ilgiliydi. Ben dişi Dewey'i, yani Daisy'yi oynadım. Kulaklarımın arkasına sert balmumu koyarak daha fazla dışarı çıkmalarını sağladılar çünkü Dewey'in alametifarikasının dışarı çıkan büyük kulakları olduğunu ve benimkilerin küçük olduğunu söylediler. Ağda hantaldı ve kulaklarımın arkasını gerçekten ağrıttı ama bölümü çektiğimiz stüdyoyu sevdim ve yapımcı bana karşı çok nazikti. Frankie Muniz'in görünüşünün güzel olduğunu düşündüm ve koridorlarda bana selam vermesi hoşuma gitti. Annem beni tersleyene kadar duygularım konusunda oldukça ketum davrandığımı hissediyordum. "Bunu aklından bile geçirme. O senin için çok yaşlı. Ve daha da önemlisi, Mormon değil."
- Bir Sprint PCS reklamı - ilk ulusal reklamım, bu da demek oluyor ki... artık para! Kendime aldığım meşe ranzanın parasını ödeyecek kadar para. Annem söz verdiği gibi yaptı ve yatağım için büyükannemle büyükbabamın odasında yer açtı. Üst ranzayı kağıt yığınları, eski oyuncaklar, kitaplar ve diğer şeylerle doldurdu ama başlangıçta üst ranzada yatmak istediğim için bu biraz sinir bozucuydu. Annem bunun zaten çok riskli olduğunu ve bana asla izin vermeyeceğini söyledi. "Knott's Berry Farm'da Dustin'in bebek arabasından düştüğü zamanki gibi düşüp kafanı yarma riskini göze alamayız! Bunun için kendimi asla affetmedim ve bunun için de affetmeyeceğim. Gerçi bize bedava boysenberry punch verdiler, bu da güzeldi."

Küçük molaların yanı sıra, pek çok alt küçük molalar ya da küçük molalara dair ipuçları oldu. Seçmelere katıldığım rollerin yaklaşık yüzde 75'i için geri dönüşler alıyorum ki Barbara bunun rezervasyon yapmasam bile iyiye işaret olduğunu söylüyor.

Barbara telefonda anneme, "Belli ki bir şeyleri doğru yapıyor," diyor. (Barbara, Laura'nın yerine annemin telefonlarına bakmaya başladı.

İlerliyoruz!)

"Sadece yeterince doğru değil," diye ekler annem her zaman.

"Oraya varacak. Sana söylüyorum, başaracak," diyor Barbara. "Sadece biraz sabırlı olmalısın."

Annem sinirli bir şekilde telefonu kapatır.

"Cennetteki Babamız, lütfen bana sabır ver. Ve çabuk ol."

14.

"TAMAM JENNETTE, yönetmenle kısa bir konuşma yapacağız ve sonra gelip seni alacağız," diyor cast direktörü. Başımı salladım. Bacağım gergin bir şekilde zıplamaya başladı. Durduramıyorum.

Şu anda bir odada oturmuş, yedi ila on yaşları arasında bir oyuncuysanız seçmelere katılabileceğiniz son moda aile draması olan *Princess Paradise Park* için dördüncü seçmelere girmeyi bekliyorum. Görünüşe göre binlerce kız seçmelere katılmış, ancak rol şu anda ben ve bir kıza kaldı. Bu kadar büyük bir projeye ilk kez bu kadar yaklaştım.

Annemin yardımı sayesinde on yedi sayfalık repliklerimi ezberledim. Bazen birlikte ayak işlerini yaparken, sadece "Başla!" diyecek ve ben bunun ne anlama geldiğini bileceğim çünkü *Prenses* için bu bir aylık seçme sürecinde birkaç seçme daha yapmış olsam da, bu en zorlu seçme ve almaya en yakın olduğum rol. Annemin en çok önemsediği rol bu.

"Barbara stüdyo filmi olduğu için bu rolün seni bir yıldız yapacağını söylüyor," diyor annem her geri dönüş aldığımda. "O andan itibaren sadece iş teklifi alacaksın. Artık seçmelere katılmak yok."

Artık seçmelere katılmamak kulağa hoş geliyor. Burada oturmuş içeri girmeyi beklerken, beni gerginlikle sakatlayan şeyi yapmak zorunda olmamanın ne kadar iyi olacağını hayal etmeye başladım. Seçilmenin sürekli rahatsız edici baskısını ve seçilmemenin getirdiği üzüntüyü yaşamamak. Hayallerimin tam ortasındayken O'nun sesini duyuyorum, zihnimde yüksek sesle ve net bir şekilde.

"Jennette, ben, Kutsal Ruh'un ruhu, sana imza kâğıdındaki isminin üstünü çizmeni, tuvalete gitmeni, iç çamaşırı bandına arka arkaya on bir kez dokunmanı, tek ayağının üzerinde dönmeni, tuvalet kapısını on bir kez açıp tekrar kilitlemeni, geri gelmeni ve imza kâğıdına yeniden imza atmanı emrediyorum."

Çok sevindim. O konuştu. Kutsal Ruh, nam-ı diğer Durgun Küçük Ses, nihayet benimle konuştu. Vaftiz olduğum sekizinci yaş günümden beri O'nun benimle konuşmasını bekliyordum.

Kutsal Ruh Hediyesi kesinlikle en çok heyecanlandığım hediyeydi. Gerçi kiliseden bir arkadaşım bana yapışkan balçık getirmişti, o da ikinci sıradaydı.

Kutsal Ruh, Cennetteki Baba'ya ve İsa'ya yardım eden harika bir adamdır. Ruhu ve davranışlarıyla onlara benzer ama aynı zamanda farklıdır çünkü biz Mormonların her birinin içinde yaşar. Ve her gün istediğimiz zaman onunla konuşabiliyoruz ve o da bizimle konuşabiliyor, bize doğru olanı yapmamız için rehberlik ediyor, yani bize ne yapmamızı söylerse onu yapıyor. Çok şanslıyız.

Kutsal Ruh Armağanı'na sahip olduğum ilk birkaç hafta pek iç açıcı değildi. Belki hayal kırıklığı bile yaratmıştı ama bunu kilisede hiç kimseye söylemedim. Ne zaman biri bana içimdeki Kutsal Ruh olan Durgun Küçük Ses'le iletişim kurup kurmadığımı sorsa, evet derdim, her türden harika sohbetler yapıyorduk. Sonra bu konuşmaların nasıl olduğunu, neler öğrendiğimi sorarlardı ve ben de onlara söyleyemeyeceğimi çünkü konuşmaların özel olduğunu söylerdim.

Ama gerçek bu değil. Gerçek şu ki, Kutsal Ruh'la yaptığım konuşmaların nasıl olduğunu herkese seve seve anlatırdım. Ama hiç konuşmadım. Ve nedenini de bilmiyordum. Kutsal Ruh'u duymak için her sabah, öğleden sonra ve gece özel olarak, hatta dizlerimin üzerinde dua etmiştim. Her ne kadar Mormonlar sekiz yaşına kadar günahlarımızdan sorumlu olmasalar da, yani işleri gerçekten berbat etmek için çok fazla zamanım olmadığını bilsem de, bir şekilde bunu yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Neden Kutsal Ruh'u duymadım? Dualarımda sorardım. *Onu hak etmediğim için yanlış yaptığım bir şey mi var? Frankie Muniz hakkındaki kirli düşüncelerim mi? Lütfen beni affet ve Kutsal Ruh'un Hediyesi'ni gönder. Meşgul olduğunuzu biliyorum ama çaresizim. Sesinin neye benzediğini ve bana ne yapmamı söylediğini duymak istiyorum. Teşekkürler.*

Dualarım uzun süre işe yaramadı. Aylarca. Ama şimdi, bugün, *Princess Paradise Park* için yaptığım son görüşmede, işte O burada.

Peki, Kutsal Ruh, neden bunları yapmamı istiyorsun? İçimden soruyorum.

"*Princess Paradise Park'*taki görüşmenizde başarılı olmanızı sağlamak için. Eğer sana söylediklerimi yaparsan, sonunda rolü kapacaksın. Bu gerçekleştiğinde annen mutlu olacak ve ailenin tüm sorunları çözülecek."

Vay canına. Bu kadar direkt olmasına bayılıyorum. Yapmamı emrettiği görev listesini yerine getirmek için yerimden fırladım.

"Nereye gidiyorsun?" Annem sordu.

"İşemem lazım," diyorum ona, imza kâğıdındaki ismimin üstünü çizerken. Beni tuvalete kadar takip ediyor ve sonra kabine giriyor. İç çamaşırı bandıma on beş kez dokunuyorum.

"Ne yapıyorsun Net?" Annem endişeli bir ifadeyle bana soruyor.

"Kutsal Ruh benimle konuştu!" Ona heyecanla söylüyorum, bunun endişelerini gidereceğinden eminim. Sol ayağımın üzerinde dönüyorum.

"Hı-hı," diyor annem.

"Benimle konuştu!" Ona tekrar söyledim. Beni duymamış olmalı, yoksa o da benim kadar heyecanlanırdı. O izlerken banyo kapısını on beş kez açıp tekrar kilitliyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Ona soruyorum.

Duraklıyor ve biraz üzgün görünüyor. "Bir şey

yok."

Bekleme odasına geri dönüyoruz ve ben tekrar giriş yapıyorum.

Teşekkürler, Kutsal Ruh. Teşekkür ederim.

15.

"KIRPIKLERIN GÖRÜNMEZ, TAMAM MI? Dakota Fanning'in kirpiklerini renklendirmediğini mi sanıyorsun?"

Annem ayda bir kez Rite Aid'den aldığı reçetesiz satılan kahverengi kirpik boyasıyla kirpiklerimi renklendiriyor, L'Oréal'den sarı röfle, üç dolarlık şeffaf maskara tüpü ve Crest Whitestrips'in mağaza markalı versiyonunu aldığı aynı gezi sırasında. Bu onun deyimiyle "bakım gezisi" -sadece "doğal güzelliğimi" geliştirmeye adanmış bir gezi.

Annem sahip olduğum şeye "doğal güzellik" diyor. Kirpiklerimin uzun olduğunu ama o kadar hafif ki hiç kirpiğim yokmuş gibi göründüğünü söylüyor. Saçlarımda altın rengi röfleler olduğunu ama sadece diplere doğru olduğunu ve yüzümü çerçevelemek için yüzümün etrafında da biraz altın rengi röfle olmasının önemli olduğunu söylüyor. Saçlarımın çok gür olduğunu, bunun iyi bir şey olduğunu ama kendi başına buyruk olduğunu, bunun da kötü bir şey olduğunu ve ehlileştirilmesi gerektiğini söylüyor. Güzel bir gülümsemem olduğunu ama dişlerimin yeterince beyaz olmadığını söylüyor. Annemin "doğal güzelliğim" hakkında söylediği her "iyi" şeyin ardından, onun eski moda mağazadan satın alınmış bir güzellikle güzelleştirilmesi gerektiğinin gerekçesi olarak hizmet eden olumsuz yönleri geliyor. Ve benimle ilgili her bir "doğal güzel" şey, mağazadan satın alınan güzellik tarafından geliştirilmesi gereken bir olumsuzlukla birlikte geliyor gibi göründüğünden, gerçekten doğal olarak güzel olup olmadığımı ya da annemin "doğal güzel" terimini başkalarının sadece "çirkin" terimini kullanacağı yerde kullanıp kullanmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Ow!"

"*Ow* ne?" Annem soruyor, çünkü olabilecek çeşitli şeyler var

Şu anda bana borçlu.

Küçük kağıt göz bantları gözlerimin altında, kirpik çizgimin tam üzerinde, gözbebeklerimi dürtebilecekleri noktaya kadar sıkışmış durumda, bu da *baykuşa layık* olabilir. (Annem onları güzelce ve sıkıca sıkıştırıyor ve vazelinle yerinde tutuyor çünkü kahverengi kirpik renginin cildime damlayıp onu

renklendirmesini istemiyor).

Saçımın tüm katmanlarına bin yaprak folyo katlanmış gibi hissediyorum. O kadar çok katman ve o kadar çok folyo var ki saçlarım neredeyse yatay olarak etrafımdan dışarı doğru uzanıyor. Bununla ilgili iki potansiyel sorun var: folyolar köklerimi çekiştiriyor ve acıya neden oluyor olabilir ya da ağartıcıdan çıkan dumanlar gözlerimi yakıyor olabilir.

KnockoP Crest Whitestrips dişlerimi kaplıyor ve sadece on beş dakika kalmaları gerekmesine rağmen, annem iyi bir önlem için onları kırk on beş dakika tutuyor.

Kötü beyazlatıcı suyu periyodik olarak tükürmeye çalışsam da, bazen dişlerimden diş etlerime sızıyor ve onları sadece beyazlatmakla kalmıyor, aynı zamanda kötü bir şekilde acıtıyor, bu da bir *ow* olabilir.

"Gözümde boya var," diyorum dişlerimdeki bantlarla elimden geldiğince. "Tükür, sonra tekrar söyle," diye ısrar ediyor annem.

Dediğini yapıyorum.

"Boya gözüme kaçtı!"

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin. Neden bana söylemedin?! Bu şey seni kör edebilir. Arkana yaslan!"

Başımı geriye atıyorum. Klozet kapağının arkasına çarpıyor. Tekrar *bayıldım*. Annem gözüme damla damlatmaya başladı. Gözyaşı ve göz damlasından oluşan bir kokteyl yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Tekrar doğrulmaya çalışıyorum ama saçlarım klozet kapağına takılıyor. Annem kancayı açmaya başladı. Kapana kısılmış gibi hissediyorum.

Dış görünüşüm annem için her zaman çok önemliydi. Oyunculuğa başlamadan önce bile.

En eski anılarımdan bazıları devasa hamur işi elbiseler giydiğime dair. Elbiseler cildimi çizer ve tahriş ederdi ve görünüşleri bana aptalca ve abartılı gelirdi. Annem bana her zaman çok güzel göründüğümü söylerdi, oysa o bana her güzel göründüğümü söylediğinde ben elimden geldiğince yüksek sesle güzel olmadığımı, "hampsome" olduğumu haykırırdım. Doğru düzgün "yakışıklı" diyemeyecek kadar küçüktüm, ama kızlara özgü aptalca, daha düşük bir terim değil, erkek kardeşlerime ne deniyorsa bana da o denmesini istediğimi bilecek kadar büyüktüm.

Oyunculuk, annemin dış görünüşümle ilgili takıntısını daha da kötüleştirdi, özellikle de 1lm *Because of Winn- Dixie'*de başrol için seçmelere katılamadıktan sonra.

"Bana Meredith Fine'ı bulun! Bana Meredith Fine'ı bağlayın!" Annem telefonda Coast to Coast Talent Group'un korkmuş genç resepsiyonistine bağırıyordu. Annem Barbara Cameron'ın artık eskidiğini ve Coast to Coast adlı bu yeni ajansın en iyi genç yetenekleri temsil ettiğini söyledikten birkaç ay sonra Meredith'e geçtik. Meredith ajansın yetenek şefi.

"Evet, Meredith, ben Debra McCurdy. Nasıl olur da Jennette'*i Winn-Dixie İçin'*e göndermezsin?! Nasıl?! O rol için mükemmel. Sadece onu yeterince önemsemiyorsun ya da ona öncelik vermiyorsun, olan bu," diye ağladı annem.

"Debra. Deb-"

"Bahse girerim Taylor Dooley'i teslim etmişsindir!"

"Debra, sakinleşmeli ve bana böyle ağır suçlamalarda bulunmayı bırakmalısın. Rol için Jennette'i önerdim ama onu görmek istemediler çünkü ruhani bir güzellik arıyorlar ve Jennette daha sade görünüyor."

Annem şaşkın şaşkın baktıktan sonra telefonu kapattı ve biri ölmüş gibi feryat etmeye başladı. İlk kez daha güzel olmayı diledim ve hampsome olmayı umursamadım.

16.

"Bunu giymem gerektiğinden emin misin?"

Winn-Dixie olayından beri her seçmede giydiğim, yırtık kanepemize serilmiş kıyafetime bakıyorum: ortasında yapay elmaslı bir kalp olan tüylü pembe bir gömlek, siyah suni deri şort ve siyah gogo botları.

"Evet, eminim."

"Ama bunun içinde kendimi bir sokak kadını gibi hissediyorum," diyorum anneme sıcak bigudilerim takırdarken. Bu bigudiler de Win-Dixie *sonrası* bir gelişme.

Annem kocaman bir kahkaha attı.

"Bunun ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bana *Taxi Driver*'ı izlettiğin zamandan."

"Doğru ya," diye hatırlıyor annem. "Jodie Foster bir-"

Jodie Foster'ın adı her geçtiğinde aynı şeyi söylediği için onun yerine "Rakipsiz çocuk oyuncu" diyorum.

"Bu doğru, bebeğim. Rakipsiz. Senin dışında rakipsiz."

Başımı sallıyorum ve tekrar dışarı bakıyorum. Onu giymekten korkuyorum. Beni utandırıyor ve kendim gibi hissettirmiyor.

"Bunu giymem gerektiğine emin misin?"

"Evet, bu kıyafet seni çok güzel gösteriyor. Bir sokak kadını güzelliğinde değil ama çok güzel."

"Ama güzel olan-?"

"Kollarını kaldır," diye emrediyor annem, sözümü keserek. Kollarımı kaldırıyorum. Tişörtümü çıkardı ve üzerimi değiştirmeye başladı.

Ben de amaç güzel olmak mı diye soracaktım. *Grey's Anatomy*'de hermafrodit rolünü deniyorum. Anneme sorana kadar bunun ne olduğunu bilmiyordum ve o da bir insanın hem kız hem de erkek olması olduğunu söyledi. Eğer benim

yarı-erkek olmak, bunu anlatmak için en iyi giysi elmas taklidi bir gömlek midir bilmiyorum.

Buna rağmen aynı gün geri çağrıldım. Daha sonra, oyuncu yönetmeni dışarı çıktı ve annemle konuşmak istedi.

"Jennette'i son bir görüşme için çağırmak istiyoruz. Sadece o ve bir kız daha."

Annem heyecanla başını sallar.

"Ama onu farklı bir kıyafete dönüştürebilir misiniz? Biraz daha androjen bir şeye?"

"Biz çok uzakta yaşıyoruz, Garden Grove'da. Nerede olduğunu biliyor musunuz? Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Çok uzak. 101'den 110'a, oradan da 405'e gitmemiz gerekecek. 5'e de gidebiliriz ama o otobanda trafik hep tampon tampona. Yeterli şerit yok-"

"Greg?" diye sesleniyor casting direktörü asistanına, annemin sözünü keserek. Greg aceleyle yanına gelir. "Aannel gömleğini Jennette'e geri çağrılması için ödünç verebilir misin?"

Greg Aannel tişörtünü çıkarır. Düz bir tişörtün üzerine giyiyor. Oyuncu yönetmeni onu alıp anneme veriyor.

"İşte oldu. Sorun çözüldü."

"Oh, çok teşekkür ederim. 5'e binmek zorunda olmadığımız için çok mutluyum!"

Annem elimi tutuyor ve birlikte banyoya giriyoruz. Üzerimi Aannel ile değiştiriyor. Garip bir kombinasyon çünkü hala altımda şort ve gogo botları var. Sanırım bir bakıma yarı kız yarı erkek. Belki de tam isabet?

Son görüşme iyi geçti - replikleri daha iyi yapabileceğimi sanmıyorum - ama eve dönerken Meredith arayıp anneme rolü alamadığımı söylediğinde minibüsteydik.

"Ne!? Neden olmasın?!" Annem agresifleşiyor. "Çok güzel olduğunu söylediler."

Annem telefonu kapatır. Küfür yok, çığlık yok, ağlama yok. Neredeyse neşeli bir hali vardı. Şok oldum. Annemin bir rolü alamadığım için mutlu olduğunu hiç görmemiştim... ama aynı zamanda bir rol için hiç bu kadar güzel olmamıştım. Ve şimdi öyleyim. On yaşında çift cinsiyetli bir hermafroditi oynamak için fazla güzelim.

17.

"DEB, SANIRIM JENNETTE'İN OKB'Sİ VAR," diyor büyükbabam ağır bir sesle. Duyabildiğimi bilmiyor; o ve annem Jay Leno'yu izlerken benim Costco matımın üzerinde uyuduğumu sanıyor. Ama uyumuyorum. Sadece Jay Leno'yu pek sevmiyorum, bu yüzden Conan'ın başlamasını beklerken gözlerimi dinlendiriyorum.

"Ah lütfen." Annemin ses tonundan bunu söylerken elini umursamaz bir şekilde salladığını anlayabiliyorum.

"Onu bir terapiste götürmelisin," diyor büyükbabam. "Hadi ama. Jennette tikleri olan sorunlu bir kız değil."

"Bilmiyorum, onu sürekli küçük ritüellerini yaparken görüyorum. Ve bunları yaparken çok çılgın görünüyor. Kendimi kötü hissediyorum."

"Baba, lütfen, o sadece 1ne. Sen sadece endişeleniyorsun. Şimdi izleyelim. Kevin Eubanks çok çekici. Şu gülümsemeye bak."

Büyükbabam izlemek için duraklıyor. Kalabalığın iki ayrı kez güldüğünü duyuyorum. Sonra tekrar konuşuyor.

"Belki de sadece kontrol etmek için onu bir doktora götürmeliyiz. Profesyonel yardıma ihtiyacı olabilir."

Annem sertçe, "Öyle değil," diyor. "Jennette mükemmel, tamam mı? Yardıma ihtiyacı yok."

Jay'i izlemeye geri döndüler. Gözlerimi kapalı tutuyorum ve annemin söylediklerini düşünüyorum. Mükemmel olduğumu. Nedenini bilmesem de buna inanmasının onun için önemli olduğunu biliyorum. Sorun yaşamaya iznim yok.

Sonra büyükbabamın söylediklerini düşündüm. Ritüellerim yüzünden OKB hastası olduğumu düşündüğünü. Açıkçası, keşke dedem bana ritüellerimi sorsaydı, çünkü o zaman ona bunun OKB değil, Kutsal Ruh olduğunu açıklayabilirdim. Acaba bana inanır mıydı? Ve sonra kendime inanıp inanmadığımı merak ediyorum.

Ritüellerim Kutsal Ruh'tan mı geliyor? Eğer Kutsal Ruh'tan geliyor olsalardı, iki yıl önce O'nu ilk duyduğumda bana söylediği gibi *Princess Paradise Park'*a rezervasyon yaptırmaz mıydım? Bunun yerine, film finansmanını kaybetti. Kutsal Ruh filmin finansmanını kaybetmesine izin verir miydi? Kafamdaki bu sesin Kutsal Ruh değil de OKB olması mümkün mü? Annem bununla başa çıkabilir mi? Mükemmel olmasaydım iyi olur muydu?

Reklam arası başlar. Büyükbaba bir kase dondurma almak için kalkıyor ve annem işemek için kalkıyor.

Kutsal Ruh mu? İçimden soruyorum. *Sen Kutsal Ruh musun, yoksa OKB misin?*

"Elbette ben Kutsal Ruh'um," diye cevap veriyor zihnimdeki Küçük Ses.

Bu her şeyi çözer. Ona doğrudan sordum ve o da bana hemen cevap verdi. İşte bu kadar. Zihnimdeki o ses Kutsal Ruh'muş.

"Şimdi gözlerini hızlıca on beş kez kıs, dilini katla, sonra kıç yanaklarını on beş saniye boyunca sık," diyor Küçük Sesim. Ben de öyle yaptım.

İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bazen Durgun Küçük Sesim biraz gürültülü olabiliyor. Ve bazen, bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, Keşke Küçük Sesim sussa diyorum.

18.

Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Histerik. Hayvanlarımın beni öldüreceğini haykırıyorum, beni öldüreceklerini biliyorum. Yerde yuvarlanıyorum, çırpındıkça yanlarım morarıyor, kanepenin ayaklarına ve şifonyerlerin kenarlarına çarpıyorum. Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, çığlık atıyorum.

"Ve kes!" Annem yoğun bir şekilde, bir seçme için benim taraflarımı (bir oyuncu yönetmeni tarafından seçilen sahneler) çalışmayı bitirdiğimizde yaptığı gibi söylüyor.

"Vay canına Net," diyor annem bana neredeyse beni korkutacak bir alayla bakarken. "Böyle davranmayı nereden öğrendin?"

"Bilmiyorum," diyorum, bilsem bile. Böyle davranmayı nereden öğrendiğimi çok iyi biliyorum.

Ama anneme karakterimin ilhamını onun dengesiz ve şiddet dolu davranışlarından aldığımı söylemekten daha iyisini biliyorum. Bu sadece daha fazla dengesiz ve şiddet içeren davranışa neden olur. Onun sakin olmasını istiyorum. İstikrarlı olmasını istiyorum. Mutlu olmasını istiyorum.

"Nereden öğrendiysen, hangi dizi ya da filmden öğrendiysen, işe yarıyor. Bu hayatımın performansıydı," diyor annem, inanamayarak başını sallayarak. "Seni yakmak istemiyorum, o sihri saklamanı, şişede tutmanı istiyorum, bu yüzden bunu bir daha yapmayalım."

Başımı sallıyorum. O büyüyü saklayacağım.

Ertesi gün *Strong Medicine*'ın bir bölümünde bipolar bozukluğu olan küçük kız rolü için seçmelere katıldım.

Annem ona üç kez nazikçe, yanlara iliştirilmiş talimatlara göre batıya gitmemiz gerektiğinden emin olduğumu söylememe rağmen doğudaki otoparka yöneliyor.

"Hadi, çok çabuk olacağız," diyor annem mülayim yüzlü doğu otoparkı güvenlik görevlisine. "Saat 14:10'da bir seçmesi var ve geç kalmak istemeyiz. Bu kötü bir ilk izlenim olur."

"Doğu yakası sadece dizinin müdavimleri ve yapımcıları için, yani her gün burada olan insanlar için."

"Bir istisna yapmanın bir yolu var mı? Ben kanserden kurtuldum, dördüncü evredeyim ve bazen kemiklerim-"

"Peki," diye annemin sözünü kesiyor güvenlik görevlisi. Annemin kanser hikayesini tanımadığımız ve umursamıyormuş gibi görünen insanlara anlatması utanç verici, ama bazen oldukça etkili olduğunu söylemeliyim.

Park ettikten sonra uygun bungalova koşuyoruz ve ben koridorda gergin bir şekilde yürürken annem beni içeri alıyor.

Annem bana doğru yürürken, "Heyecanlanma Net," diyor. "Bunu başarabilirsin."

Ona inanıyorum. Ona her zaman inanırım. Vücut dilim hemen değişiyor. Annemin bana bunu yapmanın bir yolu var. Vücudumu gerginleştirip korku ya da endişeyle kaskatı kesilmemi sağlayabildiği gibi, beni sakinleştirebilir de. Böyle bir gücü var. Keşke bunu daha sık kullansa.

Seçmeler iyi geçti ve o günün ilerleyen saatleri için geri çağrıldım. Annem ve ben yerel bir alışveriş merkezine gidip biraz vakit geçirdikten sonra akşam altı gibi seçmelere geri döndük. Diğer herkes yetişkin ve bölümdeki diğer konuk ve yardımcı oyuncu rollerini deniyorlar. İsmim hızlıca söyleniyor, ben de odaya girip repliklerimi söylüyorum. Çığlık atıyorum, tekmeliyorum ve yoğun bir şekilde yuvarlanıyorum. İçinde kayboluyorum. Bir parçam bunu yaparken neredeyse iyi hissediyor. Sanki bu uzun zamandır ortaya çıkmayı bekliyormuş gibi. Sanki içime atıyormuşum, itip kakıyormuşum ve sonunda işte burada.

Gerçekten böyle hissediyorum. Çığlık atmak gibi.

Yönetmen bana baktı ve çok şaşırdığını ve ne diyeceğini bilemediğini söyledi. Gurur duydum. Tekmeleyerek ve bağırarak iyi bir iş çıkardım.

Oyuncu seçme ofisinden çıkıyorum. Koridorun her iki tarafındaki koltuklarda oturan yetişkinler alkışlamaya başlıyor. Neler olduğunu merak ediyorum, sonra beni duvarlardan duymuş olmaları gerektiğini fark ediyorum. Benim için alkışlıyorlar. Annem koridorun sonunda oturuyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. O kadar mutlu ki. Evet, annemi iyi hissettirmek güzel ama bir şeyde iyi hissetmek de güzel. O şey zaman zaman sizi çok rahatsız etse bile. Hatta

o şey üzerinizde büyük bir baskı yaratır. O şey çok stresli olsa bile. Bazen bir şeyde iyi hissetmek güzeldir.

19.

Annem, editörün önündeki büyük monitörü işaret ederek, "ŞU KLİBİ KULLANIN, ŞURADAKİ, GÖZLERİNİN İÇİNDE 1RE OLAN KLİBİ," diyor.

Ses geçirmez duvarları olan küçük, karanlık bir odada duruyoruz. Sadece annem, ben ve demo makaramı düzenleyen, tıraşa çok ihtiyacı olan editör var. Demo makarası, oyuncuların kamera önündeki çalışmalarını göstermek için hazırladıkları bir şeydir. Genellikle amaç biraz çeşitlilik, iyi performans anları ve ekranı büyük bir aktörle paylaştığınız zamanları göstermektir. Demo makarası daha sonra birçok nedenden dolayı kullanılır: iyi seçmeler elde etmeye çalışmak için casting direktörlerine gönderilebilir, seçmelere katılmak yerine size iş teklifleri almaya çalışmak için yapımcılara veya yönetmenlere gönderilebilir veya benim durumumda, onlar tarafından temsil edilmeye çalışmak için menajerlere gönderilebilir.

Annem müdür olmamı istiyor çünkü bunun kariyerimi bir üst seviyeye taşıyacağını düşünüyor.

Annem düzenli olarak, "Büyük bir çıkışa çok yakınız, sadece biraz daha desteğe ihtiyacımız var," diyor. "Susan Curtis'i gerçekten etkileyecek bir demo makarasına ihtiyacımız var."

Susan Curtis, annemin benimle anlaşma yapmaya kararlı olduğu menajer. Annem genç sanatçılar için şehrin en iyisi olduğunu duymuş.

İşte bugün burada, demo makaraları yapan bir şirkete ait bir binada, *Strong Medicine* da dahil olmak üzere performanslarımın kliplerini sıralıyoruz. (Rolü ben aldım. Annem sette geri aramadaki kadar iyi olmadığımı söyledi).

Demo makarası birkaç gün içinde tamamlanıyor ve Susan'a gönderiliyor. Birkaç gün sonra beni temsil etmek istediğine dair bir telefon aldık.

"Evet, bebeğim, evet!" Annem çığlık atıyor, çok heyecanlı. "Düşük performansına rağmen yine de etkiledin. Eğer senin geri dönüşünü görseydi ne kadar etkileneceğini bir düşünsene!"

Ben de öyle yapıyorum. Hayal ediyorum. Ve kendimi kötü hissediyorum. Geri aramada, ilk günkü halimden daha iyiydim. Başarısız oldum. Keşke

annem bu konuyu açmayı bıraksa ama biliyorum ki

Sadece daha iyi olmamı sağlamaya çalışıyor. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Sadece işleri berbat etmeyi ve yapabileceğim kadar iyi yapmamayı bırakmamı istiyor. Olabildiğim kadar etkileyici olmamı istiyor. Sadece iyi bir anne olmaya çalışıyor.

20.

"GATORADE IÇ, IÇ!" Annem bana boks antrenörünün sporcusuna bağırdığı gibi bağırıyor.

İçiyorum. Kırmızı Gatorade ağzımın iki yanından aşağı damlıyor.

"Ama sakın tişörtüne bulaştırma!"

Gömleğime dökülmemesi için öne doğru

eğildim. "İçmeye devam et!"

Benim var.

"Tamam, bu iyi olmalı bebeğim."

İçeceği arabanın bardak tutucusuna koyuyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Gatorade içmek çok yorucu.

"Bu kesinlikle ateşini düşürmeye yardımcı olacaktır. Aferin kızıma, Net. Aferin kızıma."

Susan'la anlaşalı bir hafta oldu. Ateşim 103 derece ve soğuk algınlığım o kadar kötü ki konuşurken burnumu çimdikliyormuşum gibi ses çıkarıyor, ama annem imzayı attığımdan beri aldığım ilk seçmeyi iptal edersek ilgisiz görüneceğimi söyledi, işte buradayız.

En azından seçmeler Universal Stüdyoları'nda, seçmeler için en sevdiğim stüdyo. Seçmelerin yapılacağı bungalova doğru yürürken Steven Spielberg'in bungalovunun önünden geçmek ya da Universal Studios tramvayının geçtiğini görmek çok romantik bir şey. Bu bir fırsat hissi.

Karen Sisco adlı bir suç dizisi için Josie Boyle adında on bir yaşında evsiz bir çocuk rolü için seçmelere katılıyorum. Annem seçmeler için yanaklarıma toprak silmeyi tartıştı ama sonunda "bu çok abartılı olur" diye vazgeçti. Onun kararıyla rahatladım.

Bungalovun bekleme odası seçmelere katılan kızlarla o kadar kalabalık ki, kapı itilerek açılıyor ve küçük kızlar bungalovun merdivenlerinde oturmuş repliklerini çalışıyorlar. *Karen Sisco*'nun oyuncu yönetmeni doğru evsiz çocuğu seçmek istiyor olmalı.

Çağrılmayı beklediğim yaklaşık bir saat boyunca annem bana sürekli Ricola öksürük damlası veriyor ve sıraya girmem ya da Gatorade ve Tylenol içmem için beni tuvalete çekiyor. Bu noktada gözlerim hastalıktan yanıyor ve vücudum çok uykulu ve ağır hissediyor. Sadece bir topun içinde kıvrılmak istiyorum. Ama şu anda yapamam. Yapmam gereken işler var.

Sonunda ismim söylendi ve seçmeler için tıklım tıklım dolu oyuncu ofisine girdim. Karakterimin burnunu çekmesi gereken bir bölüm var ve burnumda o kadar çok sümük birikmiş ki yakalıyor ve uzun, iğrenç, sinüs enfeksiyonlu bir hırıltı sesi çıkarıyor. Cast direktörü fark etmemiş gibi görünüyor. Harika bir iş çıkardığımı söyledi.

Ertesi gün hala hastayken tekrar görüşmeye gittim. Bu kez, bungalov yerine, ses sahnelerinin yakınındaki güzel binalardan birinde daha geniş bir odada seçmelere katılıyorum. Yine sadece cast direktörü var ve beni videoya çekmiyor, bu da başka bir geri çağırma olacağı anlamına geliyor. Çok küçük bir rol olmadığı sürece casting direktörleri nadiren bir rol için oyuncuyu seçerler. Genellikle daraltma işlemini onlar yapar ve daha sonra yapımcılar ve yönetmen rol için kişiye karar verir.

Birkaç gün sonra, Cuma günü ikinci bir geri arama için çağrıldım. Neyse ki ateşim neredeyse düşmüştü. Sadece 99.6, kabul ediyorum. Yönetmen, beyzbol şapkası ve düğmeli gömlek giymiş İngiliz bir adam, beni izliyor. Homurtu çok fazla sümük olmadan geçiyor ve geri kalan replikler de iyi gidiyor. Bana iyi bir iş çıkardığımı söylüyor, birkaç replikte bana biraz yön veriyor ve tekrar yapmamı istiyor. Yönlendirmeleri iyi karşıladığımı söyledi. Oradan ayrıldım ve tüm bunları anneme rapor ettim.

Ertesi Salı günü üçüncü, toplamda dördüncü seçmeye çağrıldım. Bir TV dizisinde tek bölümlük bir rol için hiç bu kadar çok seçmeye katılmamıştım ama görünüşe göre bu rolün seçilmesi çok zormuş ve Carla Gugino ve Robert Forster'ın karşısında zorlu bir konuk oyuncu (konuk oyuncudan yükseltme) olduğu için doğru kızı seçtiklerinden emin olmak istiyorlarmış. Annem bu bilgiyi Susan'dan öğrendi ve onunla anlaşmanın ne kadar doğru bir karar olduğunu tekrar tekrar söyledi.

"Bir şeyler biliyor. Sadece bir şeyler biliyor."

Bu dördüncü seçmede gerginim. Keşke hala hasta olsaydım diyorum, çünkü hastayken sinirlerime daha az yer vardı. Hastalık gerginliği alıyor. Bu

bana ve diğer iki kıza düştü. İkisinin de benden daha büyük kredileri var, annem her otuz saniyede bir sanki bu konuda yapabileceğim bir şey varmış gibi bana endişeyle fısıldıyor.

"Andrea Bowen *Desperate Housewives*'da. O dizi çok iyi gidiyor.
Gerçi nedenini bilmiyorum. Bana sorarsanız oldukça saçma."

Çağrılan son kız bendim. Yönetmeni tekrar görüyorum ve bu sefer odada bir kamera var. Yapımcılar için seçmeleri kaydedeceklerini söylüyor. Başımı salladım.

"Sessizsin, ha?" diye soruyor.

Cevap veremiyorum. Taş kesildim.

"Sanırım öyle," diyor iyi huylu bir kahkahayla. "Bunun için endişelenme. Sadece eğlenmene bak."

Yönlendirme konusunda biraz kafam karıştı, çünkü yanlardaki sahneler (1) karakterimin kendisine bakan evsiz adamın vurulmasına tanık olması; (2) karakterimin Robert Forster'ın karakteriyle oturup ona kendisini bebekken terk eden babasıyla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemesi; ve (3) karakterimin babasıyla oturup ona kendisini bebekken terk ettiği için onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemesi.

Eğlence nerede? Burada hiç eğlence göremiyorum.

Altı dakikalık seçmeler bir bulanıklık içinde geçti. Yönetmen bana iyi olduğumu ve bu işte başarılı olacağımı düşündüğünü söylüyor. Teşekkür ettim ve seçmelerden ayrıldım. O gece, rolü kaptığıma dair telefon geldi. Annem hoplayıp zıpladı. Ben de öyle.

"Bebeğim evsiz! Bebeğimin sınırı var! Bebeğim evsiz!"

21.

"BÜYÜK HARFLERLE YAZIN" diyor annem omzumun üzerinden, bulaşık beziyle bir tabağı kurularken ve beni yazarken izlerken.

Fareyi üç kelimenin üzerine sürüklüyorum ve sayfanın üstündeki B aracına tıklayarak onları kalınlaştırıyorum, sonra da annemin tepkisini ölçmek için başımı çeviriyorum.

"Evet, bu iyi." Annem başıyla onaylıyor. "Scottie'ye biraz SpaghettiOs yapacağım. İşin bittiğinde çıktısını al ki ben de bakabileyim."

Annem mutfağa gidiyor ve ben de dikkatimi tekrar önümdeki bilgisayar ekranında duran Microsoft Word belgesine veriyorum. Bunların her ikisi de - bilgisayar ekranı ve Microsoft Word- McCurdy ailesinde oldukça yeni gelişmeler. Marcus bilgisayarı lisedeki bilgisayar yapımı dersinde yaptı ve ben de *CSI*'da bir katilin kız kardeşini canlandırdığım rol arkadaşımdan aldığım çekle tüm eklentileri satın aldım. Bu rol duygusal olarak yıpratıcıydı ama annem maaşımın faturalar için kullanmadığı kısmıyla Microsoft Word ve The Sims alabileceğimi söyledikten sonra buna değdi.

Kendi özgeçmişimi yazıyorum. Bu bana gurur veriyor. Yetenekli. Yetkin. Başka kaç tane 11 yaşında çocuk kendi özgeçmişini yazıyor? Kendimi önde hissediyorum.

Ancak, annemin kalın yazmamı önerdiği o üç kelime içimde derin bir korkuya neden oldu. Uzun bir süre kelimelere baktım.

Bu üç kelime özgeçmişimin Özel Yetenekler bölümünde en üst sırada yer alıyor. Pogo sopası, hula hooping, jump roping (double Dutch dahil), piyano, dans (jazz, tap, lirik, hip-hop), Aexibility ve on ikinci sınıf okuma becerisinden önce geliyorlar - annemin sahip olduğum için bana avantaj sağlayacağını ya da sahip olmadığım için bir fırsatı kaçırmama neden olacağını düşündüğü tüm özel beceriler, pogo sopası yapamadığım için bir Chef Boyardee reklamını kaçırdığım zamanki gibi. Annem hemen Pic 'N' Save'den bir pogo çubuğu aldı ve bana alıştırma yaptırdı

Pogo çubuğundan düşmeden bin atlayışa ulaşana kadar iki hafta boyunca günde bir saat. Evet, pogo çubuğunda gerçekten iyiyim.

Ancak bu özel yeteneklerin hiçbiri bu üç kelimelik yetenek kadar önemli değil. Annemin en üst sıraya koyduğu, kalın harflerle yazılmasını istediği...

İşaretle ağlıyor.

İşaretle ağlamak, çocuk oyunculuğunda istediğiniz beceridir. Diğer her şey yanında sönük kalır. Eğer komutla gözyaşı dökebiliyorsanız, gerçek bir oyuncusunuz demektir. Gerçek bir yarışmacı. Ve iyi bir günde, komutla gözyaşı dökebilirim.

Annem bana düzenli olarak "Dişi Haley Joel Osment gibisin," diyor. "Bugünlerde gözyaşı dökebilen tek çocuk o. Şey, sanırım Dakota Fanning, ama o daha çok bir weller. Gözyaşları gerçekten dökülmüyor. Kamera için gözyaşlarının yanaklardan süzülmesini istiyorsun."

İlk kez oyunculuk dersinde ağlamıştım. Bayan Lasky, evden bir nesne almamızı ve o nesneyle uyumlu hüzünlü bir hikaye düşünmemizi, ertesi hafta sınıfa o nesneyle gelip hikayeyi sahnede anlatmamızı söyledi.

Bir zımba getirdim. Dustin ve Scottie çok resim çizerler ve çizimlerini kategorize etmek için küçük paketlere zımbalarlar. Ben de evimizin yandığı, kardeşlerimin yangında öldüğü ve geriye kalan tek şeyin zımbaları olduğu bir hikaye uydurdum. Eğer gerçekten ortalığı ayağa kaldırmak isteseydim, annemin öldüğünü düşünürdüm ama annemin öldüğünü düşünmek yasak. Yıllardır remisyonda olmasına rağmen, sağlığı hala yeterince kırılgan, nazar değmesini istemiyorum, çünkü hayatı yıllık doğum günü dileğimle benim ellerimde. Bu hafife almadığım ve ağlamaklı bir monolog uğruna asla baltalamak istemeyeceğim bir sorumluluk. Öte yandan, kardeşlerimin hayatlarını sanatsal gelişim için istismar etmekte bir sakınca yok.

Küçük oyunculuk sınıfı sahnesinde hikayeyi anlatırken, gözlerim yaşlarla doldu ve görüşüm bulanıklaştı. Ama gözyaşlarım akmıyordu. Bir yandan monologun verdiği hüznü hissediyor, bir yandan da gözyaşlarımın akmamasının verdiği hayal kırıklığını yaşıyordum. Bayan Lasky gürleyen adımlarla sahneye çıktı ve yüzümden on santim kadar eğildi, böylece burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Korkmuştum. Sırada ne olduğunu bilmiyordum. Sonra elini kaldırdı ve tam gözlerimin önünde parmaklarını şıklattı. Birdenbire

Bu hareket vücudumun sarsılmasına neden oldu ve sarsıntıyla birlikte gözyaşlarım da aktı. Bayan Lasky gülümsedi. Ben de öyle yaptım. Gözyaşlarımın altında gülümsedim.

O andan itibaren, eğer bir seçme sırasında ağlamam gerekiyorsa, işi alacağıma neredeyse emindim. Kulaktan kulağa yayıldı. Öyle bir noktaya geldi ki Susan annemi arayıp gururla "Bir oyuncu yönetmeni daha aradı ve 'Bana ağlayan çocuktan bahset' dedi."

Kabul etmek gerekir ki, sırayla ağlamak benim için eğlenceli değildi. Soğuk bir casting ofisinde oturup sevgili aileme zarar veren trajik olayları hayal etmek hayatımın en sefil deneyimlerinden biriydi. Herhangi bir olay bana dört ila altı seçme boyunca gözyaşı döktürürdü ama sonunda olaya karşı bağışıklık kazanırdım -annem buna "tamamen ağlamaklı olmak" derdi- bu yüzden yeni bir olaya geçmemiz gerekirdi. Zımba hikayesi Dustin'in menenjitten ölmesi haline geldi; aslında birkaç yıl önce kötü bir menenjit vakası geçirmişti, bu yüzden annem "Omurilik sıvısının yanlış gittiğini düşün!" derdi. Dustin'in menenjitten ölmesi, Marcus'un apandisitten ölmesine, ardından Scott'ın zatürreden ölmesine ve sonra da büyükbabanın yaşlılıktan ölmesine dönüştü. ("Hastane yatağında, sen altı yaşındayken ona yaptığın çorap bebeği tuttuğunu hayal et.")

En çok gözyaşı döktüğüm an, Harrison Ford ve Josh Hartnett'in başrollerini paylaştığı *Hollywood Homicide* filmindeki bir rol için seçmelere katıldığım andı. Rol, turist ailesiyle birlikte bir minibüsün arkasında oturan küçük bir kızın Hollywood Bulvarı'nda ilerlerken Josh Hartnett'in arabayı kaçırıp sürmeye başlaması ve ailenin sinir krizleri geçirmesine neden olmasıydı.

O gün neler olduğunu bilmiyorum ama gözyaşı kanallarım özellikle tıkanmıştı. Tek yapmam gereken oyuncu seçimi ofisine çökmek ve çorap bebeğini tutan büyükbabamı düşünmekti ve BAM!, gözyaşları döküldü. Saçma bir miktar. Bu ağlamak değildi, bu hıçkırmaktı. Vücudum benimle birlikte sarsıldı. Kendimi kaybetmiştim.

İşim biter bitmez casting direktörü "Vay canına," dedi. Kıvırcık kızıl kahverengi saçları ve tereyağı gibi bir sesi vardı. Çok hoş biriydi.

"Yani, rol sende ama sırf tekrar görmek için tekrar oynamanı istiyorum," dedi oyuncu yönetmeninin yanında oturan gri saçlı ve kahverengi deri ceketli adam.

Ve ben de tekrar yaptım. Cirque du Soleil'in işaret üzerine ağlayan

sanatçısı olmuştum. İnsanlar bunu tekrar tekrar yaptığımı görmek istiyordu, sanki ipeklere tırmanıyormuşum ya da

hava çemberlerinde kıvrılarak. İşaretle ağlamak gerçekten benim özel yeteneğimdi.

22.

EMILY'NİN BABASI öldürüldü ve annesi de şüpheli. *Bir* başka polisiye dizi olan *Without a Trace*'in seçmeleri için ağlama sırası gelmiştir. Seçme sahnesi, Emily'nin sorgu için çağrıldığı ve bunalmaya başladığı ve ardından gözyaşlarının döküldüğü bir sahnedir.

Bekleme odasında oturmuş tüm üzüntümü toplarken içimde bir şey değişti. Garip bir his. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ama içimden bir ses gözyaşlarımın akmayacağını söylüyor. Kendimi kopuk, bağlantısız ve sonra da sinirli hissediyorum.

Annemin kolunu çekiştiriyorum. *Woman's World* dergisinin son sayısındaki diyet bölümüne kulak kabartıyor. Nedenini bilmesem de diyet bölümü onun favorisi. Annem çok ufak tefek, 1.80 boyunda "ve tam doksan iki kilo!" diye sık sık gururlu bir ironiyle ilan eder, kilo sayısının hiç de az olmadığını bilir. Dergiyi kucağına bırakıyor ve kulağına fısıldayabilmem için bana doğru eğiliyor.

"Anne, ağlayabileceğimi sanmıyorum."

Annem bana bakıyor, ilk başta şaşkın, sonra şaşkınlığı yoğunluğa dönüşüyor. Moral konuşması moduna geçtiğini hemen anlıyorum, bu role gereğinden fazla sık giriyor çünkü bu ona gerekli olduğunu hissettiriyor. Kaşlarını çatıyor ve dudaklarını sıkıyor. Bu ifadesinde bir çocuksuluk var, sanki yetişkin gibi davranan bir çocuk gibi.

"Tabii ki yapacaksın. Sen Emily'sin. Sen Emily'*sin*."

Annem beni "karaktere sokarken" sık sık bunu söyler. "Sen Emily'sin." der. Ya da Kelli. Ya da Sadie. Ya da o gün kim olmam gerekiyorsa.

Ama bugün, şu anda, Emily gibi hissetmiyorum. Emily olmak istemiyorum. Bu daha önce hiç olmamıştı ama şimdi oluyor ve beni korkutuyor. Bir parçam zihnimin bu duygusal travmayı kendisine dayatmasına direniyor. Bir parçam diyor ki, "Hayır. Bu çok acı verici. Bunu yapmayacağım."

Bu yanım aptalca. Bu yanım bunun benim Özel Becerim olduğunu, bunun benim için, ailem için, annem için iyi olduğunu anlamıyor. İşaret verildiğinde ne kadar çok ağlayabilirsem, o kadar çok iş alabilirim; ne kadar çok iş alabilirsem, annem o kadar mutlu olur. Derin bir nefes alıyorum, sonra anneme gülümsüyorum.

"Haklısın. Ben Emily'yim," diyorum yarı annemi, yarı kendimi ikna etmek için.

İşaretle ağlamak istemeyen yanım ikna olmadı. O parçam Emily olmadığımı, Jennette olduğumu ve Jennette olarak dinlenilmeyi hak ettiğimi haykırıyor. Ne istediğim ve neye ihtiyacım olduğu dinlenmeyi hak ediyor.

Annem derginin kapağını kapatıyor ama tam dergiyi yeniden açacakken bir kez daha eğiliyor.

"Bunu ayırtacaksın, Emily."

Ama ben yapmadım. Seçmeler iyi gitmedi. Kalbim içinde değil. "Sözlerimi hissetmiyorum." Ve en kötüsü de, işaret verildiğinde ağlamıyorum. Ben tankım.

Eve dönüş yolundayız, 101 Güney otoyolunda tampon tampona trafikteyiz. Hâlâ oturmamı gerektirecek kadar küçük olduğum için yükseltici koltuğumda oturuyorum. Tarih ödevimi yapmaya çalışıyorum ama odaklanamıyorum çünkü seçmeler yüzünden kendime çok kızgınım.

Bu sırada kafamın içindeydim çünkü içimdeki o korkutucu parça konuşmaya karar verdi. Bunu yapmak istemeyen yanım.

"Artık rol yapmak istemiyorum," diyorum daha söylediğimin farkına bile varmadan.

Annem dikiz aynasından bana bakıyor. Gözlerinde şok ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade var. Bir şey söylediğime hemen pişman oluyorum.

"Saçmalama, sen oyunculuğu seviyorsun. Dünyada en sevdiğin şey bu," diyor annem tehdit eder gibi bir ses tonuyla.

Pencereden dışarı bakıyorum. Onu memnun etmek isteyen yanım belki de haklı olduğunu düşünüyor, belki de bu benim en sevdiğim şey ve ben bunu bilmiyorum, fark etmiyorum. Ama sırası gelince ağlamak istemeyen, rol yapmak istemeyen, annemi memnun etmeyi umursamayan ve sadece beni memnun etmek isteyen yanım, o yanım konuşmam için bana bağırıyor. Yüzüm ısınıyor, beni bir şeyler söylemeye zorluyor.

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Beni rahatsız ediyor."

Annemin yüzü az önce limon yemiş gibi görünüyor. Beni dehşete düşüren bir şekilde buruşuyor. Sırada ne olduğunu biliyorum.

"Bırakamazsın!" diye hıçkırıyor. "Bu bizim şansımızdı! Bu bizim şansımızdı!"

Direksiyona vuruyor, yanlışlıkla kornaya basıyor. Maskara yanaklarından aşağı süzülüyor. *Hollywood Cinayet* Masası seçmelerindeki gibi histerik. Histerisi beni korkutuyor ve ilgilenilmeyi talep ediyor.

"Boş ver," diyorum yüksek sesle, böylece annem hıçkırıklarının arasından duyabilsin.

Ağlaması hemen kesiliyor, geriye kalan bir an dışında, ama o an biter bitmez tam bir sessizlik oluyor. İşaret verildiğinde ağlayabilen tek kişi ben değilim.

"Boş ver," diye tekrarlıyorum. "Bir şey söylediğimi unutalım. Özür dilerim."

Annemin şu anki favori albümü Phil Collins'in *... But Seriously*'sini dinlemeyi öneriyorum. Önerime gülümsüyor ve CD çalara koyuyor. "Another Day in Paradise "ı açıyor ve şarkı hoparlörlerden bangır bangır çalmaya başlıyor. Annem şarkıya eşlik ediyor. Dikiz aynasından bana bakıyor.

"Hadi ama! Neden şarkı söylemiyorsun Net?!" diye soruyor hınzırca, ruh hali değişmiş.

Ben de şarkı söylemeye başladım. Ve en iyi sahte gülümsememi takınıyorum. Belki *Without a Trace* için gözyaşlarımı tutamadım ama eve dönerken annem için gülümsemeyi başarabildim. Her iki şekilde de, bu bir performans.

23.

Büyükbabam bir öğleden sonra bana "KÜÇÜK BİR KIZIN TÜM AİLESİ İÇİN ENDİŞELENMESİ GEREKMEZ" dedi.

Stresli olduğumu anlayabiliyor. *Kızımın Gözyaşları* adlı düşük bütçeli bir filmin seçmeleri için repliklerimi ezberlemeye çalışırken yarım saattir ön bahçemizde bir ileri bir geri volta atıyorum. Özel yeteneğime daha uygun bir film adı olabilir mi? Annem senaryoyu okumama izin vermiyor çünkü çok fazla "yetişkin içeriği" olduğunu söylüyor, bu da açıkçası beni rahatlatıyor çünkü yarınki seçmelere kadar bu on dört sayfayı ezberlemeye çalışmak için yeterince mücadele ediyorum, üstelik Rus aksanıyla. Seçmelere katılacağım karakter, yani başlığın gözyaşları üzerine kurulu olduğu kız, Rus. Annem bana bir aksan koçuyla randevu ayarladı ama hala *r*'lerimi tam olarak doğru söyleyemiyorum.

Dışarı yalnız çıkmama izin yok. Annem Samantha Runnion gibi kaçırılıp istismar edilebileceğimi ve öldürülebileceğimi söylüyor - altıncı doğum gününden üç hafta önce kaçırılan ve bizden sadece on beş dakika uzaklıkta yaşayan kız- bu yüzden ne zaman dışarı çıksam birinin bana eşlik etmesi gerekiyor. Bugün o kişi büyükbabam. Ben ezber yaparken o da çimleri suluyordu.

"Ne?" Ne dediğini duymadığım için değil, kafam karıştığı için soruyorum. Tabii ki küçük bir kız tüm ailesi için endişelenmeli. Küçük kızlar böyle yapar.

"Ben sadece..." Bana bir adım daha yaklaştı. "Bence sen çocuk olmayı hak ediyorsun."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bu onları zorlamamdan kaynaklanmıyor. Bu doğal bir ağlama. En son ne zaman doğal olarak ağladığımı hatırlamıyorum. Gardımı aldım. Ayaklarımı salladım.

"Gel buraya, babana bir sarıl."

Bir adım öne çıkıyorum ve kollarımı onun koca karnına doluyorum. O da boştaki eliyle sırtımı sıvazlıyor.

"Seni seviyorum, Poppy Seed,"

diyorum ona. "Ben de seni

seviyorum, tatlım."

Babam düzgün bir şekilde sarılmak için diğer kolunu bana doluyor ama elinde hortum olduğunu unutuyor ve su üzerime fışkırıyor.

"Woops!"

Hortumu çimenlerin üzerine koyuyor ve suyun çimenlere akmasına izin veriyor, sonra beni büyük baba kucaklamasıyla sarıyor. Her ne kadar kurutulmuş et gibi kokuyor olsa da bu çok hoş ve rahat hissettiriyor.

"Biliyor musun, repliklerini ezberlemeyi bitirdiğinde sana küçük bir hediye verecektim ama belki de şimdi vermeliyim."

"Tamam!" Çok heyecanlıyım. Hediyeleri kim sevmez ki?

Büyükbaba arka cebine uzanır ve etrafı karıştırır. Buruşturulmuş makbuzlar çimlerin üzerine dökülür. Sonunda küçük bir araba anteni çıkartıyor. Bu Mike Wazowski*, Monsters, Inc*'in ana canavar karakteri. Bu tür ücretsiz film ürünleri, Disneyland çalışanı olarak aldığı avantajlar arasında.

Mike'ı avucumun içine alıyorum. Yumuşacık ve strafordan yapılmış.

"Bu kadar komik görünmesine bayılıyorum," diyor büyükbabam. "Komik

görünümlü değil mi?" "Evet."

"Beni güldürüyor. Seni de güldürmesini umuyordum."

"Teşekkürler, Poppy Seed."

"Elbette," diyor başını sallayarak. "Biliyorsun, umarım eğlenmeyi unutmazsın. Hayat bir çocuk için eğlenceli olmalı."

Büyükbabam eğilip hortumu alıyor ve çimleri tekrar sulamaya başlıyor. Mike'a bakıyorum, başparmağımı lastik gibi derisinin üzerinde gezdirirken dedemin söylediklerini düşünüyorum.

Eğlence benim pek aşina olduğum bir şey değil. Hayat ciddi bir şeydir. Burada çok şey oluyor. Hazırlıklı olmak, çok çalışmak ve iyi işler yapmak eğlenceden çok daha önemli.

Mike Wazowski'yi cebime sokuyorum ve Rus aksanıma geri dönüyorum.

24.

Önümdeki kağıtlara bakıyorum. 12 punto Courier New yazı tipiyle yazılmış 110 adet yeni basılmış kâğıt yığınına. Bu *Henry Road*, benim ilk senaryom.

Senaryonun çıktısını aldım çünkü anneme göstermek için sabırsızlanıyorum. Şu anda hastanede olduğu için biraz moral bulmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Annem için bu kadar sık hastaneye yatmak kolay olmasa gerek - genellikle yılda birkaç kez. Bazen hastaneye yatma nedeni kanserle ilgili olmasa da (bu kez divertikülit ya da divertikülozis nedeniyle yattığı gibi, hangisinin olduğundan asla emin olamıyorum), korku her zaman var... muayene, test ya da ameliyat olurken doktorun kanserinin nüksedeceği korkusu.

Büyükbabam beni Bush/Cheney çıkartmalı, eski püskü, koyu mavi Buick'iyle hastaneye götürüyor. Arka koltukta oturup sayfalarımı karıştırıyorum.

"Dikkat et de kağıdın kesilmesin, tatlım," diyor dedem kırmızıya dönmek üzere olan bir ışıktan geçerken.

Hastaneye gittik. Annemin çeşitli sağlık sorunları için pek çok hastaneye gittim ama bu hastaneye hiç gitmemiştim. Burası küçük, butik görünümlü bir yer. Genelde olduklarından daha az ürkütücü ve daha az labirent gibi, bu yüzden annemin odasına hızlı bir şekilde ulaştık.

Dinleniyor ama ayak seslerimi duyunca gözlerini açıyor ve ışıl ışıl parlıyor. "Selam, Net!" Onun gülümsemesi beni de gülümsetiyor.

"Merhaba, Nonny Anne!"

Yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum ve elini elime alıyorum. Bileklerimizin aynı boyutta olduğunu fark ettim.

"Yanında ne getirdin?" Annem diğer kolumun altına sıkıştırdığım kâğıt yığınını işaret ederek soruyor.

Heyecanımı zor tutuyorum. Annemin yatağına kadar uzanan tekerlekli bir yemek masası var - evde yediğimiz beyaz katlanır minderden çok daha lüks. Üstündeki yemek tepsisi -hindi, yeşil fasulye, patates püresi, şehriyeli tavuk çorbası ve krakerler- yenmemiş. Temizlemek için yiyecekleri biraz itiyorum ve sonra sayfalarımı gururla masanın üstüne yerleştiriyorum.

"Bu benim senaryom. *Henry Yolu*."

"Senaryo mu yazdın?" Annem soruyor. Eminim etkilenmiştir. Ama sonra yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

"D vitamini almak için her gün yirmi dakika dışarı çıkıyor musunuz?"

"Elbette," diyorum, ona güven vererek.

"Dans derslerine de gidiyor musun?" "Evet."

Kapak sayfasını işaretliyor, ama benim işaretlediğim zaman duyduğum gururla değil. Parmaklarında bir hüzün var. "Ne?" diye

soruyorum.

"Sadece..." Annem yere bakıyor ve hüzünle gülümsüyor. Bu onun bana en prova edilmiş görünen ifadelerinden biri. Onu bir kez olsun bu ifadeyi kullanırken görmedim ve o anda gerçekten içinden geliyormuş gibi hissetmedim. Her zaman zorlama gibi gelir.

"Sadece ne?" Ben soruyorum.

"Sadece... Umarım yazmayı oyunculuktan daha çok sevmiyorsundur. Oyunculukta çok iyisin. Çok, çok iyisin."

Birden anneme senaryomu verdiğim için utandım. Utanıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bunu asla desteklemezdi.

"Tabii ki yazmayı oyunculuktan daha çok sevmiyorum. Asla sevemem."

Kelimelerin ağzımdan çıktığını duyunca, büyükannemin nefret etmeme rağmen izlemekte ısrar ettiği *Leave It to Beaver* tekrarlarındaki karakterlerin sahte masumiyetiyle sesimin sahte olduğunu düşünüyorum.

Annem yalan söylediğimi fark etmiyor, oysa yalan söylediğimi iliklerime kadar hissediyorum. Yazmayı kesinlikle oyunculuğa tercih ediyorum. Yazarak belki de hayatımda ilk kez güç hissediyorum. Başkasının sözlerini söylemek zorunda değilim. Kendi sözlerimi yazabiliyorum. Bir kez olsun kendim olabiliyorum. Bunun mahremiyetini seviyorum. Kimse izlemiyor. Kimse yargılamıyor. Kimse t a r t m ı y o r . Oyuncu seçimi yok.

yönetmenler ya da ajanlar ya da menajerler ya da anne. Sadece ben ve sayfa. Yazmak benim için performans sergilemenin tam tersi. Performans doğası gereği sahte hissettiriyor. Yazmak ise doğası gereği gerçek hissettiriyor.

"Güzel," diyor annem bana bakarken, sanki cevabıma güvenip güvenemeyeceğine karar veriyormuş gibi. "Yazarlar rüküş giyinir ve şişmanlar, biliyor musun? Küçük aktrisin şeftali poposunun büyük, dev bir yazarın karpuz poposuna dönüşmesini asla istemem."

Not edildi. Yazmam annemi mutsuz ediyor. Rol yapmam annemi mutlu ediyor. Sayfaları yemek masasından alıp tekrar kolumun altına sıkıştırıyorum.

Sonradan aklına gelmiş gibi, annem senaryonun ne hakkında olduğunu sorar.

"On yaşında bir çocuk ve en iyi arkadaşının, bekâr ebeveynlerini bir araya getirmeye çalışmalarının hikâyesi."

"Hm," diyor annem pencereden dışarı uzun uzun bakarak. "Bunu zaten *Ebeveyn Tuzağı*."

25.

Sabah sekizde Costco matımın üzerinde uyandım. Ranzamda yatmak artık çok zor, bu yüzden matın üzerinde uyumaya geri döndüm. Revlon Run/Walk 2002 tişörtümü giyiyorum. Tasarımını beğendim. İçinde bolca mor var, ki şu sıralar çok hoşuma gidiyor.

Annem pembeyi tercih ettiği için mor rengi sevdiğimi ona söyleyemem. Birdenbire en sevdiğim rengi onun da sevmediği bir renkle değiştirdiğimi açıklarsam kalbi kırılır. Annemin beni bu kadar önemsemesi ve benim kendi favori rengime sahip olmam gibi bir şeyin onu yıkacak olması benim için bir onurdur. Gerçek aşk.

Geçen yılın Revlon Koşu/Yürüyüş tişörtü çoğunlukla gümüş rengindeydi, ondan önceki yıl ise çoğunlukla maviydi. Son yedi yıldır tüm Koşu/Yürüyüş tişört renklerini biliyorum çünkü ailem her yıl düzenlenen Koşu/Yürüyüşe bu kadar uzun süredir katılıyor. Revlon Koşu/Yürüyüşlerine annemin dördüncü evre metastatik duktal karsinomu remisyona girdikten sonra katılmaya başladık; bu terimi çok iyi biliyorum çünkü haftalık VHS izlememize ek olarak annem sık sık bana bu terimi oyuncu yönetmenlerine ezberletiyor.

"Herkes zorlukların üstesinden gelen birinin hikayesini sever. Eğer benim duktal karsinomumdan bahsederseniz, sempati oylarını alırsınız."

Suite Life of Zack & Cody ve *King of Queens* için yaptığım seçmelerde annemin kanseri nadiren organik olarak ortaya çıkıyor, ancak *ER* gibi dizilerde, özellikle bölümde kanser olan bir karakter varsa, biraz daha doğal bir şekilde araya sıkıştırabiliyorum.

"Biliyorsunuz, annemde dördüncü evre duktal karsinom vardı, bu yüzden materyalle gerçekten ilişki kurabiliyorum."

Annem her zaman Revlon Koşu/Yürüyüşlerine meme kanseri olan kadınları desteklemek için gittiğimizi söyler ki bu onun için çok asil bir davranış. Dustin bir keresinde bıyık altından annemin ücretsiz kanser ürünleri için gittiğini düşündüğünü söylemişti ama Dustin bir "baş belası" ve aynı zamanda annemin en sevmediği çocuğu.

Dustin'in annem ya da onun niyetleri hakkında en ufak bir şey bilmediği açık.

Büyük boy kanser tişörtümü sallıyorum ve bu hafta sonu annem için hangi şiiri yazacağımı planlıyorum. Annem senaryo yazmamdan pek hoşlanmadığı için senaryo yazmaya sonsuza kadar ara verdim ama onu ne kadar çok sevdiğimi anlatan küçük şiirler yazmamı çok destekliyor, ben de bu şekilde yazmaya devam ediyorum.

"Anne" kelimesiyle ne kafiye yapacağımı bulmaya çalışırken göğsümün biraz ağrıdığını fark ettim. Daha spesifik olarak, göğsümün sağ tarafındaki meme ucu bölgesi. Ağrıyan bölgeye dokunmak için sağ elimi uzatıyorum ve orada hissediyorum... BİR KÜTÜK. Vücudumu bir anda dehşet kaplıyor. Böyle bir şey olamaz. Önce annem, şimdi de ben mi? Oda dönmeye başladı. Seçeneklerimi tartıyorum - annemi uyandırıp hemen söyleyebilirim, ama bu külfetli görünüyor. Ya da sabah on bire kadar uyumasına izin verebilirim, o saatte genellikle onu sabah çayıyla uyandırırım. Annem her zaman, "Para için bu kadar geç saatlere kadar stres yapmasaydım daha erken uyanırdım," der. "Belki baban bir kez olsun FATURALARI ÖDEYEN bir iş bulsa da ben de bir ÇOCUĞA muhtaç olmasam..."

Hangisini seçeceğimi bilemiyorum, bu yüzden annesine ne zaman söyleyeceğine karar veren her mantıklı, kanser hastası genç kızın yaptığını yapıyorum - eeny meeny miny moe.

"Oh, tatlım." Annem parmaklarını önce sağdaki yumrulu meme ucumda, sonra da karşılaştırmak için soldaki pürüzsüz meme ucumda ileri geri gezdirirken yarı gülüyor. "Bu kanser değil."

"O zaman nedir?"

"Sadece göğüslerin oluyor."

Hayır. Hayır. Kanser teşhisinden daha kötü olan tek şey büyüme teşhisidir. Ben büyümekten korkuyorum. Öncelikle, yaşıma göre küçüğüm, bu da gösteri dünyasında bir avantaj çünkü benden daha genç karakterler için rol alabiliyorum. Sette daha uzun saatler çalışabiliyorum ve yasa gereği daha az mola vermek zorundayım. Lojistik bir yana, daha işbirlikçiyim ve o yedi yaşındaki pisliklerden daha iyi yönlendirme alabiliyorum.

Annem sürekli bana yaşıma göre bu kadar genç görünmemin ne kadar iyi olduğunu hatırlatıyor. "Daha çok rezervasyon yapacaksın, bebeğim. Çok daha fazlasını alacaksın."

Eğer büyümeye başlarsam, annem beni eskisi kadar sevmeyecek. Sık sık

ağlıyor, bana sımsıkı sarılıyor ve sadece küçük ve genç kalmamı istediğini söylüyor. Bu beni çok üzüyor.

Bunu yaptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Keşke zamanı durdurabilseydim. Keşke çocuk kalabilseydim. Kalamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Her santim büyüdüğümde kendimi suçlu hissediyorum. Ne zaman teyzelerimden ya da amcalarımdan birini görsem ve ne kadar "büyüdüğüm" hakkında yorum yapsalar kendimi suçlu hissediyorum. Bunu her söylediklerinde annemin kaşlarının seğirdiğini görebiliyorum. Bunun ona ne kadar acı verdiğini görebiliyorum.

Büyümemeye kararlıyım. Bunun olmasını engellemek için her şeyi yaparım. "Peki, göğüslerin içeri girmesini engellemek için yapabileceğim bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Annem endişeli.

Annem bir kahkaha atıyor, gözlerinin kırıştığı türden bir kahkaha. Bu ifadeyi iyi bilirim, tıpkı annemin tüm ifadelerini iyi bildiğim gibi. Onları içten ve dıştan öğrendim, böylece her zaman ona göre davranabiliyorum.

Ailedeki hiç kimse annemin duygularını anlamıyor gibi görünüyor. Diğer herkes hangi anneye sahip olacağını bilmeden etrafta dolaşıyor. Ama ben her zaman biliyorum. Tüm hayatımı onu inceleyerek geçirdim, böylece her zaman bilebilirim, çünkü her zaman annemi mutlu etmek ya da mutlu etmek için her an elimden geleni yapmak istiyorum. Annemin sinirlenmesi ile öfkelenmesi arasındaki farkı biliyorum. Babama kızması ile büyükanneme kızması arasındaki farkı biliyorum (sıkılmış çene babam, gergin kaşlar büyükannem anlamına gelir). Biraz mutlu olduğunda (beni alnımdan öper) ve çok mutlu olduğunda (Phil Collins şarkıları söyler) arasındaki farkı biliyorum. Ve şu anda, kahkaha attığı ve gözlerinin kırıştığı bu anda, sadece çok mutlu değil, aynı zamanda özel, özel bir tür mutlu olduğunu biliyorum.

Annem minnettar ve mutlu.

Bu onu görmenin en sevdiğim yolu, çünkü bunun kaynağı doğrudan benim. Annemin rolleri ben üstlendiğimde ve evdeki herhangi biriyle bir tartışmanın ortasında kaldığında onun yanında olduğumda minnettar ve mutlu olduğunu gördüm. Annem görüldüğünü, değer verildiğini ve beslendiğini hissettiğinde minnettar ve mutlu oluyor.

"Memelerin gelmesini engellemek için ne yapabilirim?" Annemi bu kadar tatmin ettiğini bildiğim için soruma daha da eğilerek tekrarlıyorum.

Annem yere bakıyor, bana bir sır vereceği zaman yaptığı gibi, büyükannemin takma dişleri olduğunu söylediği zaman ya da babamı sıkıcı bulduğunu söylediği zaman yaptığı gibi. İlginç bir şey olacağını biliyorum. Özel bir şey, sadece

ikimiz de bileceğiz. Sadece sırların yapabileceği şekilde, harika ve en iyi arkadaşlığımızı pekiştirecek ve doğrulayacak bir şey.

"Tatlım, eğer gerçekten nasıl küçük kalacağını öğrenmek istiyorsan, yapabileceğin gizli bir şey var... Buna kalori kısıtlaması deniyor."

* * *

Kalori kısıtlamasını çabuk benimsiyorum ve bu konuda oldukça iyiyim. Annemi etkilemek için çırpınıyorum. Bana onun çok iyi bir öğretmen olduğunu çünkü uzun zamandır kalori kısıtlaması yaptığını söylüyor.

"Bir keresinde çocukken uykuya dalarken annemle babamın diğer odada konuştuklarını duydum. Kardeşimin her şeyi yiyebileceğini ve metabolizmasının bunu doğru şekilde çalıştıracağını, ancak benim yediğim her şeyin yağa dönüştüğünü söylediler. Bu sözler beni etkiledi Net, gerçekten etkiledi. O zamandan beri kısıtlama yapıyorum."

Şimdi düşününce, annemin kısıtlama yapması bana mantıklı geliyor. Her sabah kahvaltıda sadece sıcak çay içiyor, içinde hiçbir şey yok ve her akşam yemeğinde bir tabak buharda pişmiş sebze yiyor, üzerinde hiçbir şey yok. Öğle yemeği yediğini nadiren görüyorum, yerse de sossuz bir salata ya da çikolata parçacıklı Chewy Granola Bar'ın yarısı oluyor. Emin ellerdeyim.

Annemle birlikte her gece kalorilerimizi saymaya ve ertesi günkü öğünlerimizi planlamaya başladığımız için her hafta küçülmeye başlıyorum. Beni bin kalorilik bir diyette tutuyoruz, ancak yemeğimin sadece yarısını yersem, sadece yarısı kadar kalori alacağım, yani iki kat daha hızlı küçüleceğim gibi akıllıca bir fikre sahibim. Her yemekten sonra yarısı yenmiş porsiyonlarımı anneme gururla gösteriyorum. O da gülümsüyor. Her Pazar beni tartıyor ve bir mezura ile kalçalarımı ölçüyor. Birkaç haftalık rutinimizden sonra, bana çabucak bitirdiğim bir yığın diyet kitabı veriyor. Jicama ve karpuz gibi su açısından yoğun meyve ve sebzeleri yemenin değerini öğreniyorum. Acı ve kırmızı biberin metabolizmayı hızlandırmak için ne kadar yararlı olduğunu öğreniyorum. CoPee'nin iştah kesici olduğunu öğreniyorum, bu yüzden annemle birlikte kafeinsiz siyah içmeye başlıyorum. Herhangi bir şekilde coPee içmek teknik olarak kilisenin kurallarına aykırı.

"Kafeinsiz olduğu için Tanrı'nın bir istisna yapacağından eminim," diyor annem ve ben de aynı fikirdeymişim gibi başımı sallıyorum, her ne kadar öğrendiğim Tanrı'nın istisna yapmadığından emin olsam da.

Zayıfladıkça yediklerim konusunda daha katı oluyorum, çünkü vücudum yediğim her şeye tutunmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Çoğu gıdanın bana biraz kilo aldırdığını fark ettim, bir kilonun onda dördü kadar. Bunu biliyorum çünkü günde on beş kez tartılıyorum. Beş benim uğurlu sayım, bu yüzden bu kadar günlük tartım uygun görünüyor. Ayrıca vücudumdaki her bir değişimi takip ettiğimden emin olmak istiyorum, böylece uygun ayarlamaları yapabilir ve annemle yapacağım haftalık tartı seansına yetişebilirim.

En sevdiğim yiyecekler şekersiz dondurmalar, elma püresi ve şekersiz buzlu çay, çünkü bunlar bana kilo aldırmayan yiyecekler. Buzlu dondurma ve elma püresi hiçbir şey eklemiyor ve buzlu çay hemen işeniyor. Bunlar benim için stressiz yiyecekler. Güvenli yiyecekler. Rahat yiyecekler. Peynirli makarna ve kızarmış tavuğun rahatlatıcı yiyecekler olduğunu kim söylediyse aklını kaçırmış. Bunlar gerçek rahat yiyecekler.

Annem ve ben görevimize devam ediyoruz ve ben çok heyecanlıyım. Her gün bana *The Parent Trap* filmindeki ikizlerin montajı gibi geliyor; annem ve ben haftalık tartılarımız ve günlük kalori sayımlarımız arasında birbirimize Eskimo öpücükleri veriyor ve aptalca el hareketleri yapıyoruz. (Annem *Henry Road* adlı senaryomun bir rip-oP olduğunu söyledikten sonra 1lm'yi izledim. Haklıydı.) Kalori kısıtlaması beni ve annemi zaten olduğumuzdan daha da yakınlaştırdı, ki bu gerçekten önemli bir şey çünkü zaten çok yakındık. Kalori kısıtlaması harika bir şey!

Kalori kısıtlama planımızın yaklaşık altı ayındayız ve farkı gerçekten görebiliyorsunuz. Üç beden küçüldüm ve şu anda 7 beden slim giyiyorum. Kutsal Ruh bana her gün on beş kez giysi etiketlerimdeki "slim" kelimesine dokunmamı söylüyor çünkü bu ritüel, kısıtlamamla birlikte beni küçük tutacak. Teşekkürler, Kutsal Ruh!

Genel olarak işler iyi gidiyor. Ama bugün bir istisna.

Bugün endişeliyim, çünkü doktorumun muayenehanesinde bekleme odasında oturmuş geri çağrılmayı bekliyorum. Ve geri çağrılmayı beklemek, tartılmayı beklemek demek. Ve kendime ait olmayan bir tartıda tartılmaktan korkuyorum. Ya rakamlar yanlışsa? Ya bunda daha ağır çıkarsam?

Annem gergin olduğumu hissediyor, bu yüzden beklerken elimi tutuyor. Ve beklerken. Ve beklerken. Sonunda... "McCurdy, Jennette," doktorun asistanı

sesleniyor. Kalbim o kadar yoğun çarpmaya başlıyor ki odadaki herkesin duyabileceğinden eminim. Yüzüm ısınıyor. Bekleme odasının kapısından geçip koridora çıkarken zaman bulanıklaşıyor. Annem fazladan ağırlık yaptığını bildiği için kadife Children's Place ceketimi çıkarmaya başlıyor. Bu işte beraberiz. Hemşire ayakkabılarımı çıkarabileceğimi söylüyor ama annem çıkarmamı söylüyor. Her zaman dışarı bakıyorum! Ayakkabılarımı çıkarıp tartıya çıkıyorum. Annem ve ben göz göze geldik.

"Altmış bir pound," diyor hemşire elindeki pano kağıdına bir şeyler karalarken.

Ağzından çıkan kelimeleri duyduğumda, şekil değiştirmiş ve çarpıtılmış gibi hissediyorum. Ezildim. Evdeki tartı 1fty-dokuz dedi. Hemen annemin yüz ifadesini okumaya çalıştım. Çift, yani hayal kırıklığı. Daha da ezildim. Bize 5 numaralı odaya kadar eşlik edildi, şanslı numaram şu anda o kadar da şanslı görünmüyor. Küçük basamaklı tabureye çıkıyorum ve hastaların masasındaki oyuncak ayı kağıdının üzerine oturuyorum. Pürüzlü ve sert. Asistan birkaç soru daha soruyor, sonra kapıyı arkasından kapatıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama annem benden önce konuşuyor.

"Bunu sonra konuşuruz."

Birkaç dakika geçti ve Dr. Tran geldi. Dr. Pelman yerine Dr. Tran'ın gelmesi beni hayal kırıklığına uğrattı çünkü annem Dr. Pelman geldiğinde çok daha iyi bir ruh halinde görünüyor. (İncil'e aykırı olmasaydı annemin ona aşık olduğunu düşünürdüm ama daha iyi biliyorum çünkü şehvet bir günahtır ve annem asla bir günaha girmez). Dr. Tran gözlerini panosundan ayırmıyor.

"Debbie, seninle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?"

Annem Dr. Tran'la birlikte dışarı çıkıyor. Kapılar yeterince ince ve annem onları tamamen duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor.

Dr. Tran, "Sizinle Jennette'in kilosu hakkında konuşmak istiyorum," diye söze başlıyor. "Yaşına göre normalden çok daha düşük."

"Huh," diyor annem, sesi biraz endişeli geliyor. "Normal yiyor. Herhangi bir değişiklik fark etmedim."

Bu doğru değil. Annem değişiklikleri fark *etti* çünkü ilk etapta değişiklikleri isteyen oydu.

"Şey..." Dr. Tran derin bir nefes alıyor. "Bazen genç kızlar anoreksiya olduğunda, yemek alışkanlıkları konusunda çok ketum davranırlar."

"Anoreksiya" kelimesini ilk defa duyuyorum. Kulağa dinozor gibi geliyor. Dr. Tran devam ediyor.

"Jennette'in yeme davranışlarını yakından takip etmenizi öneririm." "Oh, yapacağım, Dr. Tran. Kesinlikle yapacağım," diye güvence veriyor annem.

Kafam karıştı. Annem zaten yeme davranışlarıma dikkat ediyor. En az benim kadar, hatta daha fazla ilgileniyor. Annem sadece nasıl ve ne yediğim hakkında her şeyi bilmekle kalmıyor, aynı zamanda alışkanlıklarımı teşvik ediyor ve destekliyor. Neler oluyor? Bu ne anlama geliyor?

Birkaç ay sonra, dersten sonra dans stüdyomun otoparkında "anoreksiya" kelimesini tekrar duydum. Ön taraftaki bankta oturmuş annemin gelmesini bekliyordum, bir yandan da yaklaşan bir filmde Val Kilmer'ın kızını oynamak için seçmelere hazırlanıyordum.

Annem beni almaya her zaman yirmi ila kırk beş dakika geç geliyor, bu da mantıklı çünkü fatura tahsilatçılarını arayıp bekletme talep etmek ve Westminster Alışveriş Merkezi'ne uğrayıp son altı ay içinde okuduğum her oyuncu yönetmeni için Hallmark teşekkür kartları almak gibi başka şeylerle meşgul. ("Okumanı hatırlamayabilirler ama önünde güzel el yazısı olan bir teşekkür kartını hatırlayacaklardır!")

Anjelica Gutierrez'in annesinin, Anjelica'nın son dersi benimkiyle aynı olmasına ve Gutierrez'ler genellikle tam zamanında çıkmalarına rağmen minibüsünün yanında oyalandığını fark ediyorum. Sonra annemin bakır renkli Ford Windstar minivanının stüdyonun sokağından sola döndüğünü ve park yerine girdiğini görüyorum. Dans çantamı alıp arabaya doğru ilerlemeye başlıyorum ama Bayan Gutierrez benden önce davranıyor. Annemin yolcu camına yaklaşıyor ve camı açmasını istiyor.

"Merhaba Deb, seninle Jennette hakkında konuşmak istiyorum. Çok kilo kaybettiğini fark ettim. Anoreksiyası var gibi görünüyor. Ona yardım etmek için çalışıp çalışmadığını görmek istedim. Sınıftaki başka bir kız da bununla mücadele ediyordu ve annesi bana bir uzmanın adını verdi-"

Annem Bayan Gutierrez'in sözünü keserek, "Bunu başka bir zaman konuşalım," diyor ve bana "başka bir zamanın" asla gelmeyeceğini söylüyor. Arabanın kapısını açıp içine atlıyorum. Ve böylece eve doğru yola çıktık.

"Anne?" Kırmızı ışıkta durduğumuzda soruyorum. "Evet, tatlım?"

"Anoreksiya nedir?"

"Oh, endişelenme, Angel. İnsanlar sadece dramatik davranıyor." Işık yeşile döndü. Gaza basar.

"Repliklerini öğrendin mi?"

"Evet."

"Harika. Harika. Bu sefer iyi bir şansın var, Net. Bunu hissedebiliyorum. Val sarışın, sen de sarışınsın, kesin kazanırsın."

"Uh-huh."

"Mutlak bir şans."

Pencereden dışarı bakıyorum, sonra repliklerimi öğrenmeye geri dönüyorum. Eve döndüğümde yiyeceğim şekersiz buzlu şeker için heyecanlıyım.

26.

BUGÜN, kilisenin on iki ila on üç yaş arası kızlara yönelik programı olan Arı Kovanları'na girdiğim gün. Programa girdikten sonra size bir "rol" veriliyor ve bana verilen rol de sekreter yardımcılığı, yani var olmayan bir pozisyon.

"Ama Madison zaten sekreter," diyorum öğretmenim Rahibe Smith'e. "Peki ben ne yapacağım?"

"Ona yardım edebilirsin."

Hayal kırıklığımı gizlemek için tırnaklarıma bakıyorum. Makaylah Lindsey benimle konuşmak için eğildi.

"İyi pozisyonları elde eden kızlar, her zaman aktif olacakları kesin olanlardır."

Makaylah'tan nefret ediyorum. Evlatlık olduğunu ve onun için üzülmem gerektiğini biliyorum ama hissetmiyorum. Sadece ondan nefret ediyorum. Devam ediyor.

"Size bu pozisyonu verdiler çünkü muhtemelen eninde sonunda faal olmayacağınızı düşünüyorlar."

Mormon kilisesinde "inaktif" kelimesi küfürden başka bir şey değildir. Aktif üyeler ayinlere düzenli olarak katılanlardır, inaktif üyeler ise kilisenin kayıtlarında hala yer almalarına rağmen "düşmüş" ya da katılmayı bırakmış olanlardır. Ne zaman kilisedeki bir sohbette aktif olmayan bir üyeden bahsedilse, üyenin adı utanç verici ve acınası bir şeymiş gibi burun kıvırarak ve fısıltılı bir ses tonuyla söylenir.

"Hareketsiz kalmayacağız."

"Göreceğiz." Makaylah omuz silkiyor.

Makaylah'tan nefret etmeme ve onun yanılmış olmasını umutsuzca istememe rağmen, haklı olabileceğinden korkuyorum. Gerçekten düşünürsem, şimdiden birkaç işaret var.

Kendimi bildim bileli ailem hiçbir zaman "Birinci Sınıf Mormonlar" olarak tanımlanmadı. Her Son Zaman Azizleri koğuşunda

İlahiyat fakültesine mükemmel bir şekilde devam eden ve Üçüncü Nefi ayetleri için oP-kitap olan Mormonlar. Bu tür Mormonlar yemekte tavuklu turtayı getirmeleri için güvenilen, bu düzeyde sorumluluk alabilecekleri açıkça belli olan kişilerdir. Bunlar Birinci Sınıf Mormonlar.

Bir de ondalık vermekten kaçınan ve ayine her zaman yirmi dakika geç gelen Mormonlar vardır. "Sadece salatayı getir" türünden Mormonlar - içine bayat kruton karıştırılmış paketlenmiş maruldan daha fazla sorumluluk yüklenemeyecek olanlar. Bunlar ikinci sınıf Mormonlar.

Biz, McCurdy'ler, ikinci sınıf Mormonlarız. Bunu bir süredir biliyordum. Birinci sınıfların ikinci sınıflara karşı belli bir acıma duygusu vardır ve ben bu acıma duygusunu her ikisi de birinci sınıf olan Rahibe HuPmire ve Rahibe Meeks'in yan bakışlarında hissettim.

Herkes İkinci Sınıfların Birinci Sınıflara göre faal olmama ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu bilir ama yine de kaderimizin hiçbir şekilde belli olmadığını düşünüyordum. Marcus'un bir misyona hizmet etmesi ya da bizim hizmeti hiç aksatmamamız gibi bir Mormon dönüm noktasıyla İkinci Sınıf statümüzü tersine çevirebileceğimizden emindim.

Ama şimdi Makaylah konuyu açtığına ve ben de iyice düşündüğüme göre, belki de Mormon dönüm noktalarının gerçekleşmeyeceği gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Marcus birkaç yıldır göreve gidebilecek yaşta ama gitmedi. Mormon dergisi *Ensign*'a göre (annemin düzenli rotasyonunda *Woman's World* dışında yer alan tek dergi), göreve gitmek için yaş sınırlaması olmamasına rağmen, erkeklerin gidebilecekleri ilk yıl içinde gitmemeleri halinde gitme olasılıkları yüzde 70 daha düşük. Annem bunun Marcus'un kız arkadaşı Elizabeth'in suçu olduğunu ve onun içinde şeytan olduğunu söylüyor ama ben o kadar emin değilim. Elizabeth bana iyi biri gibi geldi.

Ayrıca bazı haftalar, genellikle konuk oyuncu olarak rol aldığım dizilerin bölümleri yayınlandığında, servisi atlamaya başladık. İlk olarak *Law and Order'dan* sonra başladı: *SVU*'dan sonra, Rahibe Salazar anneme dokuz yaşında bir tecavüz kurbanını canlandırmamın "İncil'e uygun" olup olmadığını sorduğunda başladı. Annem, bir televizyon yıldızının Mormon olmasının değerinin o yıldızın oynadığı rollerden daha ağır bastığını düşündüğüne dair parlak bir savunma yaptı. Rahibe Salazar bir süreliğine buna izin verdi, ta ki ben

başka bir çocuğu öldüren bir çocuğu oynadığım bir dizinin bir bölümüydü. O zamandan beri, ne zaman oynadığım dizinin bir bölümü yayınlansa, annemin dediği gibi "yargılayıcılardan kaçınmak" için kiliseye bir ya da iki hafta gitmiyoruz. Gerekçe ne olursa olsun, ayini atlıyoruz. Ve ayini atlamak, bizi Birinci Sınıf yapmak için gereken Mormon dönüm noktasının tam tersi.

"Anne?" Eve döndüğümüzde, birlikte çamaşır katlarken soruyorum.

"Evet, tatlım?"

"Aktif olmayan Mormonlar mı olacağız?"

"Tabii ki hayır. Bunu neden soruyorsun ki Net?"

"Makaylah, sekreter yardımcısı olarak atanmamın nedeninin muhtemelen faal olmayacağımızı düşünmeleri olduğunu söyledi."

"Oh, lütfen. Makaylah Lindsey ne bilir ki? O evlatlık."

27.

"NET! DUŞ ZAMANI!" Anne başka bir odadan bağırıyor.

Tüm vücudum dondu. Olamaz. Duş zamanı değil.

Bir süredir, yaklaşık on beş yıldır duş almaktan korkuyorum. Ne zaman kendimi rahatsız hissetmeye başlasam annem beni hala duşa sokuyor.

Beni rahatsız etmek istemediğini sanmıyorum. Kendi saçımı nasıl şampuanlayacağımı ve kremleyeceğimi bilmediğim için beni yıkamak zorunda olduğunu söylüyor. Saçlarım bu kadar uzun ya da özel bir dokuya sahip olmasaydı belki de bunu yapmak zorunda kalmayacağını ama saçlarım böyle olduğu için ve kendisi de profesyonel bir kuaför olduğu için bunu yapmasının mantıklı olduğunu söylüyor.

Annem bazen bana Scottie'yi verir. Şu anda neredeyse on altı yaşında. Bizi birlikte yıkadığında gerçekten utanıyorum. Onun da utandığını söyleyebilirim. Genelde birbirimize bakmıyoruz ve Scott buğulu cama Pokémon çizerek dikkatini dağıtıyor. Çok iyi bir Charizard çiziyor. Annem bizi birlikte duşa soktuğunda, yapacak çok işi olduğu için böyle yaptığını söylüyor. Scott bir kere de kendisi duş alabilir mi diye sordu. Annem hıçkıra hıçkıra ağladı ve onun büyümesini istemediğini söyledi, o yüzden bir daha sormadı.

Scott yanımda olsun ya da olmasın, annem bana göğüs ve "ön popo" muayenesi yapıyor, yani özel bölgelerime böyle diyor. Herhangi bir gizemli yumru ya da şişlik olmadığından emin olmak istediğini çünkü bunların kanser olabileceğini söylüyor. Tamam diyorum çünkü kesinlikle kanser olmak istemiyorum ve annem de olduğu için kanser olup olmadığımı bilebilir.

Annem sınavdayken genellikle Disneyland'i düşünmeye çalışıyorum. Bir dahaki sefere büyükbabamın bizi içeri alacağını düşünürüm. Geçit törenini, 1reworks'ü ve tüm mutlu karakterleri ve her şeyi düşünürüm.

Sınavlar bittiğinde, tüm vücudumu büyük bir rahatlama dalgası kaplıyor ve genellikle sınav başladığından beri vücudumu ilk kez hissettiğimi fark ediyorum. Garip... Sınavlar yapılırken, kendimi dışarıdaymışım gibi hissediyorum.

Kendimi. Sanki bedenim bağlantımı kopardığım bir kabukmuş ve ben tamamen düşüncelerimde yaşıyormuşum gibi. Main Street, Fantasyland, Mr. Toad's Wild Ride düşüncelerim. (Aslında genellikle Bay Kurbağa'nın Vahşi Gezintisi'ni düşünmüyorum çünkü insanlar ne kadar sevse de ben o gezintinin vasat olduğunu düşünüyorum).

"Net?!" Annem tekrar seslendi.

Bedenim hala donmuş durumda. Yutkunuyorum ve boğazımı zorlayarak bir yanıt veriyorum. "Ben hazırım!"

Bu gece beni yalnız yıkayacak. Biliyorum çünkü yarın *House* için bir seçmem var ve ne zaman bir seçmeye girsem annemin beni yalnız yıkadığını fark ettim. Sanırım bunun nedeni şampuanlama ve bakım işlemlerini doğru yaptığından emin olmak istemesi, böylece saçlarımın casting direktörü için mükemmel bir şekilde parlak görünmesini sağlamak. Annem bu işin sığ olduğunu ve parlak saçların geri çağrılmakla çağrılmamak arasındaki farkı belirleyebileceğini söylüyor.

Okul ödevimi bırakıp koltuktan kalkarken nefesim titriyor. Ellerim nemli. Sınavlar biter bitmez hissedeceğim rahatlamaya odaklanmaya çalışıyorum ve duşun bitmek üzere olduğunu biliyorum. O hafifliğe odaklanmaya çalışıyorum. Gecenin geri kalanında her şeyin daha iyi ve daha güllük gülistanlık olacağı hissine. Deniyorum. Deniyorum. Deniyorum. Deniyorum.

Banyoya gittim. Annem musluğu açmama izin vermiyor çünkü kolları çevirmenin ve doğru sıcaklığı elde etmenin zor olduğunu söylüyor, bu yüzden onu bekliyorum. Beklerken önce pantolonumu, sonra iç çamaşırımı, sonra da gömleğimi çıkarıyorum. Duşa giriyorum ve sızdıran musluğun damlamasını duyuyorum. Üzerindeki küfü inceliyorum. Beyaz, mavi ve kabuklu. Banyoya yaklaşan annemin ayak seslerini duyuyorum. Hayaller ülkesine gidiyorum.

28.

Ford Windstar'ın arka koltuğunda oturuyorum. Dustin'i vardiyasında ziyaret etmek için Sanat Malzemeleri Deposu'na gidiyoruz. Dustin bundan nefret ediyor gibi görünüyor ama annem bayılıyor. Sanırım ziyaret ettiği yerde çalışan insanları tanımaktan hoşlanıyor. Sanırım bu ona kendini VIP gibi hissettiriyor. Marcus'u ziyaret etmek için Best Buy'a ya da büyükbabayı ziyaret etmek için Disneyland'daki bilet standına girdiğinde duruşu ve enerjisi tamamen değişiyor. Sanki oranın sahibiymiş gibi bir havaya bürünüyor. Annemi böyle kendinden emin görmeye bayılıyorum.

Arabayla giderken annem telefonda bir tahsildarla konuşuyor, uzatma istiyordu ki heyecanla bana döndü.

"Susan arıyor!"

Susan'ın neden aradığını biliyorum. Dün Nickelodeon'da yayınlanan ve birlikte bir web şovu hazırlayan gençleri konu alan *iCarly* adlı yeni bir şov için deneme çekimi yaptım. Önümüzdeki hafta da kadınlara kötü davranan bir adam hakkında yeni bir Showtime dizisi olan *Californication* adlı bir dizi için deneme çekimi yapmam gerekiyor. Bir dizi için deneme çekimine gittiğinizde, sözleşmeleri çoktan hazırlamış oluyorlar ve görünüşe göre aynı anda birden fazla dizi için deneme çekimi yapmanız iyi bir şey, çünkü menajeriniz bunu size mümkün olan en iyi anlaşmayı sağlamak için "koz" olarak kullanabiliyor. (Annem Susan'la konuşurken "kaldıraç" kelimesini kullanmayı çok seviyor. Bunun kendisini "biliyormuş" gibi gösterdiğini söylüyor.) Bir de şu garip kural var: Hangi program sizi ilk önce test ederse, sizi seçip seçmeme konusunda ilk tercih hakkına sahip oluyor. Sizi kesin olarak isteyip istemediklerine karar vermek için belirli bir süreleri var, o noktaya kadar karar vermemişlerse, diğer kanal ilk seçeneği alıyor.

Dün *iCarly* için deneme çekimim vardı, bu yüzden beni isteyip istemediklerine dair ilk seçenekleri var. Susan şu anda arıyorsa Nickelodeon kararını vermiş demektir.

Annem Susan'la konuşmak için ne kadar heyecanlansa da, her zaman yaptığı gibi önce fatura tahsildarıyla görüşür.

"Bir saat bekletildikten sonra aramayı bırakmayacağım."

Annem bir dahili hat boyunca ağlıyor ama Sprint PCS'den Brandon'la telefonu kapattığında gözyaşları kurumuş oluyor. Susan'ı ararken elini arkasına ve bana doğru itiyor. Ben yükseltici koltuğumda oturuyordum. (On dört yaşındayım ve hâlâ yükseltici koltuktayım.) Elini tutmak için olabildiğince ileri atılmam gerekiyor ve emniyet kemeri yükseltici koltuğun içinden çekildiği için kemerin boyu kısalıyor, böylece daha çabuk kilitleniyor. Annemin elini tutmak için öne doğru eğildiğim anda kemer kilitlenme sesini çıkarıyor. Eline uzanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. *Klik, klik, klik.*

"Merhaba, Susan'la konuşabilir miyim? Ben Debbie McCurdy."

Klik, klik. Annemin eli sallanıyor, benimkini tutmaya çalışıyor. Parmaklarımız neredeyse sıyrılıyor. "Tamam, evet, sanırım hoparlörü nasıl açacağımı bulabilirim."

Annem bir şey çalışana kadar telefonundaki tuşlara amaçsızca basıyor ve telefonun hoparlöründen Susan'ın sesi yükselmeye başlıyor.

"*iCarly'i* ayarladı! *iCarly'i* ayarladı!"

Annemin eli, sadece şüpheli bir 1. pompa olarak tanımlanabilecek bir şekilde vuu'suna eşlik etmek için öne doğru uzanıyor. Her ne ise, elini benimkinden uzaklaştırıyor ve tüm vücudum bunu hissediyor. Ama sadece bir saniyeliğine. Çünkü sonra anladım. Dizideki ilk rolümü almıştım.

İkimiz de avazımız çıktığı kadar bağırırken annem Art Supply Warehouse otoparkına giriyor. Engelliler için ayrılmış bir yere yanaştı - divertikülit teşhisi konduğundan beri engelli kartı olduğu için çok heyecanlıydı. Emniyet kemerimi olabildiğince çabuk çözüyorum.

Annemin kollarına atladım. Beni sıkıyor. Çok sevindim. Artık her şey farklı olacak. Her şey daha iyi olacak. Annem sonunda mutlu olacak. Hayalleri gerçek oldu.

29.

"OOH, BIR MEYVE SEPETI!"

Annem bağı çözüyor ve selofan ambalajı soymaya başlıyor. "Ananasın şekeri çok yüksektir ama bu kavundan biraz alabilirsin.

ve bal özü."

"Tamam!"

Annem sepetten iki kavun şişi çıkardı. Tam benimkini bana uzatacakken bir kez daha düşündü ve geri koydu.

"Birini paylaşabiliriz," diyor.

Tuvalet masamdaki diğer sepetlere bakarken Aower şeklindeki kavun parçalarımızı çiğnemeye başlıyoruz. Coast to Coast'tan bir sepet çay, Susan'dan evde spa sepeti ve Nickelodeon'dan bir et ve peynir sepeti var.

Annem bana "Bunu büyükbabam ve çocuklar için eve götürebiliriz" dedi.

Bu, serinin müdavimi olmanın fark ettiğim ilk farklılığı. Bir sürü sepet alıyorsunuz. Konuk oyuncu olduğum yıllar boyunca bir tane bile sepet almadım. (Gerçi *Karen Sisco*'da konuk oyuncu olduğumda Robert Forster bana üzerinde adım yazılı gümüş bir kalem ve anneme de gümüş bir ayakkabı çekeceği vermişti. Ne adam ama.)

Bugün, resmi olarak ilk sezon siparişi aldıktan sonra işe döndüğümüz ilk gün. Bir TV programının pilot bölümünü çektikten sonra, kanal yöneticileri tüm pilot bölümleri izler ve bunların yaklaşık üçte birini dizi haline getirmek üzere seçerler. Biz şanslı üçüncünün bir parçasıydık ve bundan daha da güzeli, seçilen tüm diziler arasında en yüksek bölüm siparişini aldık. Çoğu on ya da on üç bölümlük bölümler aldı. Biz yirmi bölüm aldık. Annem bunun muhtemelen Sam Puckett rolündeki olağanüstü performansımdan kaynaklandığını söylüyor; zinger atan, sert mizaçlı, altın kalpli bir erkek fatma olan Sam, ironik bir şekilde benim deneyimlerime kıyasla yemeği çok seviyor.

"Koşmaya hazır mısın, Angel?" Annem soruyor.

"Elbette," diyorum, asla hazır olmasam da. Annemle replik provası yaparken hâlâ gergin oluyorum. Dizi kadrosuna alınmamın onu biraz yumuşatacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Hâlâ çok eleştirel. Bu çok stresli.

İlk repliğime hazırlanmak için derin bir nefes alıyorum ki soyunma odamın kapısı gürültüyle çalınıyor.

"Cevap ver," diyor annem kalçasını tokatlarken, başlamadan bir saniye önce sözümüzün kesilmesine sinirlenmiş bir halde.

Mor kapıyı açıyorum ve önümdeki halının üzerinde bir sepet daha duruyor. Bu seferki sinema atıştırmalıklarıyla dolu: Milk Duds, Twizzlers ve birkaç paket patlamış mısır. Sepetin ortasında ArcLight için yüz dolarlık bir hediye kartı var, gördüğüm en havalı sinema salonu, diziyi çektiğimiz Nickelodeon Stüdyoları'nın hemen üst sokağındaki. Annem ve ben pilot bölümü çektiğimiz hafta neredeyse ArcLight'ta bir film izleyecektik ama annem bir sinema bileti için 13.75 dolar ödemesinin mümkün olmadığını söyledi. "Seslerinin nasıl çevrelendiği umurumda değil."

Bu hediye kartı şimdiye kadar gördüğüm en yüksek meblağlı hediye kartı. Buna neredeyse inanamıyorum.

"Miranda'dan," diyorum anneme, şok olmuş bir halde. "ArcLight'a yüz dolar."

Miranda *iCarly*'deki rol arkadaşım. En iyi arkadaşları Sam ve Freddie (diğer rol arkadaşım Nathan tarafından canlandırılan) ile birlikte bir web dizisi başlatan tatlı, kadınsı bir genç kız olan Carly Shay rolünü oynuyor. Annem Miranda'nın karakterini çok iyi canlandırmadıklarını söylüyor. "Zavallı şey bütün açıklamaları alıyor. Güzel bir kız ama karakterinin kişiliğinin olmaması çok yazık."

Tekrar sepete baktım. Başka bir çocuk oyuncunun bana bu kadar iyi davranmasına gerçekten şaşırdım. Genelde bir rekabet duygusu vardır. Bu jest bunun tam tersi. Duygulandım. Sepete uzanıyorum.

"O Milk Duds'ların yanına bile yaklaşamayacaksın ama bu onun için çok hoş. Şimdi repliklerinizi çalışalım."

30.

"PEKI YA BU?" Annem TY peluş panda ayısını tutarken soruyor. Westminster Alışveriş Merkezi'ndeki Hallmark Tebrik Kartları'ndayız. Miranda sezonun başlangıcını kutlamak için bana bir hediye aldığından, onun için de bir tane seçiyoruz. Annem pandayı sallıyor.

"Küçük sevimli bir panda, ayrıca ismiyle kafiyeli. Miranda. Panda. Sevimli, değil mi?"

"Evet, gerçekten çok şirin. Belki de bunun en iyi hediye olduğundan emin olmak için etrafa bakmaya devam edebiliriz."

"Sanırım bu bulanık günlükle birlikte iyi durumdayız, değil mi?" Annem soruyor. "Tabii. Doğru."

Yutkunuyorum. İyi değiliz. Miranda bana çok lüks bir sinema için çok pahalı bir hediye kartı almış. Bu *havalı* bir hediye. Tüylü bir hayvan ve tüylü bir günlük havalı bir hediye *değil*.

Birkaç ay öncesine kadar bunların harika hediyeler olduğunu düşünürdüm. Birkaç ay öncesine kadar Children's Place'ten aldığım gökkuşağı İspanyol paça pantolonlarımın ve Limited Too'dan aldığım test kitaplarımın havalı olduğunu düşünüyordum. Ama Miranda'yla tanıştığımdan beri havalı radarım değişti.

Onunla ilk kez *iCarly* için deneme çekiminde tanıştım. Bir duvara yaslanmış, cam şişeden kolasını yudumluyor ve Sidekick'iyle mesajlaşıyordu. Vay be. Kola ve Sidekick. Bu kız ne olduğunu biliyor.

Deneme çekiminde biraz konuştuk ama tanışma faslından öteye geçemedik çünkü uzun bir yönetici masasında sahnelerimizi birlikte oynamak için aceleyle odaya sokulduk.

Pilot bölümün çekimleri sırasında da pek konuşmadık. Ben utangaç hissediyordum ve bana öyle geliyordu ki o da öyle hissediyordu. Çekimler arasında repliklerimizi tekrarladık ve her günün sonunda coşkulu bir "Hoşça kal! Yarın görüşürüz!" dedik ama arada pek bir şey olmadı.

Yine de onu uzaktan inceledim. Miranda benim sahip olmadığım bir bağımsızlığa sahip gibiydi ve bu beni büyülüyordu. Her gün yakındaki farklı bir restorandan yemek almak için tek başına yürüyordu! Bu nasıl bir şey? Sonra stüdyoya geri döndüğünde hep duyardım çünkü Sidekick'inden Gwen Stefani ya da Avril Lavigne çalardı. Bu sanatçıları biliyordum ama annem onları dinlememe izin vermiyordu çünkü müziklerinin bende "kötü şeyler yapma" isteği uyandırabileceğini söylüyordu.

Miranda sette "bok" ve "göt" gibi küfürler ederdi ve günde en az bir kaç kez Tanrı'nın adını boş yere anardı. Annem Miranda'ya fazla yaklaşmamam konusunda beni uyardı çünkü o Tanrı'ya inanmıyordu. (Annem, Nathan'la yakınlaşmamda bir sakınca olmadığını, çünkü onun Tanrı'ya inandığını söyledi. "Güneyli Baptistler Mormon değil ama en azından ortak bir İsa'mız var.")

Annem Miranda'ya yaklaşmamamı söylese de, gerçekten yaklaşmak istiyordum. Onun soğukkanlılığının bir kısmının bana da bulaşmasını istiyordum. O da iyi birine benziyordu, ki havalıysan öyle olmak zordur. Karşılıklı utangaçlığımıza rağmen bir şekilde aramızda bir arkadaşlık gelişeceğine dair umutlarım vardı.

Ama sonra, ne yazık ki, bu pek mümkün görünmedi. Telefon numaralarımızı değişmediğimiz her gün, potansiyel bir arkadaşlıktan biraz daha uzaklaştığımızı hissediyordum. Ta ki pilot bölümün çekimlerinin son gününde Miranda tam setten ayrılırken arkasını dönüp "Hey Jennette, AIM'in var mı?" diyene kadar.

"Pek sayılmaz," dedim, bir şeyler fırlatmaktan bahsettiğini düşünerek. Hiçbir zaman iyi nişan alamadım.

"AOL Instant Messenger'ınız yok mu?" Şok olmuş gibiydi.

"Ohhhh, AIM," dedim, hâlâ bilmesem de ne olduğunu biliyormuşum gibi inandırıcı konuştuğumu umarak. "Evet, bende var."

"Güzel. Beni ekle."

"Harika." Ve bunu

hissettim.

O gün eve gider gitmez Marcus'tan bana bir hesap açmasını istedim. AIM üzerinden arkadaşlığımız filizlendi. Miranda ve ben her gün saatlerce konuşuyorduk. Bazen annem yanımdan geçerken ne yaptığımı sorduğunda ona Miranda'yla konuştuğumu söylüyordum ama çoğu zaman AIM metin balonunu küçültüyor, yalan söylüyor ve okul ödevimi yaptığımı söylüyordum. Beni sorgulamazdı. Odadan çıkar, ben de mesaj balonunu tekrar yukarı çeker ve gülmeye başlardım.

Miranda şahsen utangaç ve sessiz görünse de, yazılı kelimeleri aracılığıyla farklı ve komik bir kişiliğe sahipti. Söylediği pek çok şey beni güldürdü. Olayları gözlemleme biçimi -insanları, alışkanlıkları, insan doğasını. Onu çok seviyordum. Ve arkadaş olduğumuz için çok heyecanlıydım.

Ama şimdi annemin saçma sapan hediyeleri her şeyi mahvedecekti.

İşe döndüğümde hediye çantasını yere bıraktım ve Miranda'nın kapısını üç kez çaldıktan sonra aceleyle soyunma odama geri döndüm. Tüylü hayvanı ve tüylü günlüğü açtığında tepkisini görmek istemedim. Çok utanmıştım.

Miranda ilk başta hediyelerden bahsetmedi, neredeyse tüm iş günü boyunca da bahsetmedi.

Arkadaşlığımız bitebilir diye korkuyorum.

Ama günün sonunda annelerimizle birlikte otoparka doğru yürürken bana döndü ve gergin kahkahalar arasında şöyle dedi:

"StuPed hayvanı için teşekkürler. Gerçekten çok şirin." "Bir şey değil."

"Ve günlüğü de. Günlük tutmaya geri döneceğim için heyecanlıyım." "Harika."

Bana gülümsüyor. Sadece nazik olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Ama nezaketini takdir ediyorum. "Sonra AIM'de görüşürüz," diyor el sallayarak.

"Tamam," diyorum heyecanla. Biraz fazla heyecanlı. Pandasını ve tüylü günlüğünü sevmemiş olsa bile, onlar için teşekkür ederken sadece nazik davranmış olsa bile, yine de arkadaş olmak istiyor. AIM'im olduğu için çok mutluyum.

31.

Gösteriyi çektiğimiz ses sahnesinin soyunma odasında perdenin arkasında duruyorum. Kollarımı vücudumda kavuşturmuşum. Ayaklarım endişeyle yere vuruyor. Perdenin arkasından çıkmak istemiyorum.

"Dışarı çık Net, sadece bir fotoğraf çekecekler ve sonra gitmeye hazır olacaksın."

"Tamam."

Dışarı çıkıyorum. Yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum. Bu duygudan nefret ediyorum, vücudumun bu kadar büyük bir kısmının açıkta olmasından. Bana cinsel bir his veriyor. Utanıyorum. "Harika görünüyorsun," diyor her zaman bağırarak dikiş diken gardırop asistanı. Dikiş makinesinden başını kaldırmadan odanın karşısına geçti.

"Harika "nın "cinsel" anlamına geldiğinden endişeleniyorum. Daha fazla örtbas etmek için kollarımı vücudumda kavuşturuyorum. Kendimi korumak için omuzlarımı küçük bir mağara gibi kamburlaştırıyorum. Seksi görünmek istemiyorum. Bir çocuk gibi görünmek istiyorum.

Gardırop şefi saçlarını topuz yapıp çubuklarla tuttururken, "Kesinlikle tek parça için bastıracağım, ama beni kırmayıp bikiniyi denediğiniz için teşekkür ederim," diyor.

"Elbette," diyorum, ne ona ne de odanın karşı köşesindeki merdivenlerde oturan anneme bakabiliyorum.

Annem bana, "Kollarını indir Angel, daha rahat görünmeye çalış," diyor.

Onları indiriyorum. Daha rahat değilim.

"Omuzlar geriye." Annem örnek olmak için bu hareketi kendisi yapar.

Omuzlarımı onun sevdiği ve benim nefret ettiğim şekilde geriye çekiyorum. Göğsümü şişirmekten hoşlanmıyorum. Göğsümle ve üzerindeki küçük meme tomurcuklarıyla gurur duymuyorum ve bir şeyi şişirmenin tek nedeni onunla gurur duymaktır. Bundan nefret ediyorum. Bu gardırop 1tting'ini bitirmek istiyorum. Kendimi mayo içinde en rahat hissettiğim şekilde, şortla tek parça deneyebilir miyim diye sordum. Örtülü olarak. Ama gardırop tasarımcımız, Yaratıcı'nın açıkça

Bikinileri sordu ve bu yüzden en azından bir ya da iki tanesini denemek zorunda kaldı, böylece seçeneği vardı.

"Tamam, bana doğru birkaç adım at ki fotoğraf çekebileyim," diyor gardırop tasarımcımız Polaroid fotoğraf makinesini gözlerine doğru çekerken.

Birkaç adım öne çıktım. Fotoğrafı çekiyor.

"Ne dersin, son bikiniyi denemek ister misin?" diye soruyor, sanki beni baştan çıkarıyormuş gibi. İnsanların, sundukları şeyin nahoş olduğu gerçeğini telafi etmek için bir şeyin sunumuna farklı bir hava katmaları kafamı karıştırıyor.

"Sadece... um... yapamaz mıyım?" diye sordum. "Az önce denediğimde bırakabilir miyim?" "O seçenek istiyor," diyor gardırop tasarımcısı ve bir "Onu tanıyorsun" gibi abartılı bir ifade yankı uyandırmıyor. Çünkü onu tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Bana neşeli ve şamatacı biri gibi göründü ama annem ekip üyelerinden onun "çabuk sinirlenen" biri olduğuna dair söylentiler duyduğunu ve "onun kötü tarafına denk gelmemeye dikkat etmelerini" söyledi.

Tırnaklarımı karıştırıyorum.

"Hadi Net, sadece bir tane daha," diye ısrar ediyor annem. "Tamam," diyorum.

Son bikiniyi deniyorum. Mavi ve kenarlarında yeşil bir şerit var. Altlarında bağcıklar var. Bağların bacaklarımdan aşağı süzülmesinden nefret ediyorum. Midem bulanıyor. Soyunma odasındaki aynada kendime bakıyorum.

Ben küçüğüm. Küçük olduğumu biliyorum. Ama vücudumun bu küçüklükle mücadele ettiğinden endişeleniyorum. Gelişmeye çalışıyor. Büyümeye. Çocuksu bedenime ve onunla birlikte gelen masumiyete zar zor tutunuyormuşum gibi hissediyorum. Bana cinsel bir varlıkmışım gibi bakılmasından korkuyorum. Bu iğrenç bir şey. Ben o değilim. Ben buyum. Ben bir çocuğum.

Soyunma odasından çıkıyorum. Gardırop tasarımcısı fotoğrafımı çekiyor.

"Harika görünüyorsun," diye sesleniyor her zaman dikiş diken gardırop asistanı yine

Yukarı bakıyorum.

32.

DUDAKLARIMIZ BIRBIRINE DEĞIYOR. O ağzını biraz oynatıyor ama ben benimkini oynatamıyorum. Donup kaldım. Gözleri kapalı. Benimkiler değil. Benimkiler tamamen açık, ona bakıyor. Yüzleriniz birbirine değerken bir insana bakmak çok tuhaf. Bundan hoşlanmıyorum. Saç jölesinin kokusunu alabiliyorum.

"Kafanı biraz daha hareket ettir, Jennette!" Yaratıcı kameranın dışından bağırıyor.

Bazen, kamera kayıttayken bile, yapımcılar veya yönetmenler kamera önünde bir şeyler bağırırlar. Bir diyalog satırıyla çakışmadıkları sürece, kurgucu post prodüksiyonda bağırışları çıkarabilir.

Yaratıcının bana söylediğini yapmaya çalışıyorum, gerçekten deniyorum, ama kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum. Bedenim katı. İnatçı. Bedenim zihnimi reddediyor. Zihnim diyor ki, bunun ilk öpücüğün olması, ilk öpücüğünün kamera önünde olması kimin umurunda. Bitir şu işi. Sana söyleneni yap. Vücudum hayır diyor, bunu istemiyorum. İlk öpücüğümün böyle olmasını istemiyorum. İlk öpücüğümün gerçek bir ilk öpücük olmasını istiyorum, TV şovu için bir öpücük değil.

Romantik olan yanımı küçümsüyorum. Bundan utanıyorum. Annem erkeklerin zaman kaybı olduğu ve beni sadece hayal kırıklığına uğratacağı konusunda çok netti ve sadece kariyerime odaklanmam gerektiğini söyledi, ki bunu anlıyorum. Bu yüzden onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, romantik yanım orada. Ve bir süredir de orada.

Bazen erkekleri merak ediyorum. Birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu. Birinin beni sevip sevmeyeceğini merak ediyorum. Disneyland 1reworks'ü birlikte izlemeyi, el ele tutuşmayı, başımı onun göğsüne yaslamayı, birlikte gülmeyi hayal ediyorum. Eskiden öpüşmeyi merak ederdim. Nasıl olacağını. Önceden pratik yapamayacağınız bir şey. Bir anda oluveriyor. Öylece devam mı ediyorsun? Zor mudur? Dudakların tadı neye benziyor? Bunların hepsi şu anda cevaplarını bildiğim sorular.

Buna ayak uydurmaya çalışıyorsunuz ve eğer rol arkadaşım Nathan'sanız bunu yapabiliyorsunuz gibi görünüyor. Ama benseniz, yapamazsınız. Eğer benseniz, olan biten her küçük şeyi düşünürsünüz, zihniniz yarış halindedir ve bitmesi için sabırsızlanırsınız. Bu çok zor. Dudakların tadı Blistex chapstick gibi.

Eğer o kişiyi sevseydim tüm bunlar farklı olur muydu diye düşünmeye başlıyorum. Belki de gizli bileşen budur. Kayıp parça. Belki de sevdiğim birini öpüyor olsaydım, bu korkutucu endişe dalgası yerine büyülü ve inanılmaz olurdu. "Kes!" Yaratıcı, ağzı bir şeyle dolu halde kameraya bağırıyor. Elinde peynir dilimleri ve paketlenmemiş mini şekerlemelerle dolu bir kağıt tabakla bize doğru ilerlerken ayak seslerini duyuyorum. Ekip Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor ve

Yaratıcı onların yanından geçip bize doğru yürüyor.

Yaratıcı gözlerimin içine bakıyor ama dört ya da on beş saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor. Neredeyse gülmeye başlıyorum, bazen yaptığı gibi benimle eğlenmek için dalga geçiyor olabileceğini düşünüyorum ama sonra içinde derin bir öfke olduğunu fark ediyorum. Gülmek için uygun bir zaman değil. Sonunda konuştu.

"Jennette. Daha fazla. Kafa.

Hareket." Dönüyor ve uzaklaşıyor.

"NEDEN YOLA ÇIKMIYORUZ!" diye bağırıyor.

Kameralar açılıyor. Sahneye başlıyoruz. Ağzımdan çıkan sözcüklerin ne olduğunu bile bilmiyorum ama bunların sayfada yazılı olan sözcükler olduğuna inanıyorum çünkü kimse beni durdurup anlamsız konuştuğumu söylemiyor. Öpüşmeye giden sahneyi çekmek beden dışı bir deneyim. Kalbim küt küt atıyor. Ellerim nemli. İşte geliyor, işte geliyor, işte geliyor.

Eğiliriz. Dudaklarımız birbirine değiyor. Dudaklar kötü hissettiriyor. Küçük, iğrenç Aeshy yığınları gibiler. İnsan olmak iğrenç bir şey.

Kahretsin, kafamı oynatmam gerekiyordu. Hareket ettirmeye başladım. İleri geri. İleri geri. Sallıyorum. Doğal gelmiyor, bu yüzden doğal görünmediğinden eminim. Nathan, karakteri Freddie olarak, sonunda kopuyor.

"Kes!" Yaratıcı bağırıyor. Ses tonundan mutlu olmadığını anlayabiliyorum. Yönetmen yardımcısına bakıyor.

"Bir tane daha için vaktimiz var mı?!"

"Pek sayılmaz efendim, eğer zamanında bitirmek istiyorsak J sahnesine gitmeliyiz."

"İyi," diyor öfkeyle. "Bu ideal değildi ama İYİ, yolumuza devam edeceğiz. Ben kurnazlık yapacağım!"

Yaratıcı fırtınalar estiriyor, cipsini, simidini ya da minestrone çorbasını almak için crafty'ye gidiyor. Gidişini izliyorum. Onu memnun edemediğim için üzgünüm.

"Hey, işimiz bitti," diyor Nathan nazikçe, onunla ekranda ilk öpüşmemi gerçekleştirirken ne kadar gergin olduğumu biliyordu.

"Evet," diyorum gergin bir yarı kahkahayla. "İşimiz bitti."

İşte böyle, ilk öpücüğüm bitti. Ve ikinci öpücüğüm, ve üçüncü öpücüğüm, ve dördüncü ve beşinci ve altıncı ve yedinci, teknik olarak, çünkü yedi çekim yaptık.

33.

"ÇOK GÜLÜMSEDİĞİNİZDEN EMİN OLUN. Dişlerinle. Dişleri olmayan bir gülümseme yaptığın zaman biraz boynu bükük görünür," diyor annem 405'te şerit değiştirirken.

Yaratıcı ile öğle yemeği toplantısına gidiyoruz. Gerginim çünkü annem çok şeyin tehlikede olduğunu söylüyor. Bunun bir "sana bir spin-oP vermeyi düşünüyorum" öğle yemeği randevusu olabileceğini düşünüyor, çünkü mevcut şovlarının karakterleri için spin-oP şovları yazması çok yaygın. Anneme böyle bir beklenti içine girersek hayal kırıklığına uğrayabileceğimizi söylemeyi düşündüm ama tek kelime etmedim. Hayatımda dört gözle bekleyeceği bir şey olduğunda iyi oluyor.

"Ve söylediği her şeyle gerçekten ilgileniyormuş gibi davranmayı unutma. Gerçekten ilgilen," diyor annem. "Mümkünse gözlerini biraz daha açmaya çalış, bu gözlerinin açılmasına yardımcı olacaktır."

Başımı salladım.

"Birimiz kanserimi de gündeme getirmeli ki onu gerçekten yanımıza çekebilelim. İstersen bunu ben üstlenebilirim..."

"Elbette."

"Harika. Harika, harika, harika," diyor annem heyecanla.

Yemeğe tam zamanında geldik. Yaratıcı çoktan oradaydı, içeride olmasına rağmen güneş gözlüklerini takmıştı. Bizi görünce gözlüklerini kaldırdı. Kabinden ayağa kalkıyor, önce anneme sarılıyor, sonra da beni sıkıca kucaklayıp yerden kaldırıyor.

"McCurdy Curds," diyor, güneş gözlüklerinin yerini değiştirirken beni nihayet yere bırakıyor. "En sevdiğim küçük aktris."

Annem ışınlanıyor.

"Biliyor musun, bir sürü genç aktrisle çalışıyorum. Birçoğu güzel, bazıları komik ama hiçbiri senin kadar yetenekli değil."

Annemin yüzü daha fazla gülümserse yırtılacakmış gibi görünüyor. Ben de gülümsüyorum, dişlerimle annemin belirttiği gibi.

"Teşekkür ederim."

"Ciddiyim," diye devam ediyor Yaratıcı, sipariş ettiği ton balıklı tartarın bir kısmını meze tabağına kaşıklarken. "Onların etrafında daireler çiziyorsun. Bir gün Oscar kazanabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Yaratıcı ile konuşmalar genellikle böyle başlar. Birlikte çalıştığı diğer yetenekleri küçümserken iltifatlar yağdırır. Övgüleri takdir ediyorum. Yaratıcı'nın onayı benim için çok önemli. Bir televizyon programında düzenli olarak yer almamın nedeni o. Ailemin ve benim artık para konusunda endişelenmemize gerek kalmamasının nedeni o. Ama aynı zamanda, beni ve diğer yeteneklerini birbirine düşürmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Acaba her bir yeteneğine aynı türden şeyler mi söylüyor ki her birimiz hizada kalalım ve onun gözüne girdiğimizi düşünelim.

Bunu merak ediyorum çünkü birlikte bir televizyon sezonu boyunca çalıştığımıza göre, Yaratıcı'nın yöntemlerine aşina olmak için bolca zamanım oldu. Onu anlamak için.

Yaratıcı'nın iki farklı yönü olduğunu hissediyorum. Biri cömert ve aşırı iltifatkâr. Herkesi dünyanın en önemli insanı gibi hissettirebilir. İki günde inşa ettiği hapishane seti için tüm ekibin yapım tasarımcımızı on beş dakika boyunca ayakta alkışlamasını sağladığında ya da dublör koordinatörümüze teşekkür eden bir konuşma yaptığında bunu yaptığını gördüm. Koordinatör minnettarlıktan ağladı. Yaratıcı birine kendini nasıl önemli hissettireceğini biliyor.

Diğer taraf kötü ruhlu, kontrolcü ve korkutucudur. Yaratıcı sizi yıkabilir ve küçük düşürebilir. Bunu, prova gününde birkaç repliği karıştırdığı için altı yaşındaki bir çocuğu anında cezalandırdığında gördüm. Ve bir boom operatörü yanlışlıkla boom'u bir çekimin içine düşürdüğünde Yaratıcı ona doğru tepindi ve yüzüne bağırarak büyülü bir çekimi mahvetmekten sorumlu olduğunu ve hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duymasını umduğunu söyledi. Yaratıcı'nın hakaretleri ve aşağılamalarıyla yetişkin erkek ve kadınları ağlattığını gördüm

-İnsanlara aptal, ahmak, salak, özensiz, dikkatsiz, geri zekalı ve omurgasız diyecektir. Yaratıcı birini nasıl değersiz hissettireceğini bilir.

Bu yüzden zamanla öğrendim ki, iltifatların benim için bir şey ifade etmesini ne kadar istesem de buna izin veremem, çünkü yarın

Yüzüme hakaretler yağdırıyor, bu da beni iltifatlar kadar incitiyor. Onun yanındayken hep tetikte olmam gerektiğini hissediyorum. Duygusal olarak ona hizmet ediyorum. Annemin yanında nasıl hissediyorsam, Yaratıcı'nın yanında da benzer şekilde hissediyorum: sınırda, memnun etmek için çırpınan, çizginin dışına çıkmaktan korkan. İkisini aynı odaya koyduğunuzda bunalıyorum.

Yaratıcı paylaşmamız için ana yemekler sipariş ediyor - ıstakozlu bir şey, etli makarna ve ekmek arası. Annemin bu yiyeceklerin hiçbirini yememi onaylamayacağını biliyorum, ama onları yemezsem Yaratıcı'nın kızacağını ve ona güvenmediğimi ya da damak tadının kötü olduğunu düşündüğümü söyleyeceğini biliyorum, bu yüzden Yaratıcı'nın yediğime inanacağını ve annemin yemediğimi anlayacağını umarak elimden geldiğince ikna edici bir şekilde yiyecekleri didikliyorum.

"İkinizi de yemeğe davet etmemin nedeni..." Yaratıcı başlar. Annem onu izlerken o eski moda içkisinden uzun bir yudum alır, cümleyi onun istediği şekilde bitirmesi için sabırsızlanır.

"Pekala, öncelikle," diyor Yaratıcı, sanki gerilimi olabildiğince uzatmaya niyetliymiş gibi, "sana bir soru sormama izin ver. Tanınmak hoşuna gidiyor mu? Ünlü olmak?"

Annem benim yerime "Bayılıyor" diye cevap veriyor. "Kesinlikle seviyor. Hayranları da ona bayılıyor. Neredeyse her zaman onun en sevdikleri karakter olduğunu söylüyorlar."

Makarnamı dürtüyorum.

"Pekala, güzel," diyor Yaratıcı. "Çünkü bundan çok daha fazlasına sahip olacaksın."

Annemin nefesi beklentiyle hızlanıyor. "...

Jennette'e kendi şovunu vermek

istiyorum."

Annem heyecandan yanlışlıkla çatalını düşürür. Tabağa çarpıyor. "İsmini bile

seçtim. *Sadece Puckett.* Bu senin için eğlenceli bir isim değil mi?

Kendi şovun mu?" Dan sırıtarak soruyor.

"Evet, evet öyle! Çok eğlenceli bir isim," diye ekliyor annem.

Yaratıcı, annemin heyecanını yatıştırmaya çalışarak, "Bu bir süre gerçekleşemez, çünkü *iCarly* çok iyi gidiyor," diyor. O da başıyla onaylıyor.

"Birkaç yıl beklememiz gerekecek," diye yineliyor Yaratıcı. "Ama eğer yaptığınız şeyi yapmaya devam eder, beni dinler, tavsiyelerime kulak verir ve

size rehberlik etmeme izin verirseniz, size söz veriyorum, size kendi şovunuzu vereceğim."

"Teşekkür ederim," diyor annem, gözlerinden yaşlar boşanarak. "Bebeğim bunu hak ediyor.

Bebeğim bunu hak ediyor."

Annem bana bakıp başını sallıyor ve dişlerini göstererek gülümsememi istiyor. Ben de öyle yaptım. Her ne kadar endişelensem de. Yaratıcı, O'nun bir şartı olduğu konusunda çok açıktı - onu dinlemem, tavsiyelerini dinlemem ve bana rehberlik etmesine izin vermem. Ve bir parçam Yaratıcı'yı takdir etse de, bir parçam ondan korkuyor ve istediği her şeyi yapmak zorunda kalacağım fikri beni korkutuyor.

"Neden daha mutlu görünmüyorsun? Kendi şovunu yapıyorsun," diyor annem eve dönerken.

"Mutluyum," diye yalan söyledim. "Çok mutluyum."

"Güzel," diyor annem dikiz aynasından bana bakarken. "Çünkü öyle olmalısın. Herkes senin sahip olduğun şeyi istiyor."

34.

Neredeyse üç yıldır *ICARLY*'deyim ve bazı açılardan işler daha kolay. Miranda ile olan arkadaşlığım bana yoldaşlık ve duygusal destek kaynağı oldu. Oyuncu kadrosunun geri kalanıyla da arkadaşım ama Miranda ile aramdaki bağ farklı ve özel. Hafta sonları Skype'tan görüşüyoruz ve işten sonra ArcLight'ta film izliyoruz. Artık haftada iki kez gözümü kırpmadan oraya gidiyorum. Annem de her zaman katılıyor. Filmin ortasında bana doğru eğiliyor ve başını öne eğiyor. "Sesleri çok kuşatılmış."

Miranda ile olan arkadaşlığımdan daha da önemlisi, annemin normalde en çok stres yaşadığı iki konuda artık stres yaşamıyor olması: faturalar ve bedenim.

Maaş çeklerimin tutarlılığı anneme bir miktar mali rahatlık ve istikrar getirmiş olsa da, bu maaş çeklerinin büyüklüğü hakkındaki düşüncelerini çok iyi biliyor.

"Size verdikleri maaştan utanmalılar. Kanal TV ile kıyaslandığında, jöleli fasulye gibi. JÖLELİ FASULYE," diyor her gün soyunma odamda benim için kıyafetlerimi değiştirirken. "Nickelodeon'da da artık para yok.
-Yoksa Nickel-and-Dime-Alodeon mu demeliydim?"

Şikâyetlerine rağmen, içten içe minnettar olduğunu biliyorum, çünkü bu daha önce bulunduğumuz yerden büyük bir adım. Ev ödemeleri zamanında ve eksiksiz yapılıyor ve artık fatura tahsilatçılarını arayıp uzatma için yalvarmak zorunda kalmıyor.

Hâlâ öğle yemeklerimi izliyor ama bazen sette yemek yememe izin veriyor. Akşam yemeklerim hala çoğunlukla sprey soslu marul ve yırtılmış düşük kalorili sucuk parçaları, ama tatlı olarak bana iki Smart Ones kurabiyesi veriyor. Ve kahvaltılarım tamamen değişti. Bana kahvaltı *hazırlıyor*, ki bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Honeycomb mısır gevreğinin üzerine %2 süt döküyor-%2, yağsız değil! Annemin dediği gibi Honeycomb gevreği hala "gram başına en düşük kalorili kahvaltılık gevreklerden biri" (1 ¾ bardak için 160 kalori), ama bu çılgınlık. Onun bu şekilde yemek yemeyi desteklediğini hiç görmemiştim.

Bir yanım, Miranda ve Nathan kahvaltı ve öğle yemeklerini ortak okul odamızda yedikleri ve ben yemezsem tuhaf görünebileceği ya da onlardan çok daha az yediğim için annemin yemeklerimi biraz daha fazla destekleyip desteklemediğini merak ediyor. Ama ona sormuyorum. Oluruna bırakıyorum.

Vücudum biraz değişiyor. Meme ucu tomurcuklarım çok küçük göğüslere dönüştü ve onları atlet-çekilmiş-iç çamaşır-bacak tekniğimle saklamak zorlaşıyor. Cildim de biraz kırılıyor, bu yeni, garip ve utanç verici. Geçtiğimiz yıl, sette ve hatta OP günlerimde bile makyaj yapmaya başladım. Eskiden makyajdan nefret ederdim ama artık yapmak istiyorum. Arkasına saklanmak için.

Yakın zamanda ben de bacaklarımı tıraş etmeye başladım - annem benim için yapıyor, çünkü on altı yaşında olmama rağmen beni hala duş aldırıyor. Bir rol arkadaşımın annesinin rol arkadaşıma "kıllı bacaklarımla" dalga geçtiğini duyana kadar bacakları tıraş etmenin bir şey olduğunu bile bilmiyordum ve o zamandan beri bacaklarımı her tıraş ettiğimde beni rahatsız eden bir şekilde güldü.

Şimdi, annem faturalar ya da bedenim konusunda o kadar stresli olmasa da, bacaklarım pürüzsüz, meme uçlarım tomurcuk aşamasını geçmiş, cildim kırmızı ve yer yer yumrulu ve tüm bunlar bana garip geliyor.

Programın popülaritesi giderek arttı. Susan sürekli "kültürel fenomen" ve "küresel sansasyon" gibi terimler kullanıyor. Şov patladıkça benim şöhretim de arttı. Şık etkinlikler, ödül törenleri ve film galaları için sayısız kırmızı halıda yer aldım. *Good Morning America*, *The Today Show*, Craig Ferguson ve Bonnie Hunt'ın yeni programı gibi talk *show*'lara katıldım.

Artık tanınmadan bir yere gidemiyorum. En sevdiğim yer olan Disneyland'e artık gitmiyorum çünkü en son denediğimde Ana Cadde'de yürüyordum ve o kadar çok insan yanıma geldi ki Noel Fantezi Geçit Töreni'ni yarıda kesmek zorunda kaldılar. Goofy kızgın görünüyordu.

Şu anda sahip olduğum şöhret bana mümkün olduğunu bilmediğim düzeyde stres yaşatıyor. Herkesin bunu istediğini biliyorum ve herkes bana buna sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylüyor ama ben bundan nefret ediyorum. Ne zaman evden çıkıp bir yere gitsem kendimi sürekli gergin hissediyorum. Yabancıların bana yaklaşacağından endişeleniyorum ve yabancılarla etkileşime girerken çok endişeleniyorum.

Bana şöyle bağırırlar, "SAM! Kızarmış tavuğun nerede?!" ya da "Bana tereyağı çorabınla vurabilir misin?!" Tereyağı çorabı karakterimin sıkça kullandığı bir aksesuar ve tam olarak kulağa geldiği gibi: tereyağı ile doldurulmuş bir çorap. Karakterim onu "insanları dövmek" için yanında taşıyor.

Ne zaman biri bana tavuk ya da çorap hakkında bağırsa, iyi bir şey olmamasına rağmen iyi bir şeymiş gibi gülerim. Bu iyi lafı binlerce kez duydum ve en başından beri kötü bir laftı ama her duyduğumda daha da kötü bir laf haline geliyor. Bu kadar çok insanın orijinal olduğunu düşünüp aynı şeyi söylemesi beni şaşırtıyor.

İnsanlardan hiç etkilenmiyorum. Hatta onlardan rahatsız oluyorum. Hatta bazen onlardan iğreniyorum. Bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama nispeten yeni bir değişim olduğunu ve şöhretin bununla bir ilgisi olduğunu biliyorum. İnsanların bana sahipleriymiş gibi yaklaşmalarından bıktım. Sanki onlara bir şey borçluymuşum gibi. Bu hayatı ben seçmedim. Annem seçti.

Kaygım insanları memnun eden biri olmama neden oluyor. Kaygım fotoğraf çektirmeme, imzamı atmama ve bunun iyi bir fotoğraf olduğunu söylememe neden oluyor. Ancak bu kaygının altında, yüzleşmekten korktuğum derin, ortaya çıkarılmamış bir duygu kombinasyonu var. Acı çekmekten korkuyorum. Acı çekmek için çok gencim. Özellikle de insanların gıpta ettiği bir hayatın sonucu olarak. Ve anneme kızgın olmaktan korkuyorum. Uğruna yaşadığım kişiye. Benim idolüm. Rol modelim. Tek gerçek aşkım.

Bu karmaşık duygu, bir yabancıyla fotoğraf çektirdiğimde ve annemin yanımda durup benim sahip olmamı istediği gülümsemeyi yansıttığını gördüğümde ortaya çıkıyor.

Fotoğrafı çeken kişiye "Bir tane daha çek! Ya da iki tane daha, ne olur ne olmaz!" dediğinde oluyor.

Bana imza alıştırması yaptırdığında ve bana "Özensizleşiyor. Küçük *C*, Büyük *C, U-R-D-Y*. Her harfi okuyabilmeleri lazım."

İmzalarıma eşlik etmesi için hangi sloganı yazmam gerektiğini bana söylediğinde oluyor. "Sinemada görüşürüz!" şu anda kazanan slogan ve nedenini Tanrı bilir. Ben sinemada bile değilim, televizyondayım. Hem de çocuk televizyonunda - ki bu da hiçbir zaman filmde oynamayacağımı neredeyse garanti ediyor. Çocuk yıldızlıktan eğlence sektöründe yetişkin olarak meşru bir kariyere geçiş, güvenilir yönetmenlerle güvenilir filmlerde rol alan genç oyuncular için bile zor bir süreçtir. Ama çocuk televizyonunda başlayan

çocuklar için bu bir kariyerdir.

ölüm cezası. Tek boyutlu, aşırı parlak imajın, bu imajın kamuoyu tarafından tanınmasının boyutuyla birleştiğinde üstesinden gelinmesini neredeyse imkansız kılan bir şey var. Çocuk yıldızlar büyümeye ve imajlarından kurtulmaya çalıştıkları anda medyanın yemi haline gelirler, asi, sorunlu ve işkence görmüş olarak lanse edilirler, oysa tek yapmaya çalıştıkları büyümektir. Büyümek sallantılıdır ve hatalarla doludur, özellikle de ergenlik çağındayken - hayatınızın geri kalanında tanınmak bir yana, halkın gözünde kesinlikle yapmak istemeyeceğiniz hatalar. Ama çocuk yıldız olduğunuzda böyle olur. Çocuk yıldızlık bir tuzaktır. Çıkmaz sokaktır. Annem göremese bile ben görebiliyorum.

Şöhret, annemle aramıza mümkün olduğunu düşünmediğim bir mesafe koydu. Bunu o istedi. Ben de ona sahip olmak istedim. Onun mutlu olmasını istedim. Ama şimdi ona sahip olduğum için, onun mutlu olduğunu ve benim olmadığımı fark ettim. Onun mutluluğu benim mutluluğum pahasına oldu. Kendimi soyulmuş ve sömürülmüş hissediyorum.

Bazen ona bakıyorum ve ondan nefret ediyorum. Sonra da böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Kendime nankör olduğumu söylüyorum. Onsuz değersizim. O benim her şeyim. Sonra keşke olmasaydı dediğim duyguyu yutuyorum, ona "Seni çok seviyorum Nonny Anne" diyorum ve hiç olmamış gibi davranarak yoluma devam ediyorum. Uzun zamandır işim ve annem için rol yapıyordum ve şimdi kendim için de rol yaptığımı düşünmeye başlıyorum.

35.

PAZAR SABAHI ve evdeki diğer herkes uyuyor. Annemin en sevdiği ahududulu royale çayından bir saat önce yaptığım bardağı yeniden ısıtıyorum ve onu bununla uyandırıyorum.

"Anne," diyorum nazikçe. "İşte çayın."

"Nnnnn," diye inliyor annem uykusunda, diğer tarafına dönerken. Saate endişeyle bakıyorum, onu uyandırmaya çalışmaya devam edip etmemeyi tartışıyorum.

Bu üçüncü denememem ve teknik olarak geç kalmadan onu uyandırabileceğim en geç zaman.

"Anne," diyorum ses tonumda biraz daha aciliyetle. "Yirmi dakika içinde kiliseye gitmek için yola çıkmalıyız yoksa zamanında yetişemeyeceğiz."

"NNNNN," diye inliyor annem daha agresif bir şekilde. "Gitmek istemiyor musun?"

Ben soruyorum.

"Mmm çok tirrrrr," diye mırıldanıyor annem. Sonra yutkunuyor ve kelimeler biraz daha net çıkıyor. "Son zamanlarda çok çalıştım. Çok yoruldum."

Yüzünü yastığa daha da gömüyor ve nefes alıp vermesi ağırlaşıyor. Onu inceliyorum.

Ben de yorgunum. Son zamanlarda ben de çok çalıştım. Aslında annemden çok daha fazla çalıştığımı düşünüyorum. Sonra da böyle düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum.

Beni işe götürüp getiriyor, bir yanım *bunun yorucu olması gerektiğini* düşünüyor. *Evet, ama ben yolda ödevlerimi yapıyorum, repliklerimi ezberliyorum, sonra sette parlak ışıklar ve yoğun baskı altında on saat prova yapıyor, performans sergiliyor ve "açık" oluyorum, o ise soyunma odamda oturup* Woman's World'*ü inceliyor ve rol arkadaşlarımın anneleriyle dedikodu yapıyor, diye* düşünüyor diğer yanım.

Bu çelişkili yanlarımı yutmaya çalışıyorum. Bunlar yardımcı olmuyor ve şu anda çözülmesi gereken meseleden -kiliseye gidip gitmeyeceğimiz- dikkatimi dağıtıyor.

Altı aydır kiliseye gitmiyoruz, bu şimdiye kadarki en uzun süremiz. Bu konuda endişeliyim, ancak anneme durumu rahatsız etmeden elimden geldiğince anlattım ve o da bana "işler biraz yoluna girdiğinde bir gün mutlaka geri döneceğimize" dair güvence vermeye devam ediyor.

Kariyerim ilerlediğinden ve annemin sağlığı normale döndüğünden beri kiliseye gitmeyi bırakmış olmamız bana garip geliyor. Bir gece işten eve dönerken konuyu nazikçe açmaya çalıştım, ancak annem çığlık atmaya başladı ve direksiyonun kontrolünü kaybettiğini ve ikimizi de tehlikeye atan muazzam bir strese neden olduğumu söyledi, bu yüzden konuyu bir daha asla açmamayı çabucak öğrendim.

Ama şimdi, şu anda, uyurken ona bakarken, ilk kez kilise günlerimizin geride kalmış olabileceğini kabul etmeye başlıyorum. Sanırım Makaylah her şeye rağmen haklıydı.

Eskiden inaktif olmanın korkunç bir şey, utanılacak bir günah olduğunu düşünürdüm. Ama belki de öyle değildir. Belki de işlerin yolunda gittiğinin bir işaretidir.

Belki de insanlar Tanrı'dan bir şeyler istedikleri için kiliseye gidiyorlardır. Ve bu şeyleri dilerken, özlerken ve hasret çekerken gitmeye devam ediyorlar. Ama belki de bu şeyleri elde ettiklerinde artık kiliseye ihtiyaçları olmadığını fark ediyorlar. Temiz mamogramlarınız ve Nickelodeon'da düzenli bir rolünüz varken Tanrı'ya kimin ihtiyacı var ki?

Uyumasına izin verdim ve pazartesi için repliklerimi ezberlemeye başladım.

36.

Menajerim Susan ile hızlı bir öğle yemeği için buluştuğumuz ArcLight Café'den dönerken anneme "MİDE RAHATSIZLIĞIM VAR" diyorum.

Annem öğle yemeğinde paylaştığımız mavi peynirsiz, yumurtasız, krutonsuz, sossuz, pastırmasız Cobb salatası -yani ızgara tavuk ve marul- için "Belki de salatadaki tavuk kötüydü" diyor.

"Belki."

Sete zamanında yetişmek için Sunset Bulvarı'ndan aşağı koşuyoruz. Yarım saat yemek molası için yeterli bir süre değil, özellikle de set dışında yapmaya çalışırsanız.

Annem bana "Paparazzilere gülümse" diye emrediyor.

Onları fark etmeden, yüzümde kukla gibi boş bir gülümseme kendiliğinden beliriyor. Gözlerim ölü, ruhum hiçbir yerde yok ama yüzümde bir gülümseme var ve önemli olan da bu.

FLAŞ, FLAŞ, FLAŞ. Işık gözlerimi acıtıyor.

"Selam, Glen!" Annem bir paparazziye komşusuymuş gibi bağırıyor.

"Selam, Deb!" Glen geriye doğru yürürken bir yandan da fotoğraf çekmeye devam ediyor. Annemin tüm bu etkileşimin ne kadar tuhaf olduğunun farkında olmamasına şaşırıyorum.

Nickelodeon Stüdyoları'na yaklaşıyoruz ve otoparka giriyoruz. Yüzümdeki gülümseme hemen kayboluyor. Bir sonraki sahne için gardırobumu değiştirebilmek için soyunma odama koşuyoruz ve öncesinde hızlıca işemek için tuvalete gidiyorum. İşte o zaman onu gördüm.

Kan. İç çamaşırımda. Hemen başım dönüyor. Bunun ne olduğundan tam olarak emin değilim ama regl dönemim olabileceğini düşünüyorum.

Regl dönemini ilk kez altı yıl önce öğrendim. Ben on yaşındaydım, komşum Teresa ise on bir aylıktı. On bir aylık yaş farkımızı, gerek davranışlarıyla gerekse açık hatırlatmalarıyla bana asla unutturmadı.

"Regl nedir biliyor musun, bilmiyor musun? Senden daha büyük olduğum ve daha çok şey bildiğim için belki de bilmiyorsundur diye düşünüyorum."

"Elbette," dedim, cümlenin sonunda gelen noktayı kastettiğini varsayarak.

"Hayır, *o* dönem değil. *Diğer* dönem."

"Evet," dedim tekrar, zaman içinde bir dönemi kastetmiş olabileceğini düşünerek. "Yine, *o* dönem değil. *Diğer* dönem."

Teresa'nın ne demek isteyebileceğini düşünmek için beynimi zorladım ve sonra buldum. "Oh. Evet." Kendimden memnun *bir* şekilde, *bir ders saati* boyunca

Lise.

"Öyle mi?" Teresa açıkça şüphelenmişti.

"Evet."

"Ben de benimkini yaptırdım. İlk başta kanı görünce korktum ama annem bana pedleri nasıl kullanacağımı öğretti. Sonra bunu kutlamak için ailemdeki tüm kadınlarla birlikte HomeTown BuPet'e gittim."

"Neyi kutlayacağız?" Teresa'nın ne tür bir dönemden bahsettiğini anlamak için umutsuzca bağlam ipuçlarını kullanmaya çalışırken masumca sordum. Kesinlikle bir sınıf dönemi değildi. Kimse bunu kutlamazdı.

"Onlardan biri olmayı kutlamak için. Kadın olmayı."

Teresa bunu sanki hayatı boyunca istediği bir şeymiş gibi, romantik, inanılmaz, çekici bir şeymiş gibi söyledi. Kadın olmak. Kafam karışmıştı. Teresa'nın hayatındaki pek çok şeyi kıskanıyordum - tilt makinesini, Barbie koleksiyonunu (özellikle de annemin benim saçlarımı kesmek istememe neden olacağını düşündüğü için almama asla izin vermediği kısa saçlı olanları) ve evet, hatta ailemin çok pahalı bulduğu bir restoran olan HomeTown BuPet'e yaptığı geziyi bile. Ama onun kadın olmasını kıskanmadım. Kadın olmak istediğim son şeydi.

Şimdi, kan lekeli iç çamaşırım dizlerimde, tuvalette otururken, bunun o olduğuna eminim. Teresa'nın bahsettiği şey buydu.

"Anne," diye seslendim.

Annem bana ne olduğunu soruyor ve bir sonraki cümlemi kurabilmek için ne kadar ölümcül olduğumu yutuyorum.

"Kanamam var."

Ben daha kanamanın "ing "sine gelmeden kapı pat diye açılıyor ve annem beni kocaman bir ayı gibi kucaklıyor. Ben tuvaletteyken.

"Ah, tatlım," diyor sevgili hayvanını yeni kaybetmiş bir arkadaşını teselli eden birinin ciddiyetiyle. "Tatlım, çok üzgünüm."

Annem elinin etrafına uzun bir tuvalet kâğıdı şeridi sarıyor ve o yumuşak dilli öğretmenim Patti'yi çağırmaya giderken bana onu iç çamaşırımın içine sokmamı söylüyor.

Annem Patti'yle dönene kadar saatin on dakika boyunca yavaş yavaş ilerlemesini izliyorum. Patti arka cebinden, üzerinde küçük bir beyaz bant şeridi olan bebek pembesi sarılı bir kare çıkarıyor. Yüz dolarlık banknotmuş gibi yüzümün önünde sallıyor. Annem AD'ye neden geç kaldığımı söylemek için koşarken, o gülümsüyor ve beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Tebrikler Jennette," diyor Patti kulağıma usulca. "Kadın olduğun için tebrikler."

Bir sonraki sahnemizin çekileceği okul koridorundaki sete doğru ilerliyorum. Asistanların ve reklamcıların bana davranışlarından hepsinin haberi duyduğunu anlayabiliyorum. Aşağılanmıştım. Ve utandım. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Nasıl bir kadın oldum? Cevabı bilmiyorum ama çözümü biliyorum. Bunun 1 katı için ne yapacağımı biliyorum.

Yarın %2 süt, Honeycomb ya da Smart Ones olmayacak. Kaytarıyordum ve bu kaytarma durmalı. Anoreksiyaya geri dönmeliyim. Tekrar çocuk olmam lazım.

37.

Anne, söz veriyorum iyi
olacağım. Her gece seni seviyorum
demek için arayacağım.
Ben sadece hayatımın hikayesini yazmaya çalışıyorum.

ANNEM VE BEN, country müzik kariyerim üzerinde çalışırken son üç aydır yaşadığımız Nashville, Tennessee şehir merkezindeki Hampton Inn & Suites'teki odamızda oturuyoruz. Bir Nutrisystem dondurulmuş lazanya yemeğini paylaşıyoruz (annemin dediği gibi Nashville'de "Los Angeles'tan çok daha fazla domuz yağı" olduğu için birbirimizi takip etmek için bir aylık programı sipariş ettik) ve bir yandan da ilk single'ım "Not That Far Away "in son mix'ini dinliyoruz,"Benim" bakış açımdan (birkaç saat boyunca yan yana oturduğum birkaç şarkı yazarı tarafından) anneme yazılmış bir şarkı, onsuz yolda olmak ve onu ne kadar özlediğim hakkında, gerçekte on sekiz yıl boyunca ondan birkaç saatten fazla uzak kalmamış olsam da.

Müzikten pek anlamam ama bu şarkıyı dinlerken ritmin ritmik olmadığını, melodinin tek notalı olduğunu ve prodüksiyonun modasının geçtiğini biliyorum. Bu düşüncelerimin hiçbirini dile getirmiyorum çünkü annem bu şarkıyı çok seviyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Tabii bunların sadece sevinç gözyaşları olduğunu sanmıyorum. Onlarda da bir ağırlık, bir anlam var ve sanırım nedenini biliyorum. Hayat sanatı taklit etti, eğer bu şarkıya öyle diyebilirseniz. (Diyemezsiniz.)

Müzik kariyerim ilk olarak 2007'deki yazarlar grevinin bir sonucu olarak, *iCarly*'nin işler yoluna girene kadar sonsuz bir ara vermesiyle başladı. Bu ara sırasında Susan, bir kayıt sözleşmesi için demoları bir araya getirmek üzere şarkı yazarlarıyla çalışmaya başlamamı önerdi, çünkü "bugünlerde tüm genç oyuncular bunu yapıyor." Susan, birkaç albümü platin plak kazanan Hilary DuP'u temsil ediyor.

"Ve duyduğuma göre tüm şarkıları söylemiyormuş bile - yarısını kız kardeşi söylüyormuş!" Annem heyecanla söze karıştı. "Onaylamaya ya da reddetmeye gerek yok. Nettie'm bütün şarkıları kendi söyleyecek."

Annem YouTube'da coverlar yayınlamaya başlamamı sağladı. Plak şirketleri bu coverları gördü ve iki tanesi, Big Machine Records ve Capitol Records Nashville, benimle sözleşme imzalamak istedi. Annem Capitol Records'ta karar kıldı çünkü "Scott Borschetta Taylor denen hatunla çok meşgul olacak; sana ayıracak zamanı olmayacak."

Capitol Records ile anlaştım ve geçen yaz üç ay boyunca Nashville'de yaşayarak şarkı yazımı üzerinde çalıştım. Sonra *iCarly* yeniden başladı, ben de pazartesiden cumaya kadar dizi üzerinde çalıştım, cuma gecesi Nashville'e gittim, şarkı yazma seansları yaptım, demolar hazırladım, toplantılara katıldım, albüm kapağı ve çeşitli basın bültenleri için fotoğraf çekimleri yaptım, sonra pazartesi günü dizi provalarına hazır olmak için pazar gecesi Kaliforniya'ya döndüm. Şu anda dizi sezon arasında, bu yüzden annem ve ben ilk turneme hazırlanırken birkaç ay burada yaşayacağız.

Bu turun annemden uzakta geçireceğim ilk zaman olacağından şüpheleniyorum. Bunu bana açıkça söylediği için değil, aynı e-posta hesabını paylaştığımız ve ondan Marcus'a giden bir mesaj gördüğüm için, ona hayatım boyunca korktuğum şeyi söylediği için.

"Neden ağlıyorsun anne?" Gözlerinden yaşlar dökülürken ona soruyorum.

Annem çatalına bir ısırık lazanya koyuyor, sonra lazanya çatalını donmuş yemek tepsisine geri koyuyor, sanki bir ısırık almak şu anki duygusal durumunda onun için çok fazlaymış gibi.

"Sesin çok güzel geliyor," diyor ama yalan söylediğini biliyorum. Annemin "bence iyi yaptın" sevinci hiç de ağlamaklı bir sevinç değil. Daha çok coşkulu, heyecanlı bir sevinç. Buradaki, şu anda tanık olduğum şey, daha fazlası, daha derin bir şey. Keşke bana söyleseydi. Keşke benim zaten bildiğim şeyi itiraf etseydi.

"Anne..." Sormak üzere olduğum şey için dehşete düştüm. Neler olduğunu bilsem de, bunun doğru olamayacağına inanmak istiyorum. Annemden duymam gerek. Onaylamam gerek.

"Sesinizde çok fazla güç var. Nakarat gerçekten... vay canına." Annem gözlerini selpakla sildi.

"Anne," diyorum tekrar, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Bilmekten korkuyorum, ama bilmemekten daha da korkuyorum.

"... Ve sonra mısraya geri döndüğünde ve alt ses perdesine geçtiğinde. Alt perdeni seviyorum," diyor annem gözyaşları içinde. "Bir tür boğucu şey var."

"Anne, yine mi kanser oldun?"

Bunu sorduktan hemen sonra yüzümün renginin solduğunu hissediyorum. Bu kelimelerin ağzımdan çıkması beni şok etti. Donmuş gibi hissediyorum. Annem de en az benim kadar şok olmuş görünüyor. Gözyaşları durdu.

"Ne? Hayır." Gülmeye çalışıyor. "Neden böyle düşündün ki?"

Derin bir nefes alıyorum çünkü yüzüme karşı yalan söylediğini biliyorum ve bunu beni daha az korkutmak için yaptığını biliyorum ama bu beni daha çok korkutuyor. Neden bu kadar önemli bir konuda bana yalan söylüyor?

"Marcus'a gönderdiğin e-postayı gördüm. Kanserinin geri geldiğini söylediğin yer."

Annem yere bakıyor ve gözyaşları geri geliyor, yarım dakika öncekilerden farklı değil. Küçük bedeninin üzüntüyle titreyip kabarmasını izlerken kalbim ağırlaşıyor. Masadaki yerimden kalkıp yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum. Ona sarılıyorum. Kollarımda kendini çok küçük hissediyor.

"Turunuzu kaçırmak istemiyorum," diye hıçkırıyor ve bunu gerçekten söylüyormuş gibi konuşuyor.

Yandım. Şu anda o aptal turu nasıl umursayabilir?

"Tura katılmayacağım," diyorum, sanki bana hissettirdiği kadar açık bir kararmış gibi.

Annem sarılmamızdan ayrılıyor ve üzüntüsü öfkeye dönüşürken başını kaldırıyor.

"Net, bu tura çıkmak zorundasın. Böyle saçma sapan konuşma, tamam mı? Böyle konuştuğunda beni korkutuyorsun. Ne olursa olsun bu turneye çıkmalısın, tamam mı? Bir country müzik yıldızı olacaksın."

"Tamam."

Annem ağlamaya devam ediyor. Ben de ona sarılmaya devam ediyorum.

38.

GENERATION LOVE TOUR, yeni single'ım "Generation Love "ı radyolara ulaştırmak için bir görev. Capitol'deki temsilciler, "alışılmadık bir radyo turu" olarak nitelendirdikleri bu turda ülke çapında bir dizi radyo istasyonunda sahne almamı sağladılar. Çoğu sanatçı radyo istasyonlarının ses geçirmez kutularında, birkaç radyo yöneticisini etkileyerek sanatçının şarkısını programlarına eklemelerini sağlamak umuduyla radyo turlarına çıkar, ancak plak şirketim radyo yöneticilerine taşıdığım "değeri" göstermek için *iCarly*'deki hayran kitlemden yararlanmamızı önerdi. Yani iki ya da üç radyo temsilcisine ses geçirmez kutularda performans sergilemek yerine, her radyo istasyonunun yerel alışveriş merkezinde binlerce çığlık atan aralara performans sergileyeceğim.

İlk durağımız Hartford, Connecticut ya da belki de Philly, Pennsylvania. Programı düzgün tutmak zor. Ne olursa olsun, yeterince çabuk alıştım.

Sekizde uyandım, halsizdim. Otobüse binmek için genellikle birkaç saatimiz kalıyor, sonra otobüs şoförümüz Stewy, şirketin yarım günlüğüne kiraladığı motele yanaşıyor, otobüsteki her birimizin duş almasına yetecek kadar bir süre. İlk ben girdim, sonra da kalın tınılı tatlı gitarist Paul girdi. Ona vurulmuştum. Daha kısa boylu, arı gibi Conan O'Brien'a benzeyen diğer gitarist Josh ondan sonra gidiyor. Sonra Dave, turneyi belgeleyen küpeli kameraman. Ardından plak şirketinin bu haftaki bölge temsilcisi geliyor, sonra da plak şirketinin basın temsilcisi.

Grubun geri kalanı duş alırken ben de otobüste baskı yapıyorum. Öğle yemeği için bir yer bulduk, sonra ses kontrolünden geçtik, sonra da gösteriden önce iki saat kadar zamanımız var. Gösteriden sonra üç saat boyunca imza dağıtıyorum, tekrar otobüse biniyorum ve Stewy bizi bir sonraki yere götürüyor.

Binlerce çocuk için alışveriş merkezlerinde sahne almak başlı başına ezici bir deneyim. O kadar heyecanlanıyorum ki, konserden önce şarkıları yirmi otuz kez çalışıyorum.

set başlıyor ve bazen daha sahneye çıkmadan sesim patlıyor. Basın ve sonrasındaki imza günleri duygusal olarak çok yorucu. Bu deneyimin çocuklar ve aileleri için gerçekten bir anlam ifade ettiğini hissettiren birkaç etkileşim var, ancak kalabalığın geri kalanı bana sadece koyun gibi geliyor.

"Hey, Samantha Puckett! Islahevinden nasıl çıktın?!"

"Ha ha, iyiydi."

"Kızarmış tavuğun nerede?"

"Ha ha, iyiydi."

"Gerçek hayatta insanları gerçekten

dövüyor musun?" "Ha ha, iyiydi."

Ölü ruhlu gülümsemem yüzüme yayılıyor ve anneleri nasıl kullanılacağını bilmediği için on beş kez özür dilerken kameralarına bakıyorum.

Ancak işin kendisi dışında, bu turla ilgili fark ettiğim iki şey var.

Fark ettiğim ilk şey, bir yanımın keyif aldığı. Böylesine talihsiz koşulların ortasında -annemin kanseri ve sık sık kemoterapi ve radyasyon tedavileriyle yüzleşirken ondan uzakta olmak- keyif aldığım için kendimi suçlu hissetmeyen yanım. Kendimden keyif alan bu yanım bana taze, yeni ve heyecan verici geliyor. Kendimi özgür hissediyorum. Kendi kendime duş bile alabiliyorum.

Doğal eğilimlerimi, tepkilerimi, düşüncelerimi ve eylemlerimi sürekli olarak annemin en çok hoşlanacağı şekle sokmanın ne kadar yorucu olduğunu ilk kez fark ediyorum. O yanımda değilken, bunu yapmak zorunda değilim. Onu derinden özlüyorum ve yaşadıklarından dolayı kalbim sızlıyor ve bugünlerde hissettiğim rahatlık konusunda kesinlikle çok suçluluk duyuyorum, ancak bu rahatlık inkar edilemez. Onun her hareketimi izlemesi ve tartması olmadan hayatım çok daha kolay geliyor.

Fark ettiğim ikinci şey ise yemek yemem. Hem de çok. Sabahları tarçınlı Pop-Tarts yiyorum, sonra öğle ve akşam yemeklerini grupla birlikte yiyorum, ikisi de dışarıda. Ve yetişkin menüsünden sipariş vereceğim. Ve nadiren salata. Ve nadiren yedekler. Hamburger ve patates kızartması.

Annem tarafından denetlenmediğim için aldığım her lokmada kendimi asi hissediyorum. Her yemekte onun sesini duyuyorum, bana "Sos yanında. Daha fazla ısırık yok. Bu

Junky. Karpuz gibi bir popo istemezsin. Aklını başına al." Ama onun sesi beni yemekten alıkoyamıyor. Bu gerçeklikten dehşete kapılıyorum ama aynı zamanda tabağımdakilere ancak şehvet olarak tanımlanabilecek bir çekicilikle yaklaşıyorum.

Yemeklerden sonra hissettiğim tokluk çok güzel. Ve benim için yeni. Ama hemen derin bir suçluluk duygusu tarafından gasp ediliyor. Annem böyle istemezdi diye suçluluk duyuyorum. Annem beni hayal kırıklığına uğratırdı. Suçluluk duygusu beni daha fazla yemeye itiyor - kutu kutu Cheez-Its, marketten alınmış kurabiyeler, şeker parçaları, Fruit Roll- Ups ya da otobüste ne kadar şekerleme varsa - bazen karnım ağrıyana ve patlayacakmış gibi hissedene kadar. Yatağa karnımın üzerinde uyuyamadan giriyorum çünkü çok fazla yemek yiyorum. İçinde tartı olan otel odalarında tartılıyorum ve sayı sürekli yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor. Aldığım her kiloyla dehşete düşüyorum ama aynı zamanda duramayacağımı da hissediyorum. Yıllardır kendimi aç bırakıyorum ve şimdi vücudum kendimi doyurmam için yalvarıyor.

Yemekle olan bu yeni ilişki kafamı derinden karıştırıyor. Yıllardır diyetimin, bedenimin ve kendimin kontrolü bendeydi. Kendimi incecik ve bedenimi çocuksu tuttum ve bunda güç ve tesellinin mükemmel birleşimini buldum. Ama şimdi kontrolden çıkmış hissediyorum. Pervasız. Umutsuz. Eski güç ve teselli kombinasyonunun yerini yeni bir utanç ve kaos kombinasyonu aldı. Bana neler olduğunu anlamıyorum. Annem beni gördüğünde ne olacağından korkuyorum.

39.

Hampton Inn & Suites'in ilk gerçek öpücüğümü aldığım yer olmasını BEKLEMİYORDUM, ama işte buradayız. 223 numaralı oda. Mini mutfağın önünde duruyorum ve dudaklarım Lucas'ınkilere değiyor. Çenemi usulca tutuyor. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı söyleyemem ama öpüşmeyi seviyorum. Karşınızdaki kişiden hoşlandığınızda, kamera karşısında yaptığınızdan daha doğal oluyor.

Geri çekiliyor.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum. İyi geceler." diyor, ya da ben öyle sanıyorum. Gerçekten ne dediğini bilmiyorum. Ve tamamen umurumda da değil. Kafamda on sekiz yaşında olduğum ve nihayet ilk öpücüğümü aldığım gerçeğini düşünmekle çok meşgulüm. Nihayet.

Onu koridorda yürürken izliyorum. Kot pantolonunun kesimini ya da uzun saçlarını sevmiyorum ama Queen tişörtünü ve spor ayakkabılarının şeklini seviyorum. Müzik hakkında bu kadar çok konuşması hoşuma gitmiyor ama benden bu kadar hoşlanması hoşuma gidiyor. Ne kadar beceriksiz olduğunu sevmiyorum ama ne kadar kibar olduğunu seviyorum. Kapıyı arkasından kapattım. Vajinam tuhaf hissediyor ama bunu sonra düşüneceğimi sanıyorum.

Kapıyı kapattım ve kanepeye oturdum. Neden filmlerde kadınlar hep kapıyı kapatır ve erkek gittikten sonra kapıya yaslanırlar bilmiyorum. Kanepede oturmak çok daha doğal.

Burada oturmuş her şeyi aklımdan geçiriyorum. Lucas ve ben ilk kez birkaç ay önce Nashville'de bir konserim olduğu sırada tanıştık. Grubun lideri olması ve elektro gitar çalması için işe alınmıştı. Diğer grup üyeleri onun gerçekten iyi olduğunu söylediler. Şehirdeki en iyisi.

İlk hafta prova yaparken birlikte çok zaman geçirdik. Bana karşı çok nazikti ve o yirmi yedi, ben on sekiz yaşında olduğum için ilk başta bunu pek düşünmedim ama sonra bana çok baktığını fark ettim ve benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeye başladım.

Üçüncü prova gününde beni eve bırakmayı teklif etmeye başladı, ben de kabul ettim çünkü ondan hoşlanmaya başlamıştım. Onun yanında rahatsız ama iyi bir şekilde midem bulanıyordu. Son prova gününde beni evine davet etti ve onunla birlikte bir Queen albümü dinlemek istediğini söyledi. Çok heyecanlanmıştım.

Ahşap Aoor'*unda* otururken *News of the World*'ü baştan sona dinledik. Sürekli bana yaklaşıyor ve saçlarını kulağının arkasına tarıyordu ki bu bir erkek için bana hafif itici geliyordu. Bu iticilik kafamı karıştırdı çünkü aynı zamanda beni öpmesini çok istiyordum. Ya da belki de beni öpmesini istediğimden değil, belki de sadece gerçek hayatta öpülmek istediğimden. Her iki durumda da öpmedi. Beni Hampton Inn'deki evime bıraktı. Ve ertesi gün radyo turu için ayrıldım.

Turne boyunca onu çok fazla göremedim çünkü tüm zaman boyunca bizimle birlikte yolda değildi, ancak birkaç konserde, alışveriş merkezlerinde değil de daha büyük festival sahnelerinde akustik setler yerine tam grup setleri yaptığımızda Aown'daydı. Onunla görüştüğümüz zamanlar arasında her gün mesajlaştık ve ne zaman biraz yalnız kalsam telefonla konuştuk, ki tur otobüsünde bunu yapmak çok zor. "Seni çok özledim" ve "Senden gerçekten çok hoşlanıyorum" gibi şeyler söylüyordu, ikisi de beni rahatsız ediyordu ama nedenini bilmiyordum. Bir yandan bana bunları söylemesi hoşuma gidiyordu. Diğer yandan, sanki kelimeleri ağzımdan çıkaramıyormuşum gibi, fiziksel olarak onlara karşılık veremediğimi hissediyordum.

Onunla konuşmak için heyecanlanırdım ama sonra gerçekten konuştuğumuzda heyecanım azalırdı. Müzik hakkında konuşur ve bilmediğim farklı şarkılara atıfta bulunurdu, ki bu birdi, eğer konuştuğumuz başka şeyler de olsaydı. Ama gerçekten yoktu. Ya müzikten bahsediyordu ya da "güneş senin gözlerinde doğup batıyor" ya da "sen tanıdığım en sevdiğim insansın" gibi genel iltifatlar yağdırıyordu.

Festivallerde bize katıldığı birkaç sefer fena değildi ama grubun geri kalanı da etrafta olduğu için biraz garipti. Özel konuşmalar için yer yoktu ama yine de bu benim için sorun değildi. Lucas beni bir kenara çekmeye çalıştığında, neden yapamayacağıma dair bahaneler buluyordum. Yorgundum, basına hazırlanmam, şarkılarımı çalışmam, menajerlerimden, annemden ya da Miranda'dan gelen e-postalara cevap vermem gerekiyordu. Geçtiğimiz ay boyunca onun hakkında çok kararsızdım.

Ama şimdi tur bitti ve yeni şarkılar kaydetmek için bir haftalığına Nashville'e döndüm. Hampton Inn'de 223 numaralı odada kalıyorum. 223'teki kanepede oturmuş onunla ilk öpüşmemi yaşıyorum. İlk öpücüğümün bitmiş olması beni ne kadar rahatlattıysa, artık ondan emin olduğumu bilmek beni daha da rahatlatıyor. Bunu bitirmem gerektiğinden eminim, bu her neyse.

Ona mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ama tam atacakken vajinamda garip bir nabız atışı oluyor. Sıcak hissediyorum. Elimi pantolonumun içine soktum ve çıkardım. Pantolonum ıslaktı. Bu iğrenç. Duş almam lazım. Sonra ona mesaj atarım.

40.

Uçaktan iniyorum ve gömleğimi aşağı doğru çekiştiriyorum, böylece Aat yatıyor. İçime çekiyorum ve mümkün olduğunca zayıf görünmeye çalışıyorum. "Belki annem fark etmez. Belki gömleğimi tekrar çekiştirirsem fark etmez; belki nefesimi on saniye tutarsam fark etmez," diyor eskiden Durgun Küçük Sesim olarak bilinen, ancak o zamandan beri akıl hastalığının çarpan sesi olarak kabul ettiğim OKB sesim. Eskisine göre daha düzensiz ve neredeyse sadece yemek ve bedenimle ilgili, ama yine de burada.

Derin bir nefes alıyorum ve yürüyen merdivene adımımı atıp bagaj alımına doğru ilerliyorum. Gergin kahkahalar atan genç bir baba kızları için fotoğraf çektirmek istiyor.

"Tabii, iner inmez-" Ben cümlemi tamamlayamadan kızları önüme dizmeye başlıyor. Tam yürüyen merdivene takılıp düşecekken bir fotoğraf çekiyor. Yine gergin bir şekilde gülüyor.

Yürüyen merdivenden inerken, bekleyen insanların oluşturduğu sıraya bakıyorum ve onu görüyorum. Onu görmek beni şok ediyor ve bir an için onun görünüşüne kendiminkinden daha fazla odaklanıyorum.

Bir düzine kadar kilo vermiş, bu da onun kadar küçük yapılı birinde oldukça dikkat çekici. Yüzü zayıf ve hastalıklı. Kemikleri derisinin altından çıkıntı yapıyor. Kaşları ya da kirpikleri yok. Kel kafasını örtmek için Noel'de ona aldığım turkuaz renkli Ugg şapkasını takıyor. Onu görünce şok oldum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Babam onun yanında duruyor ama olmasa da olur. Ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. On beş günlük görüşmelerimizin hiçbirinde beni bu konuda uyarmadığına inanamıyorum.

Birbirimize sarılıp "seni seviyorum" dediğimizde biraz sakinleşmiştim. Annemin tepkisini anlayabilecek kadar kendime geldim, ki bu benim ona verdiğim tepkinin aynısıydı: şok ve dehşetin birleşimi, üstüne de boş bir gülümseme.

Bana ne kadar çirkin olduğumu söylemesini beklerken midem bulanıyor. Ne kadar şişmanladığımı. Nasıl korkunç hatalar yaptığımı. Hayatı kendi başıma idare etmekten nasıl aciz olduğumu. Kendimi düzene sokmaktan. Arabaya doluşurken (eski Ford Windstar'ımızın yerini Kia Sorento aldı) kendimi destekliyorum.

"Net, ne oldu?" Bunu sorarken yüzüme bakmıyor. Camdan dışarı, 5. Cadde'de tampon tampona akan trafiğe bakmaya devam ediyor. "Gittikçe şişmanlıyorsun."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Seni diyete sokmalıyız. Bu iş çığırından çıkıyor."

"Biliyorum."

Vicdan azabı çektiğim kesin. Ama bir yanım da biraz coşku, biraz moral buluyor, çünkü tanıdığım anne bu. Bagaj teslimine gider gitmez gördüğüm kişi gibi zayıf, çelimsiz, yumuşak ya da kansere yenik düşmüş biri değil. O solgun bahane her kimse, o kişinin annem olduğuna inanmayı reddediyorum. Benim tanıdığım anne, önümde oturan, iradeli, güçlü ve bazen de hırçın olan kişidir. Benim tanıdığım anne bu.

41.

"HADI, BIR YUDUM AL."

"Hayır,

teşekkürler.

" "Hadi

ama."

"Daha önce hiç alkol almadım. Ve sadece on sekiz yaşındayım. Başım belaya girmez mi?"

"Kimse bakmıyor, Jennetter. Sen birsin."

"Bilmiyorum."

"*Victorious* çocukları her zaman birlikte sarhoş oluyor. *iCarly* çocukları çok sağlıklı. Size biraz üstünlük sağlamalıyız."

Yaratıcı her zaman biz *iCarly* çocuklarını diğer popüler şovundaki çocuklarla karşılaştırır, *Muzaffer*. Sanırım bunun bizi daha çok zorlayacağını düşünüyor.

"Bir insana üstünlük sağlayan şeyin içki içmek olup olmadığını bilmiyorum."

Yaratıcı'nın içkisine bakıyorum. İçkiyi eline alıp sağa sola savuruyor. Kakao ve kremayla karıştırılmış bir çeşit viski. CoPee'yi severim.

"Bir yudum."

"Tamam."

Yaratıcı bana bardağını uzattı ve ben de bir yudum aldım.

Nefret ettim. "Bu harika."

"Bana yalan söyleme. Bana yalan söylemenden

hoşlanmıyorum." "Nefret ediyorum."

"Bu daha iyi, Jennetter."

Yaratıcı güler. İyi iş çıkardım. Onu memnun ettim. Görev tamamlandı. Onunla her akşam yemeğine çıktığımda aynı görevi yerine getiriyorum, ki son zamanlarda bana söz verdiği spin-oP için yeni sözleşmem hazırlanırken bu daha da sıklaştı. Yaratıcı, rol arkadaşlarımdan duyduğum kadarıyla, yaptığı her yeni dizi yıldızıyla yaptığı şeyi yapıyor - sizi

onun kanatları altında. Sen onun favorisisin. Şimdilik. Şimdilik onun gözdesi olmak hoşuma gidiyor. Bir şeyleri doğru yapıyormuşum gibi hissediyorum.

"Kendi şovunu yapacağın için heyecanlı mısın?" Yaratıcı soruyor.

"Elbette."

"Emin misin? Bu kadar mı?"

"Hayır, tabii ki heyecanlıyım. Çok heyecanlıyım."

"Güzel. Çünkü yeni bir şovu herhangi birine verebilirdim, biliyorsun. Ama ben kimseyi seçmedim. Seni seçtim."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, seni yetenekli olduğun için seçtim."

Kafam karıştı. Az önce herkesi seçebileceğini söyledi, bu beni özel hissettirmedi ve şimdi beni yetenekli olduğum için seçtiğini söylüyor, bu da beni tekrar özel hissettiriyor. Onun yanında bu tür kafa karışıklıkları normal. Bir yudum su içerken bir yandan da ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Neyse ki buna gerek kalmadı.

"Bifteği beğendin mi?"

"İyiydi."

Aslında korkunçtu. Hem harika hem de berbat. Lezzet açısından harika, gecenin geri kalanında ne kadar çok yiyeceğim açısından korkunç. Çok fazla yedim, çok fazla kızarmış patates, çok fazla brüksel lahanası, bir rulo ve sırlı havuç. Kendimi durduramadım. Her şeyi yedim. Kendimi çok tok hissediyorum. Kendimden iğreniyorum.

Annem beni yine Nashville'deyken yaptığımız gibi Nutrisystem diyetine soktu. Birlikte olduğumuzda birlikte yapıyoruz. Ama mesele de bu ya, bugünlerde pek sık birlikte değiliz. O kanser işleriyle, ben de televizyon işleriyle uğraşıyorum.

Annem beni motive etmek ve koçluk yapmak için yanımda olmadığında, tadı daha çok kendi etrafına sarılmış bir protein çubuğuna benzeyen karton tarçınlı ruloyu yemeye kendimi zorlayamıyorum. Sossuz salata sipariş edemiyorum. Annem olmadan diyetime devam edemiyorum. Onsuz başarısızım.

"İyi misin?" Yaratıcı sorar. "Tabii

ki iyiyim."

"İyi, çünkü iyi olmalısın," diyor nazikçe. "Kendi TV şovunda başrol oynamak üzeresin, Tanrı aşkına. Kaç çocuk bunun için adam öldürür biliyor musun?

Fırsat mı? Her biri."

Başımla onaylıyorum. Uzanıp elini dizime koyuyor. Tüylerim diken diken oldu.

"Üşümüşsün," diyor endişeyle.

Tüylerimin bu yüzden diken diken olduğunu sanmıyorum ama katılıyorum. Yaratıcı ile aynı fikirde olmak her zaman en iyisidir.

"İşte, ceketimi al."

Paltosunu çıkarıp üzerime örtüyor. Omuzlarımı okşuyor ve sonra okşama bir masaja dönüşüyor.

"Oof, çok gerginsin!"

"Evet..."

"Her neyse, ne diyordum ben?" diye soruyor bana masaj yapmaya devam ederken. Omuzlarımda bir sürü düğüm var, ama onları ovanın Yaratıcı olmasını istemiyorum. Bir şey söylemek, ona durmasını söylemek istiyorum ama onu rahatsız etmekten çok korkuyorum.

"Ah, doğru," diyor, benim yardımım olmadan düşünce zincirini hatırlayarak. "Dışarıdaki her çocuk senin sahip olduğun gibi bir fırsat için adam öldürür. Çok şanslısın, Jennetter."

"Biliyorum," diyorum o beni ovmaya devam ederken. Ve biliyorum.

Biliyorum. Çok şanslıyım.

42.

"KÜÇÜK KIZIMIN GİDECEĞİNE İNANAMIYORUM" diyor annem, büyükannemin söyleyeceğinden farklı bir şekilde. Büyükanne ağlar ve bunu komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle söyler. Annem sessizce söylüyor ve göz teması kurmakta zorlanıyor. Sprint PCS ile yaptığı fatura uzatma görüşmelerinin aksine, bu göstermelik değil. Annemin annesinden farklı olduğu yönleri takdir ediyorum.

"Sadece iş günleri için. Nashville'e gitmem gerekmiyorsa hafta sonları eve geleceğim."

Annem iç çekiyor.

"Bu büyük bir 'eğer'. Bebeğimi zor göreceğim. Yemeğini kim düzene sokacak? Saçını nasıl şampuanlayacaksın?"

"Turnede yapmıştım."

"Evet, ama fotoğraflarını gördüm. Yağlı görünüyordu." SniAes.

"Ben araba kullanmadığım ve sen de artık kullanamadığın için en iyi seçenek bu."

Bu sadece bir gerçek olsa da, annem yere bakıyor. Duygularını incittiğimi söyleyebilirim. "Belki bir gün tekrar araba kullanabilirim," diyor çekingen bir şekilde, bir çocuğun yapacağı gibi
bir yetişkinden güvence almak için.

"Yapabileceğini biliyorum," diyorum, bir yetişkinin bir çocuğu rahatlatmak için yapacağı gibi, yüklü bir pozitiflikle.

İkimiz de tekerlekli sandalyesine bakıyoruz, son zamanlarda "ihtiyaç duyduğunda" kullanması için verilen tekerlekli sandalyeye, gün geçtikçe daha da sıklaşan bir tahsisat. Doktoru ona tekerlekli sandalye kullanabileceğini söylediği anda ikimiz de bunun eğlenceli olacağını düşündük. Disneyland'de onu itebileceğimi söyledi ve ben de yaşasın dedim. Sonra hastane tuvaletine girdim ve hıçkıra hıçkıra ağladım ama kabinde tuvalet kağıdı kalmamıştı, ben de gözlerimi kurulamak için klozet kapağını kullandım. Sonra tekrar dışarı çıktım ve yine yaşasın dedim.

Bu lanet tekerlekli sandalye, yaşasın demekten çok uzak. Bu bir ölüm cezası. İkimiz de kabul edemiyoruz ama durum bu. Bir kere

tekerlekli sandalyeli bir kanser hastası olursanız, onsuz asla bir kanser hastası olamazsınız. Tekerlekli sandalyeli bir kanser hastası olarak öleceksin. Sikerim böyle işi.

"Pekâlâ, bunun için üzgünüm," diyor büyükbabam evden çıkıp bizi garaj yolunda karşılarken. "Artık gitmeye hazırım. Temiz pantolon." İlk pantolonun üzerine bütün bir bardak çişini döktükten sonra yeni değiştirdiği pantolonu işaret ediyor.

Arkada, Kia'nın içine yığdığım taşıma kutularıyla çevrili bir yere oturuyorum. Büyükbabamın annemi ön koltuğa kaldırmasını, tekerlekli sandalyesini katlamasını ve bagaja yığmasını izliyorum. Ve böylece, daireme doğru yola çıktık. İlk yalnız daireme.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra Burbank kompleksine yanaştık. Kompleks fena değil. İlk tercihim olmazdı ama lojistik olarak mantıklı. Yeni menajerlerim (*iCarly*'nin üçüncü sezonu sırasında değiştirdim) Nickelodeon'un buradaki konaklama masraflarımı karşılamasını ve bir yapım asistanının beni işe götürüp getirmesini ayarladı. (Annem bunun benim için muhtemelen çok zor olduğunu ve arabalarda harcadığım enerjinin "replik öğrenmek veya tweet planlamak" gibi başka yerlerde daha iyi harcanabileceğini söylediği için araba kullanmıyorum.)

Bunu anneme asla itiraf etmem, ona sadece ondan uzak kalacağım için yıkıldığımı söyledim, ama aynı zamanda heyecanlıyım da. Sağlığının kırılganlığı düşünüldüğünde bu heyecandan dolayı kendimi suçlu hissediyorum, ama bu duygu inkar edilemez. Kendi başıma kalacağım. Kendime ait bir alanım olacak. Kendime ait bir hayat.

Ben ilk birkaç kutuyu taşırken büyükbabam annemi daireye taşıyor.

Büyükbabam onu kanepeye oturturken annem, "Sana bir hediye aldım, Net," diyor. Nickelodeon ödediği için, annem önceden döşenmiş bir yer konusunda ısrar etti. Kolunun altından paketlenmiş bir hediye çıkarıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

DVD boyutundaki hediyeyi bana uzatırken "Kurdelesini bile kıvırdım," diyor. Son birkaç aydır daha da çaresizleşti. O daha da çaresizleşti ve ben daha da öfkelendim. Öfkem onun çaresizliğinin doğrudan bir sonucu mu bilmiyorum ama en azından kısmi bir sonucu. Bu kadar çaresiz olmasını kaldıramıyorum. Hastalandıkça, tonlaması şirinleştikçe, masumlaştıkça bana daha çok yalvarıyor. Sanki elimden kayıp gitmemem için bana yalvarıyor ve ben çığlık atmak istiyorum, SEN

BIRI KAYIP GIDIYOR! Çığlık atmak istediğimi anladığına yemin edebilirim çünkü şirinliği iki katına çıkarıyor. Bu da bende çığlığı ikiye katlama isteği uyandırıyor. Ama yapmıyorum. İçimde tutuyorum. Sonra kocaman gözleriyle bana bakıyor ve bakmadığını, bakamayacağını biliyorum ama sanki bundan zevk alıyormuş gibi hissediyorum. Neredeyse acıdan zevk alıyormuş gibi hissediyorum. Sanki bu ona ne kadar değer verdiğimin bir göstergesi.

"Açmayacak mısın?" Annem soruyor.

"Ah. Doğru."

Hediyeyi açıyorum. *The Sting*'in DVD'si. Annem Robert Redford'u sever. Ben de severim ama o daha çok sever.

"Bu gece sen eşyalarını yerleştirdikten sonra izleyebiliriz diye düşündüm." "Oh, tamam. Bu harika olur."

"Evet, evet," diyor annem, kel kafasını kaşımak için şapkasını çıkarırken. "Ve sonra düşünüyordum da... Yarın kemoterapim yok, o yüzden geceyi burada geçirebilirim. Bilirsin, eğer istersen."

Bana bakıyor, gözleri yaşlı, ellerini gergin bir şekilde sıkıyor. Bunun ne olduğunu hemen anladım. Bu annemin geceyi burada geçirmesi değil. Bu annemin öngörülebilir gelecekteki her geceyi geçirmesi. Annem buraya taşınıyor. Geceyi burada geçirmesini istemiyorum.

"Tabii, geceyi burada geçirebilirsin," dedim.

Ve bunu sonraki üç ay boyunca her gece söylemeye devam ettim, ta ki sonunda artık sormayana kadar. Sadece bekliyordu. Bu benim ilk yalnız dairem değil. Burası *bizim* dairemiz. Biz oda arkadaşıyız.

43.

Six Flags'deki LOG yolculuğunda ön koltuğa oturmuş, arkamdaki koltuklara sıkışmış on beş *iCarly* ekibi üyesiyle birlikte oturuyorum. Tam arkamda oturan iş arkadaşım Joe bana dokunup duruyor. Otuzlu yaşlarında olduğunu ve bir kız arkadaşı olduğunu bildiğim için ilk başta bunun bir kaza olup olmadığını anlayamadım ama şimdi o kadar çok kez oldu ki kasıtlı olduğundan eminim. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü gerçek şu ki iyi hissettiriyor. Gerçek şu ki, bana böyle dokunmasını istiyorum.

Arkadaşlığımız son birkaç aydır, bir masa okumasından önce odadaki ilk iki kişi olduğumuzdan beri havalıydı. Joe ve ben konuşmaya başladık ve en sevdiği film olan *Dazed and Confused*'dan bahsetti, ben de ertesi gün konuşacak bir şeyimiz olsun diye o gece eve gidip izledim. Benden daha yaşlı ve bilge olduğu için onu etkilemeyi çok istiyordum. Words with Friends kullanıcı adlarımızı değiş tokuş ettik ve Joe beni işten eve bırakmaya başladı, burada Daft Punk albümlerini baştan sona çalıyor ve bana müziklerini bu kadar dahice yapan şeyin ne olduğunu açıklıyordu. Elektronik sound'u pek sevmezdim ama Joe'nun bana neden sevmem gerektiğini öğretmek istemesine bayılırdım.

Şimdi bana dokunuyor. Bana dokunma şekli. Bu başka bir seviye. Ya da ben öyle sanıyorum. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım, o yüzden tam olarak bilmiyorum. Elbette, Hampton Inn'de Lucas'la öpüşmüştük ama o zamandan beri hayatımda romantizm yok. Tek bildiğim, bunun dostça bir dokunuştan daha fazlası gibi hissettirdiği. Eli sırtıma indiğinde tüm vücudum karıncalanıyor. Bu his heyecan verici, ezici ve korkutucu. O anda, öyle ya da böyle birlikte olacağımızı biliyorum.

44.

"MIRANDA VE BEN YATIYA KALACAKTIK," diye yalan söyledim, annem ve ben "akşam yemeği" için bir tabak buharda pişmiş sebze yerken. Akşam yemeğini zaten sette yemiştim ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum. Anneme söylemeye çok utanıyorum.

"Sensiz tek başıma ne yapacağım ben?" Annem gözyaşlarını tutamayarak içtenlikle soruyor. "Seni her şeyden çok özleyeceğim. Seni çok seviyorum Net."

"Ben de seni özleyeceğim anne. Bu sadece Miranda ve benim bir süredir planladığımız bir şey." Bu sefer iki kere yalan söyledim.

İlk yalan onu özleyeceğim. Onu özlemeyeceğim. Ondan ayrı kaldığım için mutlu olacağım. Yalnız olmadığım daireme taşındığımızdan beri her gece yatağımda uyuyor ve bütün gece bana yapıştığı için uyumak çok zor.

İkinci yalan ise Miranda ve benim yatıya kalacağımız. Birkaç haftada bir yatıya kalırız ama bu gece değil. Bu gece Joe benimle kalacak. Ama annem Joe'yu bilmemeli çünkü annem bunu asla onaylamaz. Annem sadece iki tip çocukla takılmamı onaylar, Mormonlar ve eşcinseller. Ve o zaman bile takılmamı denetlemek ister. "Sırf bir çocuk Üçüncü Nefi'yi okuyor diye..."

Buharda pişmiş sebze tabağını annemin önüne koyuyorum. Ağzına atmadan önce bir küp kabağı dürtüklüyor.

Annem yere bakarak, "Evet ama şu anda sana ihtiyacım var, Net," diyor.

"Yarın döneceğim," diyorum nazikçe, umarım bu onu yeterince rahatlatır ve konuyu kapatıp devam edebiliriz. Annemin bir şey söylemesini beklediğim uzun bir duraklama oluyor. OP'ye bakıyor ve gözleri disosiyatif gibi görünen bir yoğunlukla parlıyor. Bu beni korkutuyor. Tam ona neler olduğunu soracakken, başını bana doğru çeviriyor, televizyon kumandasını tuvalet masasından alıyor ve kafama fırlatıyor. Kaçmak için yana eğildim.

"Bana YALAN söylüyorsun, seni YALANCI," diyor annem, yüzü buruşurken tükürüyor. "Neler olup bittiğini öğreneceğim. Sözlerimi unutma, seni İĞRENÇ KÜÇÜK

YALANCI FAHİŞE."

Annem daha önce de bana sert davranmıştı ama hiç böyle konuşmamıştı.

"Ve emin ol ki yarın sana yalanlar söyleyeceğim.

döndüğünde," diyor dramatik bir şekilde. Annemin oyuncu olmayı ne kadar çok istediği çok açıktı. "Değil mi Mark?"

Annem başını çevirip her zamanki gibi tek kelime etmeyen babama bakıyor. Babam annemin gazabından korkarak hızla başını sallıyor. Bıkkınlıkla sırt çantamı alıp dışarı çıkmaya başlıyorum.

"Neyin peşinde olduğunu öğreneceğim, seni yalancı!" Annem çığlık atıyor. Sinir sistemim sarsılıyor ama onu görmezden geliyorum. Ön kapıdan çıkıyorum ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin veriyorum.

* * *

Joe beni Sunset ve Vine'ın köşesinden aldı. Ford Taurus'unun yolcu kapısı yıllar önce geçirdiği bir kaza nedeniyle sıkışmış ve kapanmıştı, bu yüzden yolcu koltuğuna oturmak için sürücü koltuğunda onun üzerinden sürünerek geçtim. Annemle olan etkileşim yüzünden hâlâ titriyorum. Joe'ya baktım.

Gözleri cam gibi. Üzerinden tatlı ve çürük bir koku yayılıyor. Hayal kırıklığına uğradım. Bu gece resmi bir çift olarak birlikte geçireceğimiz ilk gece olacaktı. Romantik, büyülü ve önemli olmasını istedim. Bunun yerine Joe üzgün ve sarhoş ve ben hayal kırıklığına direnmek için çok uğraşıyorum.

"Sen mi yaptın?" Endişeyle sordum.

"Evet, ondan ayrıldım. Ayrılmasaydım burada olmazdım," diyor, kelimeleri bulanıklaşarak.

"Doğru... nasılsın?"

Kıs kıs gülüyor. "Nasıl olduğumu sanıyorsun?"

Joe yere bakıyor, sanki patladığı için kendini kötü hissediyor. Sarhoşken bu yönü ortaya çıkar. Bize oda ayırttığım Sheraton Universal'a doğru sürmeye başladı. Sarhoşken araba kullanmasından endişe ediyorum ama bu konuyu açmaktan korkuyorum çünkü bunun onu daha da dengesiz yapacağını biliyorum.

Joe bizi oraya götürdüğünde ve odamıza çıktığımızda saat gece yarısını geçmişti. Joe anahtarı anahtar yuvasına sokmaya çalışıyor ama çok sallanıyor, ben de anahtarı alıp içeri sokuyorum.

"Yapabilirdim," diyor.

Joe arkamdan tökezleyerek içeri giriyor ve hemen yatağa yığılıyor. İlk başta çok yorgun olduğunu düşündüm, ta ki sırt üstü dönene ve yanaklarından yaşlar süzüldüğünü görene kadar. Göğsü kabarıyor. O iğrenç hıçkırık gibi ağlama sesini çıkarıyor.

"Sorun nedir? Ne oldu?"

"Ben ne yaptım? Ne yaptım ben!" diye hıçkırır. "On beş yıldır beraberdik. *Beş yıl*. Birlikte yaşamaya başladık, evlenecektik."

Yanına uzandım ve ona sarıldım. Büyük kaşık benim. Pişmanlığını ve vicdan azabını anlatıp duruyor. Eğer yeterince iyi olsaydım, böyle hissetmezdi. Üzgün olmazdı.

"Bunu istediğini sanıyordum," diyorum, güvence arıyorum.

"Benimle seks bile yapmayacaksın!" diye feryat ediyor.

Bu doğru. Onunla seks yapmayacağım. Ailem kiliseye gitmeyi bırakmış olsa da, her ne sebeple olursa olsun çiğnemeyi kendime yediremediğim birkaç din kuralı var. Bunlardan biri de evlenmeden önce seks yapmamak.

Son üç aydır görüşüyoruz. İşteyken aramızdaki ilişkiyi gizli tutuyoruz, bu da gerginliğin artmasına neden oluyor. Çoğu gece işten sonra birkaç saatliğine bir araya geliyoruz, kız arkadaşı yoksa onun evinde, o da varsa arkadaşının evinde. Seviştik ve birbirimize sürtündük ama hiç seks yapmadık ve ben onun penisine hiç dokunmadım bile.

"Özür dilerim, hazır değilim," diyorum ona beni gururlandıran bir 1nallıkla.

"Peki en azından bana oral seks yapabilir misin?" Joe başını yataktan bir erkek gibi kaldırdı.

umutlu, muhtaç bir köpek yavrusu.

"Um. Bunu yapmak istemiyorum."

Joe başını yastığa geri atar ve gözyaşları yerini keskin bir öfkeye bırakır. "Bu çok saçma. İhtiyaçlarım karşılanmıyor."

"Öpüşebiliriz," dedim.

"*Sevişmek* istemiyorum. Otuz iki yaşındayım."

Bu fikri önerdiğim için kendimi aptal hissediyorum ve Joe'nun ihtiyaçlarını karşılayacak kadar cinsel açıdan gelişmiş olmadığım için utanıyorum. On sekiz yaşında olmama rağmen kendimi çocuk gibi hissediyorum.

"Benim için çok gençsin. Bu iş asla yürümeyecek." Joe yataktan kalkmaya başladı.

"Tamam, tamam, yapacağım," diyorum, hemen hayal kırıklığına uğruyorum.

Joe tekrar uzanıyor ve sanki bu fikri çoktan aşmış ama ikimiz de burada olduğumuza göre devam edebilirmiş gibi tembelce yayılıyor. Pantolonunun fermuarını açtı ve penisini çıkardı. Uzun süre ona baktım.

"Ne yapmam gerekiyor? Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Evet, böyle şeyler söylediğinde tahrik olmuyorsun."

Joe'da zaman zaman bir kısalık görüyordum, ama bu farklı hissettiriyor. Davranışlarını normalden daha sarhoş olmasıyla açıklayabilirim - kendim hiç alkol almadığım için (Yaratıcı'nın çivili içkisi dışında), bunu ölçmek benim için zor, bu yüzden genellikle ne kadar içtiğini ne kadar çarpık yürüdüğüne veya sözlerinin ne kadar bulanık olduğuna bakarak tahmin ediyorum. Davranışlarını ayrılık acısıyla bunalmış olmasına da bağlayabilirim, ama dürüst olmak gerekirse, bunu herhangi bir şey olarak gerekçelendirmeme bile gerek yok, çünkü onunla birlikte olmak için çok çaresizim. Benden çok daha yaşlı ve benden çok daha havalı ve daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim, bu yüzden aramızda özel bir şeyler olması gerektiğini biliyorum.

İleri atılıyorum. Ve sonra yapmaya başlıyorum. Yalıyorum, emiyorum, yapmam gerekenin bu olduğunu umuyorum ve bunu onu memnun edecek şekilde yaptığımı umuyorum. Ama hiçbir fikrim yok. Bir düzine yıldır oyuncuyum. Yönlendirme olmadan bir hiçim.

"Bitirmek üzereyim," diyor Joe soluk soluğa. Kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor. Ne olacağını bilmiyorum. "Biraz hızlan."

"Teşekkür ederim," diyorum. Yön!

Sonra birden ağzıma ılık sıvı plastik tadında bir şey atılıyor. Yatak örtüsünün üzerine tükürdüm.

"Bir şey çıktı! OhmyGod, bir şey çıktı!" "Evet. Döl." Joe bana

donuk bir kızgınlıkla baktı. "Sperm ne?"

Joe yan dönüp benden uzaklaşıyor ve bir yastığı göğsüne sıkıca bastırıyor. Uzun bir nefes aldı.

"Ben ne yaptım?" diye sorar.

45.

"ALOHA." PRETTY FOUR SEASONS Resort Maui çalışanı bizi selamlarken boynuma bir Aoral lei ve Joe'nun boynuna da bir fındık lei takıyor. Joe'nun gözleri çalışanın üzerinde 0,2 saniye kadar uzun süre kaldı. O kaltaktan nefret ediyorum. Bir gün kıskançlık üzerine çalışmayı aklıma not ediyorum, ne zaman fırsatım olursa.

Rezervasyonun Joe'nun değil benim adıma olduğunu defalarca tekrarlayarak otele giriş yapıyoruz. Joe ile aramızdaki yaş farkından mı, yoksa cinsiyet ayrımcılığından mı bilinmez, kimse Four Seasons'a gitmenin onun değil de benim işim olabileceğine inanmıyor.

Kabul ediyorum, bu tam olarak benim işim değil. Nickelodeon'un işi. Bu, her oyuncu kadrosunun 1. sezon hediye paketiydi - Four Seasons Resort Maui at Wailea'da oyuncu ve bir misafir için dört gece ve on beş gün.

Tabii ki Joe benim misafirim. Bu noktada bir yıldır birlikteyiz ve ilişkimiz güzel bir düzene oturdu. Elbette, zamanın yüzde 50'sinde işler kaotik ve çalkantılı oluyor - Joe sarhoşken ben histerik oluyorum; Joe fazla sahiplenici olduğum için üzülüyor, ben de Joe'nun borcunu ödedikten üç hafta sonra tekrar borçlanmasına üzülüyorum - ama zamanın diğer yüzde 50'sinde işler harika.

Survivor'ın tekrarlarını izliyoruz. Aptalca ama eğlenceli iç şakalarımız var. Çok gülüyoruz. Hâlâ seks yapmadık ama sakso çekmede daha iyi oldum.

Bu ilişki bana annemle babamın ilişkisinden büyük bir adım gibi görünüyor ve öyle hissettiriyor - onlarda çığlık atma, çalkantı, kavga kısmı vardı, ama eğlence yoktu. Tek sorun annemin hala ilişkimizden haberdar olmaması.

Annem birkaç ay önce Orange County'deki onkoloğuna daha yakın olmak için benim dairemden taşınmak zorunda kaldı, artık randevuları her gün yakın. Artık fiziksel olarak aynı yerde olmadığımız için annem beni günde on ya da daha fazla kez arayıp hayatımla ilgili gelişmeleri takip ediyor - dizinin herhangi bir bölümünde karakterimin ne kadar büyük bir rolü olduğunu, son zamanlarda başka bir şey için seçmelere katılıp katılmadığımı,

Neden country müziğe geri dönmem gerektiğine dair adımlar atıyorum (annemin kanseri kötüye gittikten sonra kayıt sözleşmemi bıraktım). Annem kiminle olduğumu bilmeden Four Seasons'ta dört gece on beş günlük bir konaklamayı nasıl atlatacağım konusunda endişeliyim.

Anneme Colton'la birlikte olduğumu söylemeye karar veriyoruz, onun onayladığı eşcinsel arkadaşım çünkü penisinin içime girmesine imkân yok, o da bana yardım etmek için üçlü görüşmelere katılacak, böylece annem yalan söylediğimi anlamayacak.

Anneme yalan söylemek benim için çok zor. Joe ile olan ilişkimi korumak için ona ne zaman yalan söylesem, telefonu kapatıyorum ve hissettiğim suçluluk duygusuyla Joe'nun kollarında ağlıyorum. Ona keşke ona karşı dürüst olabilseydim, keşke onunla tanışabilseydi, keşke ondan korkmasaydım diyorum. Joe ellerini saçlarımda gezdiriyor ve beni teselli ediyor.

Annemle aramızdaki uçurumun gün geçtikçe büyüdüğünü hissediyorum. Söylediğim her yalanla ondan biraz daha uzaklaştığımı hissediyorum. Aldığım her kiloda, katıldığım her alemde, kendimi ondan daha da kopmuş hissediyorum.

Bu takoz yüzünden kafam çok karışık ve sıkıntılıyım. Ona yakın hissetmek için çaresizim ama aynı zamanda bu yakınlığın onun değil benim şartlarımda olması için de çaresizim. Beni olduğum kişi olarak tanımasını istiyorum. Büyümeme izin vermesini istiyorum. Benim ben olmamı istemesini istiyorum.

Ama bu bir ihtimalden çok bir fantezi gibi geliyor, en azından şimdilik. O yüzden şimdilik yalan söylüyorum.

Tatile çıkalı üç gün oldu ve plan tıkır tıkır işliyor. Colton ve ben her gün annemi üç kez arayıp şnorkelle yüzme maceralarımızı, oP-roading Jeep sürüşlerimizi ve beyaz kumlu sahil yürüyüşlerimizi anlatıyoruz. Colton, şu anda kesinlikle bir Burbank-Target'ında yürümüyorum diye bağıran ayrıntıları anlatırken annem de gülüyor.

Ancak üçüncü gün öğleden sonra Joe ve ben otelin önündeki kumsalda kürek çekerken Joe onu fark etti ve bana eğilmemi söyledi. Neden bahsettiğini anlamak için baktım ve muz sarısı kabanalardan birinin yakınında, çömelmiş, küçük bir paparazzinin benim ve Joe'nun fotoğraflarını çektiğini gördüm.

Kahretsin. Lanet olsun, lanet olsun. Bu bir felaket. Kuma doğru yüzüyoruz, kürek tahtalarını atıyoruz, etrafımıza birkaç süslü havlu

sarıyoruz ve otelin arka girişine doğru acele ediyoruz. Paparazziler sürekli fotoğraflarımızı çekiyor.

Odamıza gittiğimizde, annemin beni cezalandırabileceği, evlatlıktan reddedebileceği ya da tehdit edebileceği yolların listesini karıştırarak panikliyorum. Joe başarısız bir şekilde beni sakinleştirmeye çalışıyor.

Sonunda, duygusal olarak tamamen tükenmeme yetecek kadar uzun süre histerik oldum. Akşam altıda yatakta uyuyakalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda gördüğüm manzara pencereden görünen güzel palmiye ağaçları ya da pırıl pırıl, turkuaz renkli su ya da uzaktaki bir hamakta sevişen yeni evli genç ve mutlu bir çift değil. Soğuk, sert iPhone ekranımda beni dehşete düşüren bir bildirimle karşılaşıyorum.

Annemden otuz yedi cevapsız arama, on altı sesli mesaj ve dört cevapsız e-posta (artık bir hesabı paylaşmıyoruz - Joe'nun teşviki sayesinde kısa süre önce kendi hesabımı oluşturdum). En üstteki e-postayı açtım:

Sevgili Net,

Beni hayal kırıklığına uğrattın. Eskiden benim mükemmel küçük meleğimdin, ama şimdi küçük bir KÖPEK, bir FLOOZY'den başka bir şey değilsin. Ve bunu o iğrenç adam için harcadın. TMZ adlı sitede fotoğraflarını gördüm. Seni onunla Hawaii'de gördüm. Seni onun iğrenç kıllı karnını ovarken gördüm. Colton hakkında yalan söylediğini biliyordum. Bunu da olduğun şeyler listesine ekle. KÜÇÜK, BAĞLANTILI, KÖTÜ. Sen de daha tombul görünüyorsun. Belli ki suçluluk duygunu yiyorsun.

Seni onun aleti içindeyken düşünmek beni hasta ediyor. HASTA. Seni bundan daha iyi yetiştirdim. Benim iyi küçük kızıma ne oldu? Nereye gitti? Ve onun yerini alan bu CANAVAR kim? Sen artık ÇİRKİN bir CANAVARSIN. Kardeşlerine senden bahsettim ve hepsi de benim gibi seni reddettiklerini söylediler. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyoruz.

Sevgiler,
Anne (ya da artık annen olmadığım için DEB mi demeliyim)

Not: Yeni bir buzdolabı için para gönder. Bizimki bozuldu.

Eğilip başımı ellerimin arasına gömüyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum. Joe sırtımı okşuyor ve annemin iyi olmadığına dair beni temin ediyor, ama ben tam tersi olduğuna dair onu temin ediyorum. Ben iyi değilim. Belki de haklıdır. Belki de yolumu kaybettim. Belki de kötü bir canavarım.

"Seni bu şekilde etkilemesine izin veremezsin," diyor.

Telefonumu elime alıyorum ve arama çubuğuma acilen TMZ yazmaya başlıyorum. Joe bana resimlere bakmama konusunda anlaştığımızı hatırlatıyor - vücut imajımın iyi olmadığını biliyor - ama umurumda değil. Onları görmem gerekiyor. Annemin haklı olup olmadığını görmeliyim.

Öyle. Berbat görünüyorum. Vücudum ve yüzüm beni iğrendiriyor. Tombul görünüyorum. Artık tek parça giymiyorum ama kıvrımlı ve kadınsı olan ve böyle olduğu için beni iğrendiren kıçımı saklamak için hâlâ şort giyiyorum. Joe bana göğüslerimin bikini üstümde harika göründüğünü söylüyor ama ben bunu göremiyorum. Bence göğüsler iğrenç. Onlardan nefret ediyorum. Keşke şişman göğüslü ve kıvrımsız olsaydım. Keşke vücudumda cinsel ya da müstehcen hiçbir şey olmasaydı.

Gözyaşlarımın yerini kendimden duyduğum zehirli nefret aldı. Joe, içimdeki değişimi hissederek telefonu elimden alıyor ve otelin kasasına koymamı söylüyor. İtiraz etmedim.

Sonraki iki gün boyunca telefonum kasada, mayom da en son bıraktığım yerde, banyonun kapı kolunun üzerinde kaldı. Joe ve ben Hawaii'de kalan zamanımızı yürüyüşler, gezintiler ve toplum içinde kıyafetlerimi çıkarmamı gerektirmeyen diğer aktivitelerle değerlendirmeye çalışıyoruz. Yolculuğun son sabahı, dikkatim yeterince dağılmış ve telefonum yeterince uzakta olduğu için paparazzi olayını ve annemden gelen kötü e-postayı neredeyse unutmuştum.

Ama sonra Joe ve ben çantalarımızı topluyorduk ve göz ucuyla onun kasadaki şifreyi gizlice girdiğini gördüm. Telefonumu çıkardı ve cebine sokmaya gitti. Önce onu görmek istiyorum. Bana bunun kötü bir fikir olduğunu ve bakarsam benim için zarardan başka bir şey olmayacağını hatırlatıyor ama bakmadan edemiyorum. Görmek istiyorum. Görmem gerekiyor.

Telefon elime geçer geçmez bir hata yaptığımı anlıyorum ama artık çok geç. Annemden gelen kırk bir cevapsız arama. Yirmi iki okunmamış e-posta. Mesajları çılgınca okumaya başlıyorum ve her biri daha da

Bana aptal, ezik, pislik, şeytan çocuk diyor. Joe havaalanına geç kalacağımızı söyledi. Umurumda değil.

Başka bir e-posta okudum. Bu seferki "Hayranlarınıza Mektup" başlığını taşıyordu. E-postayı açtığımda, annemin hayranlarımı benden uzaklaştırmak için çevrimiçi bir Jennette McCurdy hayran kulübüne gönderdiğini söylediği sert bir notla karşılaşıyorum. Tüm hayranlarımı çalacağını, onları benden daha çok hak ettiğini, Tanrı'ya yemin ederek Vine'a kaydolacağını ve hepsinin onun komedi videolarını seveceğini söylüyor.

Annemin blöf yapıp yapmadığını merak ettim ve bahsettiği hayran kulübünü kontrol ettim. Blöf yok. Hayran kulübünün ön sayfasında annemin mesajı var. Neredeyse inanamayacaktım.

E-postama geri dönüyorum ve annemden yeni bir mesaj daha geliyor. Açtım:

Kanserimin geri gelmesine sen sebep oldun. Umarım bunu bildiğin için mutlusundur. Bu gerçekle yaşamak zorundasın. Bana kanseri sen verdin.

Ona bir yanıt taslağı hazırladım ve oturup bunu yüz yüze konuşup konuşamayacağımızı sordum. Bana izin verirse, kendimi onun onayını kazanacak kadar açıklayabileceğimden eminim. Çaresizim, yalvarıyorum.

Sevgili Nonny Anneciğim-

Lütfen en azından bunu konuşmak için yüz yüze görüşebilir miyiz? Lütfen. Sadece sen ve ben. Oturup bunu konuşabiliriz. Sorularını cevaplayabilirim. Lütfen anne. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmamak için her şeyi yaparım. Tüm durumu bilseydin benim hakkımda böyle şeyler düşünmeyeceğine eminim. Seni çok seviyorum. Sana tekrar yakın olmak istiyorum. Seni özlüyorum.

Sevgiler, Nettie

Telefonumu kapatıp Joe'nun cebine sokuyorum. Ne dediğini sordu. Ona hiçbir şey söylemedim. Uyuşmuştum. Katatonik. Bütün uçak yolculuğu boyunca tek kelime etmedim.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde annem ve ben, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde birbirimizden uzaklaştık. Şöhret ve Joe arasında, annemle aramızdaki gerginlik neredeyse dayanılmaz hale geldi. Bir de kanserinin yarattığı gerginlik var. Belki de tüm bunlar aslında sadece kanserinin yarattığı gerginlikle ilgilidir.

Neden öldüğünü kabul edemiyor? Neden ben onun ölmekte olduğunu kabul edemiyorum? Şöhreti bu kadar önemsediği için ondan nefret ediyorum, o da Joe'yu bu kadar önemsediği için benden nefret ediyor. Şu anda birbirimize karşı sevgiden çok nefret var gibi görünüyor ama belki de ikimiz de korkuyoruz. Belki de aramızdaki bu uçurumun büyümesine izin veriyoruz çünkü içten içe ikimiz de bu uçurumun çok yakında kontrolümüzden çıkacağını biliyoruz.

Uçak iniyor. Pistte dönüp dururken, anneme yazdığım e-posta taslağını açtım. Gönder tuşuna bastım. Birkaç dakika sonra telefonuma annemden bir cevap geldi:

Elbette, buluşabiliriz. Not: Buzdolabı parası göndermenizi hatırlatırım. Yoğurdumuz bozuldu.

46.

"JENNETTE? Cenazemde 'WIND Beneath My Wings' şarkısını söyleyecek misin?"

Annem ve ben, annemin doğum günü yemeği için Cahuenga Bulvarı'ndaki Panda Express'te oturuyoruz. Annem buharda pişmiş brokoli çiğniyor, ben de buharda pişmiş lahana çiğniyorum ve ikimiz de ilişkimizin hareketlerini yaşıyoruz çünkü bugünlerde yaptığımız şey bu.

Bu Hawaii gezisinden sonra ilk kez bir araya geldiğimizde başladı. Babam onu evime getirdi ve tekerlekli sandalyesinden kaldırıp kanepeye oturttu. Çayımızın demlenmesini beklerken Joe konusunu açmasını bekledim çünkü ilk buluşmamızın sebebinin bu olduğunu düşünüyordum. Ama konuyu hiç açmadı. Bana sadece işle ilgili önemsiz sorular sordu, ben de ona *NCIS*'in son bölümüyle ilgili önemsiz sorular sordum. Annem Mark Harmon'ı çok sever.

Bu konuyu ne zaman açacak? Merak ettim. Ve merak etmeye devam ettim, ta ki ben farkına bile varmadan birlikte geçirdiğimiz iki saat bitene ve babam onu alıp eve götürmek için geri gelene kadar.

Cahuenga Bulvarı'ndaki Panda Express'e geldiğimizde, bu iletişim şekli -alttan alta acı ve kızgınlık içeren kibar küçük konuşmalar- birkaç aydır yeni gerçekliğimiz olmuştu, artık yeni olmayacak kadar uzun bir süre. Bu yüzden annemin cenazesinde "Wind Beneath My Wings" şarkısını söylememi istemesi beni şok etti.

Annemin kanseri, hakkında konuşulması rahatsız edici olduğu için yokmuş gibi davrandığımız şeyler kategorisine giriyor. Annemin bu soruyu sorması konuşulmayan kuralımızın ihlali anlamına geliyor. Bunu nasıl karşılayacağımı ya da nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

"Um..."

"Yine de bunu duygularınızla yapmalısınız. Sözlerinize inanmalısınız. Sadece yüzde elli verirseniz işe yaramaz."

Daha söylemeyi bile kabul etmedim ama annem şimdiden bana performans notları veriyor. "Uhhh..."

"Bir de senden duyayım."

"Anne, Panda Express'teyiz, ben-" "Sadece dene."

"'*Gölgemde üşümüş olmalıyım*...'" İstemsizce, şarkı söyleyen sesim ağzımdan dökülmeye başlıyor. Vücudum anne olmaya programlanmış. Yakındaki bir çalışan paspas yaparken göz ucuyla beni izliyor.

"'*Asla sahip olmamak için-*'"

"Daha fazla duygu, daha fazla üzüntü. Hisset, Angel."

"'*Yüzünüze asla güneş ışığı vurmasın diye*...'" Vibratoda biraz ağır ama annem bu tür şeylerden hoşlanır.

"Güzel, dur. Seni yakmak istemiyorum. Performansın erken zirve yapıyor. Yapacak mısın?"

Mecbur hissediyorum. Bu annemin son arzusu. Tek sorun, bunu söyleyebilecek ses aralığına sahip olduğumu sanmıyorum. Alt sesimi kullanabildiğim mısralarda iyiyim. Ama şarkı nakarata geldiğinde, ses aralığımın çok dışında kalıyor.

Evime döndüğümde, annem şarkıyı YouTube'dan bulmamı istedi, böylece birlikte pratik yapabilir ve ona son performansın nasıl olacağına dair bir tat verebilirdim.

"Beni yakmak istemediğini sanıyordum."

"Şey, o kadar ileride pratik yapıyoruz ki -umarım- bunun bir önemi olmaz."

Annemin sivri kelime seçimi -daha doğrusu kelime- beni çok etkiledi. *Umarım*. Ona karşı öfkeli hissediyorum, sonra da öfkeli hissettiğim için hemen suçluluk duyuyorum. Annem yavaş yavaş ölürken ona öfke duyabilmek için berbat bir insan olmalıyım.

Suçluluk duygumun enerjisini annemin dileğini yerine getirmek için harcıyorum. Belki bu vicdanımı rahatlatır. YouTube'da şarkıyı ve sözlerini içeren başka bir sekme açıyorum. Ve sonra başlıyorum. Ayet, beklendiği gibi, 1ne. Ama "'*Did you ever*'" kısmına geldiğimde... onaylandı. Menzilimin dışında.

"Çünkü hiç ses ısınması yapmadın," diye beni temin ediyor annem. "Isınma hareketleri yap ve tekrar dene."

Tekrar denemeden önce on dakika mee-may-moos yapıyorum. Ama sonra tekrar deniyorum ve yine aynı sorun. Emin olmak için bir kez daha deniyorum.

"Bu benim alanımın dışında," diye
itiraf ediyorum sonunda. "Öyle
söyleme," diyor annem sertçe. "Özür
dilerim."

"Oraya ulaşacaksın. Başaracağını biliyorum. Pratik yapmak için bolca zamanın var. -Umarım."

Ölmek üzere olan annemin cenazesinde söylememi istediği şarkıyı çalışmak istemiyorum. Annemin cenazesini düşünmek istemiyorum. Bizi konuşmaktan rahatsız eden şeyleri görmezden gelmeye geri dönmek istiyorum. Her ne kadar nefret ettiğimi düşünsem de, rol yapmaya geri dönmek istiyorum.

"Neden bu gece birkaç kez daha denemiyorsun tatlım?" Annem kel kafasını kaşımak için Ugg şapkasını çıkarırken ısrar ediyor. Dışarıdan bakıldığında üzücü bir jest gibi görünüyor ama bunu manipülatif bir şekilde yaptığına yemin edebilirim.

Şarkının başına geri tıklıyorum. 1980'lerin pırıltılı girişi başlıyor. Tekrar deniyorum.

47.

Penceremden onu izlerken hoparlörden büyükbabama "YANLIŞ YOLDAN GİDİYORSUN" diyorum.

"Woops."

Annemin tekerlekli sandalyesiyle 180 derece dönüyor ve ters yöne doğru gitmeye başlıyor. Dairemin avluya bakan penceresinden onlara bakıyorum. Bu daireyi manzarası için seçtim, daha doğrusu manzarası olmadığı için. Komplekste en çok arzu edilen daireler Sunset Bulvarı'na bakan, kalabalık şehre doğrudan bakan dairelerdir. Ama benim bunlardan birini seçmem mümkün değildi çünkü bu daireler Nickelodeon Stüdyoları'na bakıyordu ve Nickelodeon Stüdyoları'nın yan tarafında *iCarly*'nin parlak mor ve sarı reklam panosu, benim sahte gülümsemem ve havalı saç modelimle birlikte yer alıyordu. Her sabah uyandığımda kendimle yüzleşmemin imkanı yoktu.

Birkaç yanlış dönüş ve asansör düğmesine basmanın ardından, dedem ve annem nihayet benim birimime çıkmayı başarıyor. Büyükbabamın bizi öğle yemeğine götürmesi için park binasına geri dönmeden önce çay eşliğinde birkaç dakika sohbet ettik.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Soruyorum. *Lütfen söyleme, lütfen söyleme, lütfen söyleme-*

"Wendy's?" Annem masumca önerir.

Sıkı bir gülümsemeyle "Elbette," diyorum. Wendy's'in özünde yanlış bir şey yok. Hatta o kadar ileri gideceğim ki, özünde doğru olan birkaç şey olduğunu söyleyebilirim. Hepimiz Frosty'yi denedik.

Gerginliğim Wendy's'ten değil, annemin Wendy's'i önerme gerekçesinden kaynaklanıyor. Param olduğunu ve onu istediği yere götürebileceğimi biliyor ama Wendy's'i sevdiği için değil, arkadaşlarına ya da kiliseye gidenlere ne kadar alçakgönüllü olduğunu, doğum günü gibi özel bir günde bile sadece bir fast food restoranından salata yediğini söyleyebilmek için seçiyor.

Annemdeki bu şey beni deli ediyor. Acınmak için can attığı bu şey. Dördüncü evre kanseri var, zaten yeterince acınıyor. Üstüne bir de Wendy's yemesine gerek yok.

Büyükbaba binadan çıkar ve ilk kırmızı ışığa gelir. Devasa, korkunç *iCarly* posterinin tam önünde duran kırmızı ışık. Dağınık arka koltuk ceplerini endişeyle düzenlemeye başlıyorum. Kağıtları, buruşmuş makbuzları, kirlenmiş peçeteleri ve Sean Hannity'nin *Muhafazakar Zaferi*'nin bir kopyasını çıkarıyorum. Büyükbabam ne yaptığımı görmek için omzunun üzerinden bakıyor.

"Ödünç almak ister misin? İşim bitti. Mükemmel bir okuma. Çok mükemmel." Noktalama işareti olarak gösterge paneline vuruyor.

"Belki." (Hayır.)

"İşte orada!" Annem tek kullanımlık Kodak fotoğraf makinesiyle dev afişin fotoğrafını çekerken "İşte orada" diyor. Aynı reklam panosunun en az yüz fotoğrafı var.

Fotoğrafı çekerken, fotoğraf makinesi elinden düşüp yere yığılıyor. Almak için uzanıyorum ve fotoğraf makinesiyle birlikte dik oturduğumda annem kasılıyor. Elleri sıkı küçük toplar halinde kenetlenmiş ve yüzü bir gözü kısılmış ve ağzı tamamen bir tarafa doğru kıvrılmış şekilde bükülmüş. Kasılmaları akıl hastanesindeki birinin sallanmasına benziyor. Korkuyorum.

Büyükbabama bir sorun olduğunu söyledim. Tanrı'nın adını boş yere ağzına alıyor. Annem hiçbir şey söylemiyor çünkü söyleyemiyor. Büyükbaba etrafın temiz olduğundan emin olmak için iki tarafa da bakıyor, sonra caddenin karşısına geçiyor, kırmızı ışıktan geçip Nickelodeon Stüdyoları'nın otoparkına giriyor. Güler yüzlü güvenlik görevlisi Carl, dedem beni sette sık sık ziyaret ettiği için onu tanıyor. Büyükbabam Carl'a 911'i aramasını söylüyor.

Bu noktada, annemin ağzı köpürüyor. Ölmek üzere olduğuna eminim. Büyükbabam onu yatırmamı söyledi. Emniyet kemerini çözdüm ve onu kucağıma çektim. Bu hayatımın en korkunç anıydı.

Ambulans etkileyici bir hızla geldi. Annemi sedyeye çekip bağladılar. Hâlâ kasılıyor. Onu ambulansa bindirdiler. Sağlık görevlilerinden biri beni tanıdı ve annemle birlikte binmeme izin verdi. Tanındığım için minnettar olduğum nadir anlardan biri.

Annemin elini tutup sıkıyorum. Olmayacağından emin olmama rağmen ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Ambulansın sireni çalmaya başlıyor. Sireni çalan aracın içinden duyduğunuzda sesi çarpık geliyor. Şoför park yerinden sağa çekiyor. Ölmek üzere olan annemin elini sıkarken ve ağzından köpükler saçılmasını izlerken, afişin yanından tekrar geçiyoruz. Ölü gözlü sırıtışımı ve modası geçmiş aptal saç stilimi görüyorum. Hayatım benimle alay ediyor.

48.

NOEL ARİFESİNDEN BİR GÜN ÖNCE. Annem bir haftadır yoğun bakımda, tepki vermiyor. Beyin tümörünün bir sonucu olarak nöbet geçirmiş, doktor bize bunun "oldukça olağan bir durum" olduğunu söylüyor, sanki bu olağanlık durumu daha az korkunç hale getiriyormuş gibi.

Büyükannem ve büyükbabam yoğun bakım ünitesinde onu ziyaret ederken Marcus, Dustin, Scottie ve ben bekleme odasında arka arkaya oturuyoruz. Hepimiz sessizdik.

Sonunda hepimiz için Burger King almaya karar verdim çünkü kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Ve yemek mükemmel bir dikkat dağıtıcıdır. Çocukların hiçbiri bir şey istemiyor. Bana şu anda "yemek yiyemeyeceklerini" söylediler. Onları kıskanıyorum. Üzüntü ve streslerinin açlığa dönüşmemesini kıskanıyorum.

Caddenin karşısındaki Burger King'e gidiyorum. Bir Whopper, patates kızartması, kola Icee ve yanında taco ve tavuk çubukları sipariş ediyorum. Sipariş ve yemek hızlı bir şekilde arka arkaya geliyor ve ikisi de kontrolüm dışında gerçekleşiyor. Sonrasında midem şişmiş gibi hissediyorum.

Kendimi kusturmayı düşünüyorum. Bunu daha önce duymuştum ama hiç denemedim. Şimdi denemek için her zamankinden daha iyi bir an gibi görünüyor. Burger King poşetimi aşırı dolu bir çöp kutusuna atıyorum ve hastaneye geri dönüyorum. Giriş kapısından aceleyle geçtim, lobiyi kestim ve yeni planımın heyecanıyla asansöre atladım. Yoğun bakım ünitesinde asansörden indim. Kardeşlerim artık bekleme odasında değillerdi. Annemi ziyaret ediyor olmalılar. İki duraklı banyoya gidip içeride kimsenin olmadığından emin olduktan sonra soğuk, sert, fayans kaplı hastane zeminine diz çöküp boğazıma bir parmak sokuyorum. Ow. Boğazımın arkasını dürtüyorum. Acıyor ama bir şey çıkmıyor. Tekrar deniyorum. Hiçbir şey çıkmadı. Bir kez daha. Hâlâ bir şey yok.

Sikerim böyle işi. Vazgeçiyorum. Ellerimi yıkıyorum. Yemek yememe konusunda başarısızım ve yediğim yemeklerden kurtulma konusunda da başarısızım.

Koridorda aceleyle ilerliyorum ve annemin yoğun bakım odasına açılan ağır kapıyı iterek açıyorum. Marcus, Dustin ve Scottie annemin etrafında duruyorlardı. Hastane çarşafları ve battaniyelerin altındaki küçük bedeninin şekli zar zor seçilebiliyor.

Dustin bana "Uyandı," dedi.

Hemen yatağının yanına gidip elini tutuyorum. Ellerinin verdiği hissi seviyorum. Elleri küçük ve parmakları kısa. Teni parlak ve sıcak.

"Net," diyor başını güçsüzce çevirip bana bakarken. Gözlerim yaşlarla doluyor. Belki de her şeye rağmen iyi olacak. Buna inanamıyorum. Çok sevindim.

"Çocuklar Burger King'de durduğunuzu söyledi. O şeyi yemene gerek yok. Bir Whopper'da bir sürü gram yağ var."

Işıldıyorum. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Annem yaşayacak. Şimdilik, yaşayacak.

"Biliyorum anne. Biliyorum. Mayonezsiz aldım..." İç çekiyor. "Yine de."

49.

MIRANDA AĞLIYOR. BEN DE AĞLIYORUM. İkimiz de ağlıyoruz. Ağlamadan duramıyoruz. Benim için mesele *iCarly*'nin bitmesi değil. Bugünün *iCarly'i* çektiğimiz son gün olması değil. Buna hazırım, hatta heyecanlıyım, kesinlikle hazırım. Spin-oP'uma başlamaktan çekiniyor olsam da, en azından bana her gün *Groundhog Day* filminde yaşıyormuşum, aynı şeyi tekrar tekrar yapıyormuşum gibi hissettiren bu projeye veda ediyor olmaktan memnunum.

Ağlamamın nedeni Miranda ile arkadaşlığımın ne olacağını bilmemem. Çok yakınlaşmıştık. Kız kardeşler gibi, ama pasif saldırganlık ve garip gerginlikler olmadan. Kadın arkadaşlıklarının sinsi, dar kafalı ve kalleş olduğuna dair yargılarım var ama Miranda için durum bundan daha farklı olamazdı.

Miranda ile her şey çok kolay oldu. Arkadaşlığımız saf.

Bir reklamcı bana ve Miranda'ya mendil uzattı. Korkunç bir şekilde burnumuzu sümkürüyoruz ve birlikte çekeceğimiz son sahnenin son bir çekimini yapmak için yerimize dönüyoruz. Hüzün ikimizi de ele geçirdi. Birbirimize sarılıp ağlıyoruz.

Bu hüzün ve bitiş hissi setlerde gerçekten yaygındır. Etrafınızdaki insanları çok yakından tanırsınız çünkü ailenizden çok onların yanındasınızdır. Bir süre için. Ve sonra artık değilsinizdir. Ve yavaş yavaş, çok samimi olduğunuzu düşündüğünüz insanlarla giderek daha az konuşmaya başladığınızı fark edersiniz. Ta ki artık onlarla hiç konuşmayana kadar. Ve bu durum, ilk etapta onlarla gerçekten samimi olup olmadığınızı ya da her şeyin bir gösterişten ibaret olup olmadığını merak etmenize neden olur. Bağlantıların, üzerinde kuruldukları setler kadar geçici olup olmadığını.

İnsanları bir şeyler bağlamında tanımayı sevmiyorum. *Oh, bu birlikte çalıştığım kişi. Kitap kulübünde beraber olduğum kişi. Şu diziyi birlikte yaptığım kişi.* Çünkü bağlam sona erdiğinde arkadaşlık da sona eriyor.

Sevdiğim insanları derinden ve yakından - bağlamsız, kutusuz - tanımayı ve onların da beni bu şekilde tanımasını arzuluyorum. Miranda'yı her ne kadar derinden ve yakından tanıdığımı düşünsem de, onu *iCarly* bağlamında tanımaktan hoşlanmıyorum, çünkü *iCarly* bitiyor ve arkadaşlığımızın da onunla birlikte bitmesini istemiyorum.

50.

"EMIN MISIN?"

"Eminim."

"Şimdi bizi bir kenara atmanın zamanı değil. Şimdi bize en çok ihtiyacın olduğu zaman."

"Hiç sanmıyorum. Sanırım... eğer bu önümüzdeki birkaç ayı seninle geçirirsem, fazla bağlanacağım."

"Neden bağlanmak istemiyorsun? Birine bağlanmak iyi bir şey değil mi? Aşk bu değil midir?"

"Sadece anneme bağlı olmaktan endişeleniyorum, bilirsin işte..." Yüksek sesle söyleyemiyorum. Gerçekleştikçe daha da yüksek sesle söyleyemiyorum. Doktorlar bir süredir annemin sağlığının hızla kötüye gittiğini söylüyorlar, "hızla" kelimesini kullanmalarını sorgulamama yetecek kadar uzun bir süredir. Ne olursa olsun, azalıyor. Tekerlekli sandalyeye bağlı. Onu hiç görmediğim kadar zayıf. Kanser hemen hemen her yere yayıldı. Sonu yaklaştı. Tırnağımı ısırıyorum.

"Ona herkesten daha çok bağlı olduğum için, ona karşı duyduğum tüm bu bağlılığın birlikte olduğum kişinin üzerine yığılacağından endişeleniyorum" diyorum.

"Pekala, bu benim için bir. Ben yığın istiyorum. Yığ."

Beklediğim cevap bu değildi. Geri adım attım.

"Belki yanlış söyledim. Sadece bunun odaklanmam gereken şeyden dikkatimi dağıttığını düşünüyorum. Aile."

"Ben dikkat dağıtıcı mıyım?" "Hayır. Evet. Bilmiyorum."

Başımı kaşıyorum. Bu andan, Tony's Darts Away'deki bu andan çıkmak istiyorum - Joe'nun Burbank'taki favori vegan mekânı.

"Bak, eğer beni artık sevmiyorsan, bunu söyleyebilirsin. Bunu kaldırabilirim," diyor, son kısımda sesi çatlıyor ve sözlerine ihanet ediyor.

Tam o sırada vegan sosisi ve birası geliyor. Restoranlarda yemeklerin zamanlaması her zaman birinin duymasını en az isteyeceğiniz cümleyle kusursuz bir

şekilde uyumludur.

Neredeyse takdir etmek zorundasınız, sanki garsonlar bunun üzerinde çalışıyor. "Seni seviyorum."

"O zaman neden benden ayrılıyorsun?" Joe sosisinden büyük bir ısırık alır. İğrenç derecede büyük bir ısırık. Vegan mayonezi dudağına bulaşmış. İğrenç bir şey.

Belki de sebebi budur. Belki de mesele anne meselesi değildir. Belki de bunu aştım. Çiğnemesi beni çoğu zaman rahatsız ediyor. Aşırı kullandığı bebek sesi beni rahatsız ediyor. Şakaları komik değil. Hırsı yok. Çok fazla içiyor. Öfke sorunları var. Yaş farkımız artık bana havalı gelmiyor ve bunun yerine ikimiz için de biraz utanç verici.

Acaba şu anda benim hakkımda ne tür Aaw'lar biriktiriyor? Ne söyleyebilir ki? Ben bencilim. Sahipleniciyim. Yeterince sosyal değilim. Arkadaşlarını sevmiyorum. Çok yargılayıcıyım. Ona yeterince ilgi göstermiyorum.

Joe hala aynı lokmayı çiğniyor. Bir dakikadır aynı lokmayı çiğniyor. Neden daha küçük ısırıklar almıyor? Bunun kolay bir çözümü var, Joe.

"Beni duydun mu?" diye sorar. "Eğer beni hala seviyorsan, neden benden ayrılıyorsun?"

Bu vegan mayonezli anda içimde bir şeyler değişiyor. Tüm sabrım tükendi. Vegan bir bardayım, içmek istemediğim biranın kokusunu alıyorum ve etrafımdaki televizyonlardan izlemek istemediğim basketbol ve futbol maçlarının sesleri yükseliyor. Artık sevmediğim bir adamın karşısında, düzensiz bacaklı bir bar taburesinde oturuyorum. Uyuşmuş durumdayım. İşim bitti.

"Bak, ben sadece öyleyim."

51.

MIRANDA SÜRÜYOR, ben de onun Porsche Cayenne'inde oturuyorum, bugünlerde zamanımızın yüzde 50'sini birlikte geçiriyoruz. Ve bugünlerde birlikte çok zaman geçiriyoruz. İçerik konusunda endişelenmeye gerek yoktu; *iCarly* bittiğinden beri arkadaşlığımız daha da güçlendi.

Haftada üç ya da dört kez takılıyoruz. Genelde gecelerden biri yatıya kalırız, dün gece olduğu gibi. Genelde Miranda'nın evinde kalıyoruz ama dün gece St. Regis Laguna Beach'te kaldık çünkü seri paket hediyemiz orada bir geceydi.

Pijama partisi Miranda'nın evinde de olabilirdi çünkü pijama partimizi diğerlerinden daha Aziz Regisvari yapan hiçbir şey yapmadık. Odada oturduk ve Amanda Seyfried'in oynadığı porno endüstrisi hakkında bir film izledik ve film vasat olmasına ve soyadını nasıl telaffuz edeceğimizi bilmememize rağmen Amanda Seyfried'in yürüyen bir güzellik meleği olduğuna karar verdik. Ne kadar üzgün ve sefil olduğumuzu ve bunun için kendimizi nasıl suçlu hissettiğimizi konuştuk çünkü minnettar olmamız gereken çok şey var. *Dance Moms*'ı uyuyana kadar izledik - Abby Lee Miller'ın küfürlü taktikleri ve ebeveynlerin yoğunluğu arasında derin bir ilişki kurduk.

Otelden ayrılalı çok olmadı. Miranda en yakın otoyol rampasına doğru ilerliyor. Arka planda Katy Perry'nin "Roar" şarkısı çalarken bir şeyler hakkında şikayet edip gülüşüyoruz (bir keresinde Rolling Stones'u birlikte izlemiştik, ama kimi kandırıyoruz, biz yirmi bir yaşında kadınlarız ve Katy Perry bizim için Mick Jagger'dan çok daha fazlasını yapıyor). Telefonum çalıyor. Annem arıyor.

"Alo?"

"Net! Net! Net! Yardım et bana!"

"Whoa whoa, yavaşla, sorun ne?" "Yardım

edin! Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Ameliyatım için beni geri götürüyorlar."

Annem bir süredir bu ameliyatı olmaya hazırlanıyordu. Mastektomiden kalan meme implantı yakın zamanda sızıntı yapmaya başladı, bu nedenle doktorun oraya girmesi, sızıntıyı temizlemesi ve implantı onarması gerekiyor - sözde oldukça kolay bir prosedür.

"1ne olacak. Sadece küçük bir ameliyat." "Bir şeyler
yolunda değil, Net. Bir şeyler doğru değil."

Arka planda bir hemşire sesi duyuyorum. "Hanımefendi, burada telefona izin
yok." "Lütfen, Net! Bir şeyler yap!"

"Benden ne yapmamı
istiyorsun?" "Bilmiyorum! Sana
ihtiyacım var!"

Sesi paniğe kapılmış gibi geliyor. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir titreme var. Bu beni dehşete düşürüyor. Babam telefonu aldı.

"Hey, Jennette?"

"Evet?"

"Şu anda çok duygusal. Hastane yatağında, şu anda onu ameliyat için odaya götürüyorlar. Ben de yanındayım. Her şey yolunda."

"Gelmeli miyim?"

Annem "Evet!" diye bağırır. Babam

"Hayır." diyor. Tekrar soruyorum.

"Gelmeli miyim?"

"Hayır, bir tane," diyor babam. "Sen buraya gelene kadar işlerini bitirmiş olurlar. Çabuk olacak, tamamen zararsız. Doktorlar harika. Seni sonra ararım."

Güzel. "Roar "ı açıyorum. Miranda sürmeye devam
ediyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Önemli bir şey değil."

Baskı yapmıyor. Birkaç dakika sessizlik içinde araba sürdük ve sonra tekrar konuşmaya başladık, her neyse işte. Bir şeyler ters gidiyor, bunu içimde hissedebiliyorum. Benzin almak için durduk, sonra sürmeye devam ettik. Telefonum tekrar çaldı. Babam.

"Nasıl gitti?"

"Hey. Annem iyi değil."

"Ne?"

"Görünüşe göre vücudu ameliyata dayanamamış."

"Bekle, ne? Zararsız olacağını sanıyordum-" "Şu anda

komada."

"Ama doktorların harika olduğunu söylemiştin-"

"Durumu iyi değil. Hemen hastaneye gitmeniz gerekiyor."

Telefonu kapattım, uyuşmuştum. Miranda'ya olanları anlattım. Beni hastaneye götürmeyi teklif etti. Tamam dedim. Pencereden dışarı baktım. Miranda kırmızı ışıkta durdu.

"Sigh-Fred," diyor Miranda açıkça. "Araştırdım."

52.

"ANNE. BENI DUYDUN MU? Şu anda çok zayıf olduğumu söyledim. Sonunda 90 kiloya düştüm."

Bacaklarımı açıyorum. Öne doğru eğildim,

çaresizce. "Seksen dokuz!"

Annem komaya girdiğinden beri tıkınmayı bıraktığım için minnettarım. Aslında, neredeyse hiçbir şey yemedim. Hızla kilo kaybediyorum.

Bip. Bip. Bip.

Hastane makineleri biplemeye devam ederken, büyük haberimin annemi uyandırmayacağı gerçeğine yavaşça alışıyorum. Tam çocuklar kafeteryadan çıkarken gözlerimdeki yaşları siliyorum. Birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz. Gerek de yok zaten. Annemin cesedinin etrafına oturuyorlar ve hepimiz ona bakıyoruz.

Saate bakıyorum. Saat iki buçuk, anneme kırk sekiz saatten az ömrü kaldığı söyleneli iki saat olmuş. Ne kadar zamanı kaldığını merak ediyorum. Ömrü bu kırk sekiz saatin neresine denk geliyor. Kırk dört saati kaldı mı? On mu? İki mi? Her an çok yavaş ve çok ağır geliyor. Her ana tutunmaya çalışıyorum ama her an akıp gidiyor. Hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

"Cam ooda dieeeee."

Hepimiz kafalarımızı anneme doğru salladık. Ne oluyor lan? Konuştu. Güçlükle, zar zor, duyulmayacak şekilde konuştu ama yine de konuştu.

"Cam oooooda dieeeeeee," diyor tekrar.

Marcus öne doğru eğilir. "Hayır anne, öyle söyleme. Sen ölmeyeceksin."

"CAM OODA ÖLECEK," diyor bir parça öfkeyle. İşte orada.

Dustin parmaklarını şıklatıyor. "Canada Dry!"

Annemin gözleri onaylarcasına açıldı. Hepimiz onun etrafında, ölüyor olmasaydı yapacağımızdan daha sert bir şekilde gülüyoruz. Bu ölüm kalım anlarında biraz neşelenmek için yalvaran bir şey var. Aksi halde çok zordurlar. Çok acı vericidir.

Marcus otomattan bir Canada Dry almak için koridora koşar. Geri geliyor, açıyor ve annemin ağzına doğru uzatıyor. Hepimiz gülümsüyoruz. Bu iyi bir şey, değil mi? Bu iyiye işaret. Annem bir şeyler söylüyor ve Canada Dry'ı höpürdeterek yiyor. Bu iyi olacak demek. Bu başaracak demek. Değil mi?

Çaresizim, biliyorum. Tutunmaya çalışıyorum, biliyorum. Ama mecbur kalırsam yapışırım. Gitmesine izin veremem.

* * *

Annem bir buçuk hafta önce yoğun bakım kanadından çıkarıldı ve o zamandan beri normal kanattaydı. Kırk sekiz saat için çok fazla. Al sana, Dr. Wiessman. Bazen ben de böyle düşünüyorum. Beni ve çocukları temin edene kadar -ki bunu sık sık yapıyor- bu onun mucizevi bir şekilde iyileşeceği anlamına gelmiyor. Fazla umutlanmamızı istemiyor. Her ne kadar onunla tartışmak istesem de, yapamayacağımı biliyorum. Görüyorum. Bir torbaya sıçıyor ve bir makineden nefes alıyor. Bu iş düzelmeyecek.

Hastaneye yatışının ilk haftasında, ölmesini beklerken çocuklarla birlikte yakınlardaki bir otelde kaldık. Ama sonra ölmedi. Bir hafta sonra otelden ayrıldık. Hayat normale döndü ya da olabildiğince normale döndü. Dustin hastalık izni almayı bıraktı ve işine geri döndü. Marcus Aew Jersey'deki evine döndü. Büyükbabam ve babam vardiyalı olarak çalışıyorlardı, böylece biri çoğu gece annemle kalabilirken Scott da gündüzleri onunla kalıyordu. Çekimlerine başladığım spin-oP'um üzerinde çalışmaya başladıktan sonra her gün ziyaretine gidiyordum. Parlak renkli, aşırı ışıklandırılmış *Sam & Cat* ses sahnesinde bir tereyağı çorabı sallayıp sevimsiz repliklerimi bağırmaktan, sterilizasyon kokusu ve ölüm hissiyle çevrili, eskimiş döşemeli bir hastane başucu koltuğunda oturmaya geçerdim.

Bugün de farklı değil. Okuldaki kabadayılarla yüzleştiğim ve birini jambonlu sandviçle tokatladığım bir sahnenin çekimini yeni bitirdim. Ve şimdi buradayım. Bir hemşirenin annemin bok torbasını değiştirirken bana yan gözle bakmasını izliyorum. Başıma ne geleceğini biliyorum ve bu tam bir cehennem.

"Siz...?" diye soruyor hemşire. Eğer bu hastanede daha önce yirmi beş kez başıma gelmemiş olsaydı, birinin bana Sam olup olmadığımı sorma cüretini göstermesine çok şaşırırdım.

Puckett'a, ben ölmek üzere olan annemin karşısında otururken.

Cevap vermiyorum. Gözlerimi kısıyorum ve hemşirenin şu anda bunu sormasının ne kadar uygunsuz olduğunun farkına varmasını umuyorum. Ama anlamıyor.

"Samantha Puckett'a benziyorsun. Sam'e. Sen o musun?"

Hemşire annemin dışkısını atarken, ben insanlığın durumuna karşı tam bir umutsuzluk duygusu içinde oturuyorum.

"Hayır," dedim. Kaba bir şekilde.

"*Tıpkı* ona benziyorsun. Hık demiş burnundan düşmüşsün. Yeğenime göstermek için bir fotoğraf çekmemin sakıncası var mı? Ona ne kadar benzediğine inanamayacak."

Sandalyede arkama yaslanıyorum. Gıcırdıyor. "Hayır. Fotoğraf çekmeyeceğim."

Anneme bakıyorum. Kanserin şeklini bu kadar değiştirmiş olması çok garip. Eskiden kıvrımları vardı, 1.80 boyunda. Kalçaları, biraz poposu ve memeleri de vardı (sadece gerçek olanları sayıyorsanız meme, diğeri mastektomi sonrası implanttı). Küçük bir beli ve dar omuzları vardı. Biçimliydi. Şimdi karnı şişmiş, göğüsleri buruşmuş, bacakları dal gibi. Kolları neredeyse maymuna benzer bir şekilde daha uzun görünüyor - sadece yanlarında sallanıyorlar. Bana daha az insan gibi görünüyor.

"Iluyooo!" Annem uçuruma doğru fırlıyor. Bu, içinde kalan tek cümlelerden biri. O kadar çok beyin tümörü var ki, boyutları o kadar büyük ki neredeyse beyin ölümü gerçekleşmiş durumda. Ama yine de "seni seviyorum" demeyi hatırlıyor. Bu kalbimi fiziksel olarak acıtıyor.

"İluyoo!" diyor tekrar, kafası sallanıyor ve gözlerinin arkasında hiçbir bağlantı yok. Dudağımı kanayana kadar ısırıyorum.

Hastanede onunla birlikteyken anneme bakmaya çalışıyorum; onun tadını çıkarmak, onu hatırlamak için. Ama aynı zamanda onu bu şekilde hatırlamak istemiyorum. Bu yüzden ona her baktığımda, birkaç dakika içinde tekrar gözümü kaçırıyorum. Bazen ellerini tutup onu sevdiğimi ve yanında olduğumu söylemek için kendimi zorluyorum ama çoğu zaman bunu yapacak kadar güçlü olamıyorum. Bunun yerine köşedeki sandalyede oturup ara sıra ona bakıyorum ama onun dışında pencereden dışarı bakıp yıkılmamaya çalışıyorum.

Telefonuma Colton'dan bir mesaj geldi. Birkaç günlüğüne uzaklaşmak isteyip istemediğimi soruyor, San Francisco'ya bir yolculuğa çıkmak. Zor durumda olduğumu biliyor ve

Bunun kafamı dağıtmama yardımcı olacağını düşünüyor. Büyükbabamla annemin en azından önümüzdeki birkaç gün için "istikrarlı" bir yerde olup olmadığını kontrol ediyorum ve büyükbabam da öyle olduğunu söylüyor.

Annem saçma sapan şeyler söylerken ona hızlıca bir göz atıyorum. Bu hastaneden yeterince hızlı çıkamıyorum. Ayağa kalktım, onu alnından öptüm ve çıktım.

53.

COLTON'ın Dodge Charger'ında oturuyorum. O sürüyor. Yaklaşık on yıl önce Utah'ta bir film çekiminde tanıştığımız ilk günü anıyoruz. San Francisco'dan on beş mil uzaktayken, otele dönerken içmek için biraz alkol almamızı öneriyor. Daha önce hiç alkol almamıştım, bunun nedeni Mormon değerlerine bağlı olmamdan ziyade Joe'nun alkolle olan ilişkisini gördükten sonra alkolden korkmamdı.

Ama birlikte içmeyi deneyeceğim biri varsa o da Colton'dır. Sıcak ve enerjik biri ve etrafındaki herkesi kabul ettiğini hissettiren bir tarzı var. Ayrıca eşcinsel, yani cinsel gerilim konusunda endişelenmeme gerek yok.

Otel odamıza gider gitmez şişeyi açıyoruz ve banyodaki iki plastik bardağa birer shot dolduruyoruz. Bir paket Sour Patch Kids açıyoruz ki içkilerimizi içer içmez onları emebilelim.

"Hazır mısın?" Colton heyecanla soruyor. Başımı sallıyorum. Bizi sayıyor. "Bir, iki, üç."

Burnumuzu tıkıyoruz, içkilerimizi yutuyoruz ve Sour Patch Kids'i emiyoruz.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diyorum, kafam karışmış bir halde.

Colton kabul etti, biz de bir atış daha yaptık.

"Tamam, hâlâ çok değil ama şimdi hafif bir baş dönmesi

hissediyorum." Colton kabul etti, biz de bir shot daha aldık.

"Ooh, sanırım hissetmeye başlıyorum."

Colton kabul etti, biz de her ihtimale karşı bir tane daha aldık.

Dördüncü çekimin nasıl hissettirdiğine karar veremeden yatakların üzerine atladık, otelin koridorunda saklambaç oynadık ve kapalı olmasına rağmen havuza girdik. Bir hafta boyunca birbirimize kelepçelendiğimiz, birlikte çekeceğimiz kısa bir film planladık. 1. kelepçeleri denedik. Neyse ki yapamadık.

Ertesi sabah enerjik bir şekilde uyanıyorum, maskaram bir rakun gibi gözlerimin altına bulaşmış, hala dünün kıyafetlerini giyiyorum.

"Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi," diyorum.

Colton da aynı fikirde ve bir atış daha yapmayı tartışıyoruz. Sonunda geceye kadar beklemeye karar veriyoruz, böylece ileriye bakacak bir şeyimiz olacak.

Ve Tanrım, bunu dört gözle bekliyorum. Sarhoş olmak için bu kadar beklediğime inanamıyorum. Bu inanılmaz, eşi benzeri olmayan bir duygu. Sarhoş olduğumda, tüm endişelerim yok oluyor - vücudumdan nefret etmek, yeme alışkanlıklarımdan duyduğum utanç, ölmekte olan annemle başa çıkmak, bir parçası olduğum için aşağılandığım bir şovda oynamak

-Hepsi uçup gidiyor. Sarhoş olduğumda, daha az endişeli, daha az çekingen, annemin ne isteyeceği ya da hakkımda ne düşüneceği konusunda daha az endişeli oluyorum - aslında, sarhoş olduğumda, annemin beni yargılayan sesi tamamen buharlaşıyor. Bu gece için sabırsızlanıyorum.

54.

TAK-TAK-TAK.

Sarsılarak uyandım, gürültüden irkildim. Ow. Başım zonkluyor. Şakaklarımı ovuyorum. Akşamdan kalma olmak böyle bir his olmalı. San Francisco'da Colton'la Tennessee Honey Jack'in ilk yudumunu içtiğimden beri geçen üç hafta boyunca neredeyse her gece sarhoş olmama rağmen, akşamdan kalmanın nasıl bir his olduğunu sadece duymuştum ama kendim hiç hissetmemiştim. Bu noktaya kadar, her sarhoş olduğumda, ne içtiğime ve ne kadar içtiğime bakılmaksızın ertesi sabah zarar görmeden uyanabildim. Ama bugün her nedense farklıydı. Tekiladan mı? Viski mi? Rom mu? Şarap mı? Dördünü karıştırmak mı? Kim bilir.

TAK-TAK-TAK.

Kahretsin. Saat kaç olmuş? Telefonuma bakıyorum: Sabah 8:05. Kahretsin. Alarmımı kurmayı unutmuşum. On beş dakika önce bir gece için yola çıkmam gerekiyordu. Nickelodeon'un gönderdiği şoför bu olmalı.

"Geliyorum!" Bağırıyorum, en iyi uyanmadım sesimi takınmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Ön kapıyı çekip açtım. Takım elbiseli ve kravatlı şoför ortalıkta yoktu. Onun yerine Billy -öksürük damlası emen neşeli müteahhidim- ve üç tayfası vardı.

"He-hey!" Billy davet beklemeden neşeyle içeri dalıyor.
Adamları arkadan geliyor.

Billy'nin bugün geleceğini tamamen unutmuşum. Neredeyse her gün geldiği için unutmamalıydım.

Üç ay önce bir ev aldım. Herkes bana bunun iyi bir yatırım olacağını söylüyordu. Ayrıca bu fikir benim için heyecan vericiydi. İlk evim. Küften ve istifçilikten arınmış olacaktı. Ne kadar ilerlediğimi gösterecekti.

Anahtar teslimi olan üç katlı güzel bir yamaç evi aldım, böylece hemen taşınabilecek ve herhangi bir tadilat yapmak zorunda kalma konusunda endişelenmeyecektim. Evin dekorasyonu hakkında düşünmek zorunda kalmamak için teşhir mobilyalarını bile satın aldım. Bu evle ilgili vizyonum hiçbir şeye sahip olmamaktı - vizyonu başkasına bırakmak ve kendimin keyfini çıkarmasına izin vermek.

Taşındıktan birkaç hafta sonra tüm altyapının kazılması ve değiştirilmesi gerektiğini öğrendim. Bir boru kırıldı ve duş, oturma odasındaki vitrin mobilyalarının üzerine sızarak hepsini mahvetti. Mutfak lavabosu ve tuvaletlerden biri tıkandı. Güverte yontuldu ve bir merdiven kırıldı. Bu şey anahtar teslim değildi. Bu şey yüzeyde iyi görünüyordu, ama altında parçalanıyordu.

Billy ve adamları merdivenleri hızla çıkarken ben de verandaya çıkıyorum ve şoförün aşağıda olup olmadığına bakmak için boynumu çıkıntının üzerinden uzatıyorum. Aşağıdaydı. Tabii ki aşağıda. Sadece o değil, kollarını kavuşturmuş, eldivenlerini takmış, arabasını çalıştırmış ve bagajını açmış. Sürücülerin hazırlık ve zamanlama seviyesi beni her zaman rahatsız etmiştir.

"Sadece birkaç dakika sürecek!" Ona bağırıyorum.

"Pekala, hanımefendi! Ama gerçekten bir dakika içinde ayrılmalıyız-!"

Cümlesinin ortasında kapıyı çarpıyorum. Kimseye tahammülü olmayan öfkeli bir insan haline geliyorum. Bu değişimin farkındayım ama bunu değiştirmek için hiçbir arzum yok. Aksine, bunu istiyorum. Bu bir zırh. Altındaki acıyı hissetmektense öfkeli olmak daha kolay.

Aceleyle üst kata çıktım, dolabımdan bir bavul çıkardım ve parke zeminde açtım. Ben çömelip çorapları, iç çamaşırlarını, pijamaları, kotları ve gömlekleri gelişigüzel bir şekilde valizime yerleştirirken, çocuklar banyoda duş üzerinde çalışmak için vurmaya ve çekiçlemeye başladılar.

Bir ceket tutuyorum, bu yolculuk için ona ihtiyacım olup olmayacağını tartışıyorum. New York şu anda soğuk mu? Ceketi bir kenara atıyorum ve onun yerine kapüşonlu bir tişörtü tercih ediyorum. Onu çantama sokuyorum, kapağını kapatıyorum ve fermuarı açmak için üzerine oturuyorum. Kahretsin. Tuvalet malzemelerini unutmuşum.

Aklıma gelen her bir eşyayı almak için çılgınca zıplıyorum. Tam bir kaos. Banyo dolabımı karıştırıp birkaç makyaj malzemesi, bir seyahat diş fırçası, bir mini Aoss ve ağız gargarası alıyorum. Telefonum çalmaya başladığında bunları bavulumun ön gözüne atıyorum. Kaydırarak açıyorum.

"Evet, baba?"

Çekiç-çekiç-çekiç. Matkap-delme-delme.

"Buraya gelmelisin."

"Gerçekten mi?"

Çekiç-çekiç-çekiç. Matkap-delme-delme.

"Evet..."

Vücudumu tekrar bavulumun üzerine atıyorum. Bu şey neden kapanmıyor? Fermuarı daha sert çekiyorum. Çekiştirdiğim kısmı elimde kırılıyor. Fırlatıyorum.

"Emin misiniz? Çünkü şu anda Aight'a gitmem gerekiyor, araba aşağıda beni bekliyor."

Telefonun diğer ucunda babamın nefes aldığını duyuyorum. Sesi stresli geliyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"New York, hatırladın mı?" "Ne için?"

Matkap, matkap, şimdiye kadar *duyduğum* en gürültülü matkap.

"Nickelodeon Dünya Günü-" Bu cümlenin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek duruyorum. "Bilmiyorum; ev sahipliği yapmam gereken bir şey var. Yani gerçekten gitmemeli miyim?"

"Bugün gerçekleşeceğini söylüyorlar."

Donup kaldım, bir an için şok oldum ama uzun sürmedi. Bu anı daha önce birçok kez yaşamıştım. Biri annemin öleceğini söylüyor ve sonra ölmüyor. Fermuarı çekiştirmeye geri döndüm.

"Evet, ama..." Babamın ne demek istediğimi anlayacağını bilerek başlıyorum. "Ama ne?"

Boş ver. Babamın ne demek istediğimi anlamadığını hep unutuyorum.

"Ama insanlar bunu daha önce pek çok kez söyledi. Eğer bu da başka bir yanlış alarmsa, gerçekten gitmemeliyim. Bu işi bırakırsam Nickelodeon çok kızar."

Bir vuruş. Ön kapım tekrar çalınmaya başladı. Muhtemelen şoför beni kontrol ediyordur. Babam yutkunuyor.

"Gerçekten aşağı inmen gerekiyor." "Tamam."

Tam fermuarı kapatırken telefonu kapattım. Bu noktada terlemeye başlamıştım. Ayağa kalkıyorum, yatağıma geçiyorum ve annemi muhtemelen son kez görmeye gitmeden önce kendimi toparlamak için bir anlığına yatağımın ayak ucuna oturuyorum. Bu yoğun gerçekliği sindirmeye çalışıyorum ama gerçekten zorlanıyorum çünkü *çekiç-çekiç-çekiç. Matkap-matkap-matkap. Tak-tak-tak-tak*.

55.

SANDALYEDE OTURMUŞ, Çöp Grove'daki istifçi evimizin oturma odasında kendisi için hazırlanmış hastane yatağında yatan anneme bakıyorum. Yatağa yer açmak için kanepe kaldırıldı. Annem son üç haftadır bakımevinde yatıyor, bu yüzden bu alışılmadık bir manzara değil, ancak genellikle şu anda olduğu gibi uzanmak yerine oturuyor ve nefesi hiç duymadığım kadar sığ.

Scottie ve Dustin yakınlarda oturuyor. Hepimiz sessiziz, yılların duygusal yorgunluğunun etkisi. Hiçbirimizin ağlamamasına şaşırıyorum ama sanki hiç gözyaşımız kalmamış gibi. Annemizin ölümünün en az bir düzine kostümlü provasını yaşadık. VHS kasetini hatırlıyoruz.

Telefonuma bir mesaj geldi. Nickelodeon, Dünya Çapında Her Neyse Günü'nü kaçırdığım için endişelenmememi söylemek için bana ulaşıyor. Ben de bir teşekkür mesajı gönderiyorum. Bir mesaj daha geliyor, bu seferki şu anda birlikte olduğum adamdan. Şu anki adam ve ben Twitter üzerinden "tanıştık". Yüz yüze buluşmayı ayarladık. Öldürülmeyeyim diye birkaç arkadaşımı davet ettim. Etrafta olmasının güvenli olduğunu anladıktan sonra süslü akşam yemeklerine, laser tag'e ve minigolf'e gittik. Hatta 1reworks'ü izlemek için birlikte Disneyland'e gittik. (VIP rehber için para harcadım, böylece geçit törenlerini durdurmaz ve Goofy'yi kızdırmaz).

Şu anki adam harika bir şekilde tatlı, düşünceli ve romantik. Ama ben onu sevmiyorum. Belki de annem ölürken kalbimde kimseyi sevecek yer olmadığı içindir ya da belki de gerçek bir bağ kuramamanın suçunu kedere atmaya çalıştığım içindir. Keder harika bir günah keçisidir. Ne olursa olsun, birini sevmemenin ne kadar güçlü bir araç olduğunu keşfediyorum.

Birini sevmek savunmasızdır. Hassasiyettir. Şefkatlidir. Ve ben onların içinde kayboluyorum. Eğer birini seversem, kaybolmaya başlarım. Birkaç ay boyunca yapmacık bakışlar, güzel anılar ve içten espriler yapmak, işler ciddileşmeye başladığı anda kaçmak ve sonra döngüyü yeni biriyle tekrarlamak çok daha kolay.

Şu anda Current Guy ile aynı durumdayım. Dikkatimi dağıtması iyi oldu, ama yeni birisine ihtiyacım var.

Ondan gelen mesajı kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

Sen ne yapıyorsun?

Yazım konusunda titiz değilimdir ama Tanrı aşkına "tos "u doğru yaz. Bu kadar. Bir şeyleri bitirmeye hazırım. Bir metin hazırladım.

Gerçekten üzgünüm ama şu anda bunu yapamam. Annem ölecek ve yalnız kalmak için biraz zamana ihtiyacım var. Umarım anlayabilirsin.

Gönder. Tamamdır. Bu kadar basit. Ölmek üzere olan anneme bakıyorum. Bir mesaj pingledi.

Böyle söyleme, boo. Annen ölmeyecek.

Mesajımın geri kalanını görmezden geliyor. Gözlerimi deviriyorum. Annemin kanserden öleceğini ona on iki kez söyledim ama o sanki annemin bileği burkulmuş gibi davranıyor. Kaybetmek diye bir kavramı yok. Sanki dünya iki tip insana bölünmüş gibi hissediyorum: kaybı bilen insanlar ve bilmeyen insanlar. Ve ne zaman bilmeyen biriyle karşılaşsam, onu görmezden geliyorum.

Bugünlerde sürekli bir sinirlilik hali içindeyim. Artık insanlarla uğraşmak istemiyorum. Telefonumu yüzüstü kanepenin koluna bıraktım. Önce Dustin'e, sonra Scott'a, sonra da anneme bakıyorum. Nefes alıp vermesi çok yorucu görünüyor. Dayanmaya çalışıyor. Bundan nefret ediyorum.

Annem keskin bir nefes alır, sonra verir. Bakımevi hemşiresi babamla göz göze geliyor ve hafifçe başını sallıyor. Babam bize bakar. Annem gitmişti.

Hepimiz uyuşmuş durumdayız. Ağlamıyoruz. Sadece oturuyoruz. Sessizce. Sonunda telefonumu elime aldım. Yüzlerce mesaj yağdı. Herkes duydu. *E! News* haberi verdi. Nasıl oluyor da biliyorlar, hiçbir fikrim yok.

Metin sekmeme gidiyorum, sonra Mevcut Adam'la olan zincire tıklıyorum. Son mesajına bakıyorum: *Öyle söyleme, boo. Annen ölmeyecek.*

Ben de ona mesaj attım: *Az önce yaptı.*

afier

56.

HER BİRİMİZ VEDALARIMIZI EDİYORUZ, ANNEMİZİN CESEDİNE UYUŞMUŞ BİR ŞEKİLDE BAKIYORUZ. Hemşire annemin hastane yatağını dışarı çıkarıp bakımevinin minibüsüne götürdü.

Babam bize ne yapmamız gerektiğini soruyor ve evden çıkıp bir yerlere gitmemizi öneriyor. Hiçbirimiz cevap vermedik. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki lüks bir alışveriş merkezi olan South Coast Plaza'yı öneriyor. Arabaya doluştuk.

Bir iPhone kılıfına ihtiyacım var, bu yüzden Apple mağazasına giriyoruz. Beyaz dişli, saçları dökülmüş, ufak tefek, neşeli bir çalışan yanımıza yaklaşıyor.

"Merhaba, günün nasıl geçiyor?" Gülümsüyor. Onu boş bakışlarla karşılıyoruz. Odayı okuyan Elmacı gülümsemeyi bırakıyor ve yeniden yönlendiriyor. Onun bu yönünü takdir ediyorum.

"Bugün size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Telefon kılıfımı aldım ve on beş dakika içinde oradan çıktık. Öğle yemeği için aynı kattaki küçük bir kafeye gidiyoruz. Annemi gururlandırmak için yanında sos olan bir salata sipariş ettim. Tek bir lokma bile yemedim. Kendimi şanslı hissediyorum, hatta travma sonunda açlık çekmememe neden olduğu için minnettarım. Elbette annem öldü ama en azından ben yemiyorum. En azından kendimi ince, değerli ve bedenim, küçüklüğüm hakkında iyi hissediyorum. Yeniden bir çocuk gibi görünüyorum. Bunu sürdürmeye kararlıyım. Annemi onurlandırıyorum.

O gece eve, büyük ve yalnız evime döndüm. Billy ve adamları yarın dönecekleri için tüm aletlerini dışarıda bırakmışlardı. Oturma odasındaki mobilyaları muşambalar örtüyor. Muşambalardan birinin üzerine oturup etrafa bakıyorum. Sanırım bu evden nefret edebilirim.

1dget. Muşamba kırışıyor ve rahatsız edici derecede yüksek bir ses çıkarıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bir şişe viski açıp şişeden birkaç yudum içiyorum, sonra Colton'a ve birkaç arkadaşıma mesaj atıp bana eşlik edip etmeyeceklerini soruyorum.

Hep birlikte Little Tokyo'ya gidip akşam yemeği için bir suşi restoranına

oturduk. Ben bir şişe sake içtim. Menüler elden ele dolaşıyor. Her şeyi istiyorum. Hepsini yemek istiyorum.

bunun.

Kafam çok karışık. Geçtiğimiz ay, yemek hakkında düşünemedim bile. Her gün viski, sıfır kola ve iki ayrı paket barbekülü fırında Lay's ile yaşıyorum. Ne oluyor lan? Açlıktan ölüyorum. Açlıktan ölüyorum.

On dakikalık konuşmanın tek bir saniyesine bile katılmadım. Eminim herkes sessizliğimi kederle karıştırmıştır. Ama bu keder değil. Bu benim gizli yemek takıntım.

Garson geldiğinde ne sipariş edeceğime karar veremiyorum ama yeterince sarhoş olduğum için ilk gördüğüm şeyi, teriyaki kasesini seçiyorum. Kendime sadece yanındaki buharda pişmiş lahanayı yiyeceğimi, belki birkaç ısırık da buharda pişmiş pilav yiyeceğimi söylüyorum ama sıcak kase önüme konduğunda kendimi tutamıyorum. Her lokmayı olabildiğince çabuk yutuyorum. Bir şişe daha sake, bir parça daha buharda pişmiş pilav, biraz yumurtalı ekmek ve tatlı olarak da bir kase dondurma sipariş ediyorum. Şişenin tamamını içiyorum ve yemeğin her lokmasını yiyorum.

Evime döndüğümüzde alkolden başım dönüyordu. Bir masa oyunu oynuyoruz ve müzik dinliyoruz ama ben sadece hareket ediyorum. Aklımda tek bir şey var: yediğim yemek miktarı ve bu konuda ne yapacağım.

Herkesi olabildiğince hızlı bir şekilde evimden çıkarmaya çalışıyorum, ki annenizin öldüğü gün size eşlik etmeleri için onları davet eden sizken bunu yapmak zor. Her bir kişi ayrılırken, geceyi benimle geçirecek birine ihtiyacım olup olmadığını iki kez kontrol ediyor.

Hepsi gider gitmez merdivenleri hızla çıkıp ana banyoya giriyorum. Billy'nin eşyaları ortalığa saçılmıştı, ben de tuvalete ulaşmak için yığınların etrafından dolaştım. Kapağı kaldırdım, dizlerimin üzerine çöktüm ve 1ngers'ımı boğazıma soktum.

Hiçbir şey. Hay sikeyim. Tekrar deniyorum, daha sert. Ow. Boğazımı dürtüyorum ve biraz kan tadı alıyorum. Çiğ çizmiş olmalıyım. Oh neyse. Bunu başaracağım. Düzenli bir nefes alıyorum, parmaklarımı olabildiğince geriye itiyorum, olabildiğince sert bir şekilde ve sonunda kusmuk ağzımdan fışkırıyor ve tuvalete düşüyor. Aşağıya, küçük pirinç ve tavuk parçalarına ve köpüklü erimiş dondurmaya bakıyorum. Kendimi muzaffer hissediyorum.

Ya sıçıp yersem? Başarısız olsam ne olur? Ne olmuş yani? Tek yapmam gereken 1ngers'ımı boğazıma sokmak ve hatamın geri alınmasını izlemek. Bu iyi bir şeyin başlangıcı.

57.

Annemin töreni için saçımı ve makyajımı yaparken aynada KENDİME BAKIYORUM. Onun en çok sevdiği şeyleri yapıyorum, ki bunlar aynı zamanda benim en az sevdiğim şeyler; saçımı sıcak kıvırmak, koyu kırmızı bir dudak yapmak ve hassas gözyaşı kanallarım boyunca göz kalemi kazımak. Sonuç umduğumdan biraz daha sert oldu ama yeniden yapacak zamanım yok, o yüzden böyle idare etmek zorundayım.

Robot gibi siyah elbisemi giyiyorum, fermuarını çekiyorum ve bir çift topuklu ayakkabı giyiyorum. Bu hafta benimle kalan Marcus arabayı sürüyor. Karısı Elizabeth ön koltukta oturuyor. Ben arkada oturuyorum. Bir buçuk saatlik yolculuğu kararımı vermek için kullandım. Bu büyük bir karar ve üzerinde uzun uzun düşünmeyi hak ediyor.

Yolculuk cehennem gibiydi. Tampon tampona trafik ve Sara Bareilles'in "Brave" şarkısı şu anda radyodaki en büyük şarkı, bu yüzden her üç şarkıda bir hoparlörlerden bangır bangır çalıyor. Normal bir günde Sara 1ne'dir ama annemin cenazesinin olduğu gün duymak istediğim son şey Sara Bareilles'in benim cesur olmamı ne kadar çok istediği. Görmezden gelmeye çalışıyorum. Odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum, bir cevap bulmaya çalışıyorum.

Annemin cenazesinde "Wind Beneath My Wings" şarkısını söyleyecek miyim, söylemeyecek miyim?

Annemin hayatının son birkaç ayında, onun isteği bana eziyet etti. Sürekli bunu düşünüyordum. Hatta geçen ay komşum kapıma bir kağıt yapıştırana kadar her gece bu şarkıyı çalıştım: BETTE MIDLER YOK ARTIK.

Bazı süregelen Mormon inançları nedeniyle, sanırım bu annemin bugün, Mormon inancına göre cennetin en yüksek krallığı olan Göksel Krallık'taki tahtından hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana bakacağı anlamına geliyor. Annemin Yersel ya da Göksel çöp krallıklarına gitmesine imkan yok. İğrenç.

Sara son nakaratta tüm durakları çekmeye başladığında düşünce trenimden çıktım. Biliyor musunuz? Belki de haklıdır. Belki de

Cesur ol. Belki de annemin cenazesinde "Wind Beneath My Wings" şarkısını söylemeliyim. Tanrı aşkına, gerçekten. Ölümden sonraki hayatım buna bağlı.

Marcus, içinde büyüdüğümüz kilise olan İsa Mesih'in Son Zaman Azizler Kilisesi'nin Garden Grove 6. Koğuşu'nun otoparkına dönüyor. Ön merdivenlerden çıkıp arka kapıdan içeri giriyoruz. Yıllardır buraya gelmemiştim ama tam da hatırladığım gibi görünüyor ve kokuyor. Halı temizleyici ve çuval bezi, bebeğim. Girişte beyaz fayanslar, koridorlarda mavi halı, her yerde İsa'nın çeşitli ortamlarda havarileriyle birlikte çekilmiş resimleri. (Bir erkeğin uzun saçlı olması bana bir şey ifade etmiyor ama adamın harika bir çene hattı var).

Marcus ve Elizabeth insanları selamlamak için dışarı çıkıyorlar ve ben yalnız kalıyorum. Aile bekleme odasına gidip gözleri yaşlı Dustin, Scottie ve büyükannemin yanına oturuyorum. Elimi çantama atıp her ihtimale karşı dün gece çıktısını aldığım "Wind Beneath My Wings" notalarını çıkarıyorum. Ezberlediğimden emin olmak için sözlerin üzerinden geçiyorum. Zihinsel olarak kendi kendime söylüyorum, nakarata geldiğimde içim cız ediyor. Kahretsin. Kalbimin derinliklerinde bu şarkıyı söyleyemeyeceğimi biliyorum ama söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum. Ölmek üzere olan anneme verdiğim son sözü bozamam.

Piyanistin yanımdan geçtiğini görüyorum ve ona notaları vermek üzereyim, ama tam o sırada tabut taşıyıcıları annemin tabutunu odaya getirmek için geliyorlar. Anın tadını çıkarıyorlardı. Tabut taşıyıcıları spot ışıklarına bayılır. Kardeşlerim ağlıyor. Büyükannem feryat ediyor. "Yeterince söğüş yok! Katılımın az olacağını tahmin etmiştik!"

Kaside dizisinin assolisti benim, bu yüzden şarkıyı denemenin bir yolu olup olmadığını düşünüp dururken tüm kasideleri dinlemek zorundayım. Tüm şarkıyı bir ya da iki basamak aşağı indirebilirim diyeceğim ama o zaman da dizeler çok kısık olacak. Nakarat melodisini değiştirebileceğimi söylüyorum ama gerçekçi olalım, bir Bette Midler melodisini "değiştiremezsiniz". Bette ne yaptığını biliyordu.

Sıra bende.

Kürsüye doğru yürüyorum. Titriyordum. Notaları piyaniste vermediğim için annemin cenazesinde "Wind Beneath My Wings" şarkısını söylemek için tek seçeneğim kalmıştı. Boğazımı temizledim, derin bir nefes aldım ve sonra... ağlamaya başladım. *Hollywood Cinayet* Masası'ndaki

utanç seçmeleri. Ağlamaya devam ediyorum. Ve ağlamaya devam ediyorum. Ta ki Piskopos omzuma dokunana kadar.

"Şapelde sadece on beş dakikamız var. John Trader'ın vaftizi için hazırlık yapmalıyız."

Sahneye çıkıyorum. Bette Midler yok.

58.

Müdür yardımcımız bana acıyan ve takdir eden bir bakışla, "Bu kadar iyi bir sporcu olduğun için teşekkürler," dedi.

"Hı-hı," diyorum monoton bir şekilde, iki çocuk üzerimde zıplarken, çocuklar notlarını doğru alabilsinler diye bu sahneyi yedinci kez prova etmeye hazırlanıyoruz. Yaratıcı'nın çocukları küçük nedenlerle, örneğin bir repliklerini kaybettiklerinde ya da işaretlerini tutturamadıklarında cezalandırdığını gördüm, bu yüzden bugünkü gibi prova günlerinde yönetmenlerimiz işlerini kaybetmemeleri için çocukların ne yaptıklarını bildiklerinden ekstra emin olmak istiyorlar.

Bugünlerde bu cümleyi çok duyuyorum. "Bu kadar iyi bir sporcu olduğun için teşekkürler." Bunu her gün duyuyorum: sadece yönetmen yardımcımızdan değil, onlarla her telefon görüşmemde yöneticilerimden, haftada en az bir kez bir yazar ya da yapımcıdan, hatta bana Barneys'e üzerinde bu ifadenin yazılı olduğu bin beş yüz dolarlık bir hediye kartı gönderen bir kanal yöneticisinden.

Bu cümleyi neden bu kadar sık duyduğumu biliyorum. Çünkü rol arkadaşım Ariana Grande, ödül törenlerinde şarkı söylemek, yeni şarkılar kaydetmek ve yaklaşan albümü için basın toplantısı yapmak için düzenli olarak işi kaçıran, ben ise geride kalıp öfkeyle kaleyi koruyan, gelişmekte olan bir pop yıldızı. Neden işe gitmemesi gerektiğini yüzeysel olarak anlıyorum. Ama aynı zamanda buna neden izin verildiğini de anlamıyorum. *iCarly* sırasında iki film için yer ayırtmıştım ama *iCarly* ekibi çekimlere gitmem için beni bölümden çıkarmadığı için geri çevirmek zorunda kaldım.

Tüm bu durumu düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tamam, Bir. Belki de film çekmeme izin veremezlerdi çünkü beni bölümlerden tamamen çıkarmak zorunda kalırlardı, oysa rol arkadaşım için müzik yükümlülüklerini yerine getirmesine izin verdiler çünkü sadece prova günlerini ve çekim günlerinin bir kısmını kaçırıyor ama tüm haftaları değil.

Sonra bu hafta oldu. Bana Ariana'nın burada olmayacağının söylendiği ve karakterini bir kutuya kilitleyerek bu bölüm onun yokluğunu yazacakları hafta.

Dalga mı geçiyorsun? Şaka yapıyorsun.

Yani Ariana Billboard Müzik Ödülleri'nde ıslık çalarken ben filmleri kapatmak zorunda mıyım?

Lanet olsun. Bu.

Bir zamanlar "Bu kadar iyi bir sporcu olduğun için teşekkürler" yorumunu gerçek bir iltifat olarak kabul ederdim. Bundan gurur duydum. Annem büyürken bana hep iyi bir oyuncu olmamı öğretti, daha fazla rol alabilmem ve oyunculuk kariyerimin gelişmesine yardımcı olacak iyi bir itibar kazanabilmem için hep iyi bir oyuncu olmamı istedi. Bu yüzden bana öyle denildiğinde, bir şeyleri doğru yaptığımı anladım. *Evet. Ben iyi bir sporcuyum. Ben iyi bir yumurtayım. Ben iyi olanım, küstah olmayanım, öğretmenin göz bebeğiyim.*

Ama artık bunu aştım. Acı çeken bir insan oldum ve bu gerçeği kabullenmiş durumdayım. Koşullarımı değiştiremem, öyleyse neden onların sonucunda dönüştüğüm kişiyi değiştirmeye çalışayım? İyi bir sporcu olmaktan bıktım. İyi bir sporcu olmaktan nefret ediyorum. Başlangıçta bu kadar iyi bir sporcu olmasaydım, ilk etapta bu çıkmazda olmazdım. Bu boktan şovda, bu boktan sette, bu boktan saç stiliyle bu boktan replikleri söylüyor olmazdım. Belki de hayatım şu anda tamamen farklı olurdu. Farklı olmasını hayal ediyorum.

Ama farklı değil. Durum bu. Olan bu. Ben bir kutuyla hareket ederken Ariana müzik kariyeri uğruna işini kaçırıyor. Bu konuda kızgınım. Ve ona kızgınım. Onu kıskanıyorum. Birkaç sebepten dolayı.

Birincisi, onun benden çok daha kolay bir yetiştirilme tarzına sahip olması. Ben Garbage Grove'da lanet olası bir istifçi evinde, kira ve elektrik faturalarını ödeyemediği için sürekli ağlayan kanserli bir anneyle büyüdüm. Ariana ise Boca Raton, Florida'da, inanılmaz zengin, cennet gibi bir kasabada, ona istediği her şeyi, istediği zaman alabilen sağlıklı bir anneyle büyüdü -Gucci çantalar, süslü tatiller, Chanel kıyafetler. Ben Chanel pantolon bile istemiyorum -kumaşının görünüşünü sevmiyorum- ama yine de onun bunlara sahip olmasını kıskanıyorum.

İkincisi, birkaç yıl önce Nickelodeon ile kendi şovum için bir geliştirme anlaşması yaptığımda, bunun sadece kendi şovum olacağını düşünmüştüm. Bunun *Just Puckett* olması gerekiyordu, küstah bir çocuk suçlunun okul danışmanına dönüşmesinin üzücü hikayesi. Şimdi ise iki elden çıkan yarım yamalak bir *Sam &* Cat dizisi.

"Sam & Cat's Super Rockin' Fun-Time Babysitting Service" adında bir bebek bakıcılığı şirketi kurar. Bu üzücü değil.

Üçüncüsü ise Ariana'nın kariyerinde, var olan her 30 Yaş Altı 30 listesinde yer aldığı bir aşamada olması. Ben de kariyerimin öyle bir aşamasındayım ki, ekibim dilini dışarı çıkarmış bir kedinin yer aldığı bir ara giyim markası olan Rebecca Bonbon'un yeni yüzü olduğum için heyecan duyuyor. Sadece Walmart'ta satılıyor. Ve sık sık kariyerimi Ariana'nınkiyle kıyaslama hatasına düşüyorum. Elimde değil. Sürekli onunla aynı ortamdayım ve o da başarılarını saklamaya çalışmıyor.

İlk başta kıskançlığımı iyi idare ettim. Sete Billboard Ödülleri'nde sahne alacağını söyleyerek geldiğinde umursamadım. Ne olmuş yani? Benim nefret ettiğim için bıraktığım müzik kariyerini sürdürüyordu. Ve bu kariyeri sürdürürken, bana gerçekten berbat gelen bir görev olan sahnede sevimsiz bir pop şarkısı söyleyecek. Ben şaşırmadım.

Sonra *Elle* dergisine kapak olacağını söyleyerek sete geldi. Bu beni etkiledi ama sadece kendi güvensizliğimden dolayı. Dergilere kapak olacak kadar güzel değil miyim? Bu dizi iki kişilik olmasaydı kapaklarda ben olur muydum? Benim olabilecek fırsatları benden çalıyor mu? Kıskançlığımı bastırdım ve devam ettim.

Ama beni asıl yıkan Ariana'nın heyecanla ıslık çalarak içeri girmesiydi çünkü bir önceki akşamı Tom Hanks'in evinde sessiz sinema oynayarak geçirmişti. İşte o an koptum. Daha fazla dayanamadım. Müzik performansları ve dergi kapakları... her neyse, üstesinden geleceğim. Ama Ulusal Hazine, iki kez Akademi Ödülü kazanmış ve altı kez aday olmuş Tom Hanks'in evinde aile oyunu oynamak? Benden bu kadar.

O andan itibaren ondan hoşlanmadım. Onu sevemezdim. Pop yıldızı başarısını kaldırabilirdim ama SheriP Woody ile, Forrest Gump ile takılmak? Bu iş çok ileri gitti.

Şimdi ne zaman işe gelmese kişisel bir saldırı gibi hissediyorum. Başına ne zaman heyecan verici bir şey gelse, bu deneyimi yaşama fırsatını benden çalmış gibi hissediyorum. Ve ne zaman biri bana iyi bir sporcu dese, hissettiğim tek şey öyle olmak istemediğim oluyor. İyi bir sporcu olmayı siktir et, Tom Hanks ile sessiz sinema oynamayı tercih ederim.

59.

COLTON VE BEN, Liam'ın 2009 model Toyota Corolla'sının arka koltuğunda, o araba kullanırken tekila içiyoruz. Cep Shot'ları iğrenç. Her birini içerken neredeyse öğürüyoruz ama içmeye devam ediyoruz. Oraya varana kadar güzelleşmek ve yok olmak istiyoruz.

"Nasılsınız çocuklar?" Liam dur işaretindeyken etrafında dönerek nazikçe soruyor. Bu soruyu beşinci ya da altıncı kez soruyor ve her seferinde sanki cevabını önemsediği tek kişi benmişim gibi bana bakıyor.

Liam ve ben birkaç ay önce Colton'ın arkadaşının Cinco de Mayo partisinde tanıştık. BuPet masasından kendine fajita yapıyordu. İki metre boyunda, dağınık saç kesimi ve iri gözleriyle ona doğru koştum. Margaritalar ve birbirimize olan karşılıklı çekimimiz üzerine bağ kurduk. Önemli olan şey.

Colton'la bir Pocket Shot daha paylaşırken, "Daha iyisini yapamazdım," diye mırıldanıyorum.

Tanrım, çok eğlenceliyim.

"Güzel. Güzel," diyor Liam göz kırparak. Göz kırpmayı ürkütücü olmaktan çıkarabilen bir erkekten her zaman etkilenmişimdir. Sürmeye devam ediyor.

Henüz seks yapmadım ama uygun bir zaman gibi hissetmeye başladım. Artık bundan korkmuyorum. Artık hiçbir şeyden korkmuyorum, çünkü annem öldüğünden beri hiçbir şey umurumda değil.

Liam bekaretimi kaybetmek için sağlam birine benziyor. Ondan sadece bir kez hoşlandım ama onu derin bir şekilde önemsemiyorum, bu yüzden seks yaptıktan sonra ona bağlanmaktan korkmama gerek yok - ki bu kadınsı zayıflığı yüzlerce kez duyduğum için gerçek bir korkum. Bundan kaçınmak için her şeyi yapmak istiyorum. Sırf içinde olduğu için bir erkeğe aşık olan zayıf, vurulmuş bir kadın olmak istemiyorum. Bundan daha güçlü olmak istiyorum.

Liam ve ben yakında yapacağız. Sadece biliyorum. Belki bu gece ilk kez öpüşeceğiz ve sonra belki bir ya da iki hafta içinde ilk kez seks yapacağız.

Sadece kırmamız gereken bir gerilim oluştu. Bunun hayalini kurarken heyecanlanıyorum. Bir tane daha Pocket Shot içiyorum.

Yirmi dakika sonra arkadaşımız Emmy'nin yirmi birinci yaş günü partisini verdiği dans kulübüne vardık.

Colton ve Liam topallayarak içeri girmeme yardım ediyor çünkü o kadar sarhoşum ve o kadar yüksek topuklu ayakkabı giymişim ki düzgün yürüyemiyorum. İçeri girdik ve bara gittik. Üç içki söyledik ve tıka basa içtik.

Partinin kendisi bir, sarhoşken bile biraz sıkıcı. Emmy'nin göz ucuyla Liam'ı izlediğini görüyorum. Kadınların aşklarını bu kadar belli etmelerinden nefret ediyorum. Eğer belli ederseniz, başka bir küçük sürtük gelip bu aşkı istismar edebilir, size karşı kullanabilir, onunla size ihanet edebilir. Bunu annemin kadınlara erkeklerden bile daha az güvenmekle ilgili uzun soluklu konuşmalarından öğrendim. "Erkekler, seni hiç tanımadan incitirler," derdi bana sık sık. "Ama kadınlar... kadınlar seni derinden, yakından tanır ve sonra incitir. Hangisinin daha kötü olduğunu siz söyleyin."

Bu yüzden kadınlara güvenmiyorum. Onları sadece gözlemliyorum. Çaresiz, zayıf ve zavallı gibi davranmalarını izliyorum. Kadın olmak çok utanç verici. Onlardan farklı olabilmek için Emmy gibi kadınları inceliyorum. Onlardan daha iyi.

Emmy'nin Liam'la aşırı heyecanlı sohbetini izlerken bir içki daha içiyorum. Ve çok uzun süre. Çok fazla göz kırpıyor, saçlarını karıştırıyor ve "istemeden" koluna dokunuyor. Her şeyi yanlış yapıyor. Zavallı şey. Emmy'nin tam tersini yapıyorum ve partinin geri kalanında Liam'ı tamamen görmezden geliyorum. Bu neredeyse çok kolay.

İki saat sonra benim evimdeydik. Liam eve gelirken Colton'ı bırakmıştı, yani sadece ikimiz vardık. Liam beni yatağa attı ve bakır elbisemi çıkardı. Başım dönüyordu. Oda dönüyordu. Zil zurna sarhoşum. Kafam karıştı. Hangi cehennemdeyim ben?

"Neler oluyor?" Sonunda sordum.

"Seninle seks yapıyorum," diyor Liam midemi bulandıran bir ses tonuyla. Bebek sesine yakın bir ses, bir bebeğin sesiyle aynı tonda ama bir oktav yukarı sıçramadan.

Durmak istiyorum. Bekaretimi bu şekilde kaybetmeyi hiç düşünmemiştim. Bu gece olacağını hiç beklemiyordum. Bu gece her şeyin

Büyülü ilk öpücük ve bekaret meselesi bir iki hafta içinde halledilebilirdi. Zihinsel ve duygusal olarak hazırlanmak için zamanım olur diye düşünmüştüm.

Ama bir yandan da devam etmek istiyorum. Ritüeller ve hazırlıklar kimin umurunda? Bekaretimi kaybettiğim için rahatladım.

Siktir et. Hiçbir şey söylemiyorum. Düzgün görebilmek için gözlerimi kısarak kendimi bir şekilde topraklamaya çalışıyorum. Sonunda görebiliyorum. Liam içime defalarca pompalarken kalçalarımı tutuyor. Alnından boncuk boncuk ter damlıyor. İğrenç.

Liam sonunda çekiliyor. Boşalıyor. Ben boşalmadım.

Ertesi sabah ter içinde uyandım. Kendimi suPocated hissediyorum. Kapana kısılmış. Deli gömleği giymiş gibiyim. Gözlerim açık. Liam beni kaşıklıyordu. Terlediğime bakılırsa bütün gece beni kucaklamış olmalı. Kurtulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Lanet olası bir dev üzerime örtülmüş. Küçük bir kadın olmak böyle bir şey. Her erkek kendini dev gibi hisseder. Kıvranıyorum. Bu da işe yaramıyor. Sonunda, uyanana kadar onu dürtmeye başlıyorum, sonra onu dürtmediğimi ve sadece bir şey hissetmiş olması gerektiğini iddia ediyorum.

Gözlerimin içine baktı ve bana gülümsedi. Dün gecenin harika olduğunu söylüyor. Kabul ederek ona yalan söyledim. Daha sonra yalnız kaldığımda onu atlatmak için bir plan yaparım diye düşündüm.

Bana daha fazla sarılmaya çalışıyor ama ben ona gerçekten işemem gerektiğini söylüyorum. Tuvalete gitmek için zıplıyorum ve aniden ne kadar inanılmaz derecede ağrım olduğunu fark ediyorum. Yürümek acıtıyor, bu yüzden onun yerine paytak paytak yürüyorum. Banyoya gidiyorum ve işemek için iç çamaşırımı indiriyorum. Üstünde biraz kan var. Bunun regl olmadığımı biliyorum - çeşitli yeme bozukluklarım yüzünden yıllardır regl olmuyorum. İlk kez seks yaptığım için olmalı.

İşemek acıtıyor ve yakıyor, bu yüzden sanki acıyı uzatmak daha az acıtacakmış gibi küçük sıçramalarla yapıyorum. Ama olmuyor. Sonunda işim bitti.

Ellerimi yıkamak, köpürtmek, sonra yıkamak, sonra köpürtmek ve tekrar yıkamak için on dakika harcıyorum. Oyalanıyorum. Liam'la oraya geri dönmek istemiyorum. Onun varlığıyla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor.

Tak-tak-tak. "Orada iyi

misin?"

Ona iyi hissetmediğimi söyledim. O da gitti.

Postayla kendime kahvaltı gönderdim. Yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek, patates ve krem şantili bir latte. Yarısına gelene kadar hızla, umutsuzca yiyorum. *Burada durabilirim. Doydum, devam etmek zorunda değilim. Bu döngüyü durdurabilirim.* Paket servis kutusunu çöpe atıyorum. Bunalmışlık tüm bedenimi sarıyor. Aceleyle banyoya gidip klozetin kapağını kaldırıyorum ve kahvaltımı temizliyorum. Elimi yüzümü yıkıyorum.

Genellikle bu noktada tükenmiş olurum ama bu sefer değilim. Hâlâ bastırılmış kaygılarla doluyum. Kendimi bu lanet duygulardan kurtarmalıyım.

Çöp kutusuna koştum ve paket servis kutusunu çıkardım. Ağzımı yumurtayla doldurup hızla çiğniyorum. *Kahretsin, ne yapıyorum ben? Durmam lazım, durmam lazım.* Yarı çiğnenmiş yumurtaları çöp kutusuna tükürdüm. Banyodan bir parfüm şişesi alıyorum ve daha fazla yemeyeceğimi garanti etmek için kalan yemeğin üzerine biraz sıkıyorum. Ama sonra daha fazlasını yiyorum. Parfüm beni kusturdu. Kusuyorum.

60.

"HARIKA GÖRÜNÜYORSUN."

"Gerçekten çiçek açmaya başlıyorsun."

"Hiç bu kadar iyi görünmemiştin ama ben olsam olduğun yerde dururdum. Daha fazla zayıflarsan kötü görünmeye başlayacaksın."

"Vücudun olağanüstü görünüyor."

Bunların hepsi son birkaç hafta içinde birlikte çalıştığım yapımcılar, menajerler ve ekip üyeleri tarafından bana söylenen yorumlar. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde vücudum hakkında daha önce hiç almadığım kadar olumlu -ve ürpertici- yorum aldım.

Bu noktada on yılı aşkın bir yeme bozukluğu deneyimim var. Anoreksik yıllar, tıkınırcasına yeme yılları ve şimdiki bulimik yıllar. Deneyimim arttıkça, bedenimin içinde olup bitenleri güvenilir bir şekilde yansıtmadığını daha iyi anlıyorum. Vücudum bu on yıl boyunca sık sık ve şiddetli bir şekilde dalgalandı ve nasıl dalgalanırsa dalgalansın, vücudum ister 10 beden ince bir çocuk ister 6 beden yetişkin olsun, altında bir sorun yaşadım.

İnsanlar yeme bozukluğu geçmişleri olmadığı sürece bunu anlamıyor gibi görünüyor. İnsanlar zayıf olmayı "iyi", ağır olmayı "kötü" ve çok zayıf olmayı da "kötü" olarak nitelendiriyor. Çok küçük bir "iyi" penceresi var. Alışkanlıklarım iyi olmaktan çok uzak olsa da şu anda bu pencereye giriyorum. Her gün bedenimi kötüye kullanıyorum. Mutsuzum. Tükenmiş durumdayım. Yine de iltifatlar yağmaya devam ediyor.

"Söylemeliyim ki, prova yaparken ve bir sahne için kapıdan çıkarken, kıçına odaklanmamak benim için gerçekten zor. Umarım bunu söylemem ürkütücü değildir. Bunu bir iltifat olarak söyledim."

61.

BUGÜN PAZARTESİ, iki nedenden dolayı çalışma haftasının en sevdiğim günü. Birincisi, en kısa prova günümüz olması. İkincisi ise, her Pazartesi, masa okuması için geldiğimizde, önümüzdeki bölümlerin başlıklarını, yönetmenlerini ve çekim tarihlerini görebilmemiz için önümüzdeki masaya güncellenmiş bir program bırakılıyor. Ve bu program önüme her bırakıldığında, bölüm başlıklarından birinde yönetmen olarak adımı görüyorum.

Çoğunlukla annemin gönlünü almak için spin-oP'a katıldım. Ama aynı zamanda bunu yaptım çünkü Yaratıcı bana tam da bu konuda söz verdi - bölümlerden birinde yönetmenlik pozisyonu. Elbette, Yaratıcı'nın şovlarından birini yönetmek yaratıcı kaslarınızı çalıştırmanın en iyi yolu değil, çünkü Yaratıcı çekimler sırasında her zaman hazır bulunuyor, kendi fikirleri konusunda kararlı ve başkalarının fikirlerine pek açık değil. Ancak bir televizyon bölümünü yönetmek, sektörün beni bir çocuk televizyonu oyuncusundan daha fazlası olarak görmesini sağlamak için bir şans. Bu, içine konulduğum kutunun dışında da bir değerim olduğunu göstermenin bir yolu. Bunu gerçekten istiyorum.

Yönetmenlik işimin tarihleri birkaç kez ertelendi, ancak defalarca bunun sadece diğer planlanmış yönetmenlerle olan zamanlama çatışmaları nedeniyle olduğu konusunda güvence aldım. Ayrıca bana verilen en yeni tarihlerin -son bölümlerimizden biri için- kilitlendiği konusunda da teminat aldım. Ben yönetmeye hazırım.

Kakaomu alıp sandalyeme oturuyorum ve yapım asistanımızın güncellenmiş programları masadaki herkesin önüne bırakmasını izliyorum. Hadi Bradley, biraz hızlanalım.

Somon rengi çarşafı önüme bırakırken, "Al bakalım," diyor.

Elime aldım ve sayfanın en altına, son bölümlerin listelendiği yere doğru baktım. O küçük "yöneten" kutucuklarından birinde adımı görmem gereken yere.

Ama onun yerine iki harf görüyorum: N/A. Bir yazım hatası olmalı. Başkalarının gözleriyle tanışmak için etrafa bakıyorum, ancak şu ana kadar burada sadece birkaç mürettebat üyesi var ve

bizim her zaman dikiş diken gardırop elemanımız bu konuda bir şey bilmeyecek.

Nefes alışım tuhaflaşıyor ve hızlanıyor. Etrafımda bu konuda bir şeyler bilebilecek yapımcılarımızı arıyorum ama hiçbiri henüz odada değil. Buna inanamıyorum. Sanki nefesim kesilmiş gibi hissediyorum.

Yöneticiler ve yapımcılar gelmeye başladı. İçlerinden biriyle göz göze geliyorum, güvenmediğim bu insanlar arasında en güvendiğim kişiyle.

Bunu sonra konuşuruz, dedi.

Hayır. Bunu daha sonra konuşmak istemiyorum. Bunu şimdi halletmek istiyorum. Ne oluyor lan? Tüm bu süreçten istediğim tek şeyi elimden almışken, burada oturup bir profesyonel gibi davranmamı ve bir masa okuması yapmamı bekleyemezler.

Aptalca davrandığımı fark ettiğimde gözyaşlarıma hakim olamıyorum. Bu insanların söyledikleri şeyi yapacaklarına inanmıştım. Bana söz verdikleri şeyi vereceklerine. Şimdi her gün işe gittiğime, profesyonel olduğuma, öfkemi yuttuğuma ve neredeyse kırk bölüm boyunca bir şovu taşıdığıma göre, şimdi benden istediklerini elde ettiler - tüm bunları ilk başta yapmamın nedenini elimden alıyorlar. İhanete uğramış hissediyorum.

Masa okumasından sonra menajerlerimi ve yöneticilerimi arıyorum ve onlar da bana her zamanki gibi "uslu" olmamı tavsiye ediyorlar. Ama iyi bir sporcu olmaktan çok yoruldum. Daha ne kadar uslu durabilirim bilmiyorum.

* * *

Aynı haftanın Cuma günü. Çekim günü. Makyözüm ve aynı zamanda bu ekipteki sevgili arkadaşlarımdan biri olan Patti'nin makyajımı yapması bir buçuk saat sürdü çünkü ağlamamı durduramıyordum. Berbat haldeydim. Perişan haldeyim. Kendimi kandırılmış, incinmiş ve kızgın hissediyorum. Patti'ye neler olduğunu anlattım, hatta birkaç kez çeşitli yapımcıların ofislerine gidip onlarla konuşmaya çalıştığımda bana eşlik etti ama her seferinde reddedildim. Kimse benimle konuşmuyor. Herkes ağzını sıkı tutuyor. Belli ki hepsi bu işte birlikteler ve eğlenceli bir *High School Musical* alkışlama tarzında değil.

Kostümümü ağır ağır giydim ve sete doğru yola çıktım. Repliklerimi ezberlemedim çünkü artık umurumda değil. Keşke beni serbest bıraksalar. Burası zaten kötü olan ruh sağlığım için zehirli ve kötü. Çıkmak istiyorum.

Boks ringindeki bir sahne için sete geldim. (Oyuncu arkadaşlarımdan biri on yaşında bir çocuk tarafından yönetilen bir boksörü oynuyor) Sessizce repliklerimi gözden geçiriyorum.

Çekmeye başlıyoruz. İlk çekimde zar zor geçtim. İkinci çekimde

-Zar zor. Üçüncü çekimde hiç başaramadım. İkinci repliğimin ortasında, nefesim benden uzaklaşıyor ve hızlanıyor, tıpkı panik atak geldiğinde olduğu gibi. Kahretsin. Yıldızlar görüyorum. Bayılacağımdan korkuyorum. Sonra Aoor'un üzerine yığılıyorum. Göğsüm kabarıyor. Hayatımın en iğrenç, en yoğun çığlığı içimden dökülürken ağzımdan salya akıyor. Herkesin önünde: oyuncular, ekip, figüranlar.

Sonunda rol arkadaşlarımdan biri, boksörü oynayan, beni kucağına aldı ve sete taşıdı. Beni soyunma odama götürdü ve yanıma oturdu. Patti de katıldı. Beni teselli ediyorlar ve anladıklarını söylüyorlar. Benim için buradalar.

Sonra biri kapıyı çaldı. Korkudan donakaldım. Patti bir dakika içinde çıkacağımızı bağırıyor. Diğer taraftan gür bir ses içeri girmemizi istiyor. Yapımcılarımızdan biri olduğunu söyleyebilirim.

Patti kapının diğer tarafındaki yapımcıya kaba bir şekilde "Evet, şimdi olmaz," diyor. Onu seviyorum. Onu takdir ediyorum. Bu insanlara karşı duracak cesareti var.

"Jennette ile bir dakika konuşabilir miyim? Onun için üzülüyorum," diyor yapımcı.

Bir parçam onlara inanıyor. Ya da en azından inanmak istiyor. Diğer parçam ise şüpheci. Onlara inanmayı seçiyorum. İçeri girmelerine izin veriyorum. Özel olarak konuşabilir miyiz diye sordular. Diğerleri gidiyor.

Karşımdaki kanepeye oturdular.

"Burayı nasıl dekore ettiğini beğendim," diye şaka yapıyorlar, çünkü bu soğuk soyunma odasına kesinlikle hiçbir şey eklemedim.

Ben gülmem. Boğazlarını temizliyorlar.

"Sanırım bu sizin yönetmenler listesinden çıkarılmanızla ilgili." "Pek çok şeyle ilgili."

Bir vuruş. Devam ediyorlar.

"Sana kefil olduğumu bilmeni istiyorum. Yönetmen olmanı istedim. Ama burada senin yönetmeni istemeyen başka biri var. Çok kötü bir şekilde, yönetmeni istemiyorlar. O kadar kötü ki, eğer yaparsan diziyi bırakacaklarını söylediler. Bunu kabul edemeyiz. Bu yüzden seni kadrodan çıkarmak zorunda kaldık. Bunun senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum."

Çok şaşırdım. Söyleyecek sözüm yok. Yapımcı ayağa kalkıyor ve kapıyı arkalarından sessizce kapatarak çıkıyor.

Birileri yönetmemi istemedi mi? O kadar ki, eğer yaparsam diziyi bırakacaklarını mı söylediler? Böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum. Kendimi tekrar tekrar kusturuyorum. Etrafımda olup bitenlerle başka nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hayatımın bu kadar büyük bir kısmının kontrolüm dışında olmasıyla başka nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Etrafımdaki beyaz duvarlara bakıyorum. Belki de burayı dekore etmeliyim. Dekor ustası bir sonraki sahnem için tereyağı çorabı getirmek üzere kapımı çalıyor.

62.

WHOLE FOODS'un etrafında dolaşıp bir haftalık yiyecek alıyorum. Ürünlerim ve dondurulmuş yemeklerim için büyük paralar ödüyorum çünkü bir poşet dolusu yiyecek için aşırı miktarda harcama yaparsam kusma olasılığımın azalacağını umuyorum.

Bu noktada, bulimianın benim için sürdürülebilir olmadığını fark etmeye başladım. Boğazım her gün kanıyor, dişlerim daha yumuşak hissediyor, yanaklarım daha şiş görünüyor, midem yiyecekleri sindirmekte zorlanıyor ve bu başladığından beri bir avuç çürük aldım. Sanırım değişmek istiyorum ama şu ana kadar irade gücü beni hiçbir yere götürmedi. Her sabah kendime bugün kusmayacağımı söylüyorum ve her sabah saat 10'da

Zaten aldım. İrade gücü açıkça işe yaramadığı için, bu Whole Foods olayı benim farklı bir strateji denememem.

Raftan dondurulmuş bir köfte yemeği alıp kalori ve yağ için beslenme etiketini inceliyorum: 440 kalori, 15 gram yağ. Olmaz öyle şey. Onu geri koydum.

Yepyeni stratejilerimden bir diğeri de çocukken yaptığım gibi kalori alımımı düşürmek. Kalorilerimi düşük tutarsam belki kusma dürtüm ortadan kalkar ve yediklerimi tutabilirim diye düşünüyorum. En azından yüzeyde kendime böyle söylüyorum. Ama derinlerde gerçeği biliyorum.

Gerçek şu ki, keşke bulimia değil de anoreksiya olsaydım. Anoreksiyaya özlem duyuyorum. Eskiden her iki dünyanın da en iyisi olarak gördüğüm bulimia yüzünden aşağılanmaya başladım - ne istersen ye, hepsini kus, zayıf kal. Ama şimdi her iki dünyanın da en iyisi gibi gelmiyor. Berbat hissettiriyor.

Her yemekten sonra o kadar çok utanç ve kaygıyla doluyorum ki, kendimi daha iyi hissetmek için kusmak dışında ne yapacağımı bilemiyorum. İşim bittikten sonra da yarı yarıya kusuyorum. Bir yanım tükenmiş, bitkin, hiçbir şey kalmamış gibi hissediyor, bu da yardımcı oluyor. Diğer yarımda ise baş ağrısı, boğaz ağrısı, kolumdan aşağı kayan ve saçıma dolanan kusmuk ve daha da fazla utanç var

Başlangıçtaki utancın üzerine şimdi sadece yemek yemedim, aynı zamanda kustum da. Bulimia çözüm değil.

Anoreksiya.

Anoreksiya muhteşemdir, kontrollüdür, her şeye gücü yeter. Bulimia kontrolden çıkmıştır, kaotiktir, acınasıdır. Zavallı adamın anoreksiyası. Anoreksiya hastası arkadaşlarım var ve bana acıdıklarını söyleyebilirim. Bildiklerini biliyorum çünkü yeme bozukluğu olan herkes bir başkasının yeme bozukluğu olduğunu anlayabilir. Bu gizli bir kod gibi, elinizde olmadan anlayabiliyorsunuz.

Artık Whole Foods planım ve anoreksiya misyonum olduğuna göre, annem öldüğünden beri hissetmediğim bir motivasyon hissediyorum. Elbette çoğu şey benim kontrolüm dışında. Sevdiğim insanları kaybetmek, utanç duyduğum bir programa çıkmak, yönetmenlik işimin elimden alınması - ama bu? Bunu kontrol edebilirim.

Sepetimi reyonda biraz daha ilerletiyorum ve siyah fasulyeli hamburger köftesi alıyorum: Bir köfte 180 kalori ve 5 gram yağ. Bu narin melek yiyeceği, benim tarafımda olduğu için büyük bir saygıyla sepetime yerleştiriyorum. Görevime yardım ediyor.

Arabamı ileri itiyorum. Telefonum çalmaya başladı. Büyükannem.

Büyükannemi hiç sevmedim. Küçük bir çocukken sırtımı okşamasından ve ellerini saçlarımda gezdirmesinden nefret ederdim. Sanki besleyici, rahatlatıcı bir yerden nasıl dokunulacağını bilmiyordu, sadece baştan çıkarıcı bir yerden nasıl dokunulacağını biliyordu. Bu beni iğrendiriyordu.

Ben büyürken, büyükannemin en sevdiği hobiler telefonda dedikodu yapmak, perma yaptırmak ve şikayet etmekti. Ayakları ağrıyor, gömleği çok dar, permas doğru renkte değil, Louise hiç aramadı, büyükbabam işten yeterince erken gelmedi, benzin çok pahalı, Souplantation mısır ekmeğini menüden çıkardı.

Sadece ağzında sigarasıyla şikayetlerini kuru bir şekilde dile getiren yaşlı bir kadın değil, ki bu en azından komik olurdu. Her zaman gözü yaşlı, her zaman ağlamaklı, her zaman kendi sorunlarını herkesin sorunu haline getiriyor.

Tüm bu nedenlerden dolayı ondan hoşlanmıyorum ya da ona saygı duymuyorum. Onun da benden pek hoşlandığını sanmıyorum ama bunu asla kabul etmez çünkü onu sevmediğim için ağlamakla çok meşgul.

Annem öldüğünden beri ilişkimiz üzerinde biraz çalışmaya çalıştım. Fırsat buldukça ona mesaj atmaya çalışıyorum, birkaç günde bir arıyorum ve haftada bir e-posta gönderiyorum. Bu ilişkide istediğimden çok daha fazla bakım var ve öyle olsa bile, her konuştuğumuzda bana söylediği gibi, bu onun için neredeyse yeterli değil.

Duygusal olarak tükendim, ancak bu ilişkiye vermeye devam ediyorum çünkü bir pislik olmak ve kızsız büyükannemi kesmek istemiyorum.

Telefonumu cebime geri soktum. Koridorda ilerleyip dondurulmuş sebzeleri buldum. Bir poşet çıkardım ve sepetime koydum. Telefonum tekrar çalmaya başladı.

Büyükanne.

Ona mesaj attım: *Seni bir dakika içinde arayacağım.*

Telefonumu bu sefer biraz sinirlenerek cebime geri sokuyorum ve ürün reyonuna yöneliyorum. Bir poşet pembe kadın elması, birkaç havuç çubuğu ve ne yapacağımı bilmediğim bir hindistan cevizi alıyorum ama güzel görünüyor, neden olmasın.

Tekrar aradı. Telefonumu fırlatmak istiyorum. Onun yerine cevap veriyorum, konuşmamda bir miktar sinirlilik bırakıyorum ki büyükannem sinirlendiğimi anlasın.

"Büyükanne, eve geldiğimde seni arayabilir miyim? Yiyecek alacağım."

Feryat ediyor. Bir şeyler söylüyor ama feryatların arasından anlaşılmıyor. Endişeliyim. Her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Ağlamaya devam ediyor. Tekrar sordum. "Sen… sen… beni hiç aramıyorsuneeeeeee!" diye bağırıyor sonunda.

Ne zaman feryat figan arasa, büyükbabam öldüğü içindir diye düşünüyorum. Sağlığı hızla kötüye gidiyor. Bu sonuca vardığımı bildiğini biliyorum çünkü ona daha önce de söyledim. Ona çığlıklarını ve ağlamasını azaltmaya çalışıp çalışamayacağını sordum. Bunu ona her söylediğimde, bir daha asla yapmayacağına dair bana güvence veriyor. Her seferinde yapıyor.

Ona sert bir şekilde eve döndüğümde onu arayacağımı söyledim ve telefonu kapattım. Tekrar çalmaya başladı. Artık stresli olan sadece ben değilim, önümde alışveriş yapan kenevir tunikli makyajsız yogi. Cam gibi tenine imreniyorum. Bana bakıyor. Utanıyorum.

Büyükannem yine aradı. Pes ediyorum. Market arabamı olduğu yerde bırakıp marketten çıkıyorum. Glass Skin memnun görünüyor. Mikroiğnelemeyi denemeli miyim diye merak ediyorum. Otoparkı geçiyorum ve mağazaya

girdiğimden beri bir fırtına başladı. Los Angeles'ın nadir yıllık fırtınalarından biri. Genelde yağmurda araba kullanmaktan kaçınırım çünkü araba kullanmayı sevmem.

yağmur söz konusu olduğunda. Mini Cooper'ıma biniyorum ve tam motoru ve sileceklerimi çalıştırdığım sırada tekrar aramaya başlıyor. Bluetooth'a bağlı olduğu için sesi hoparlörlerden duyuluyor. Hâlâ feryat ediyor.

"Büyükanne," diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak. Histerik bir haldeydi. Onu yüzüstü bırakmamla ilgili bir şeyler söyleyip hüngür hüngür ağlıyor. Otoparktan çıkıp sağa dönüyorum ve evime giden ana caddeye doğru ilerliyorum.

"Büyükanne," diyorum tekrar, yüzüm öfkeden kızarıyor olsa da elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Yiyecek bir şeyler alıyordum. Şu anda telefonda konuşuyoruz. Neden aradın?"

Gözyaşları anında zehre dönüşüyor.

"Bana kötü davranmana gerek yok, *sürtük*."

Büyükannem benden sık sık "kaltak" diye bahseder. Her zaman kelimenin üzerine biraz daha tuz atar, ePect için.

"Büyükanne, daha önce de söylediğim gibi, her telefon görüşmemizde bana isimler takmaya ve beni suçlamaya devam edersen, seni engelleyeceğim."

"Beni tehdit etme, *küçük kız*."

"Seni tehdit etmiyorum. Sana bir gerçeği söylüyorum."

"*Bir gerçeği söylüyorum*," diye tekrarlıyor büyükannem sesimle alay ederek. "Diğer bütün torunlarım beni senden daha çok arıyor," diye yakınıyor büyükanne.

"Nasılsın?"

"Nasıl olduğumu sanıyorsun, ha? Az önce söylediklerimi duydun mu? Bana iyi davranmıyorsun. Annen mezarında ters dönmüş olmalı."

Keşke söylediği bu son şey karşısında gözlerimi devirebilseydim, onu yaşlı bir deli kadın olarak yazabilseydim. Ama yapamam. Annem benim yumuşak karnım, kırılmaması gereken bir nokta. Annemin bana karşı kullanılmasına izin vermeyeceğim. Ve eğer kullanılırsa, çaresiz önlemler alırım.

"Tamam büyükanne, kapatıyorum ve seni engelleyeceğim." "Sakın buna cüret etme! Annen cennette gözyaşı dökecek."

Bunu hep yapar. Eğer bir şeyin beni derinden etkilediğini, canımı acıttığını biliyorsa, bıçağı daha derine sokar ve döndürür. Bir büyükanne torununa nasıl acı çektirmek *isteyebilir*? Zor bir hayatı olduğunu biliyorum, üzgün olduğunu ve ilgiye muhtaç olduğunu biliyorum ve benim

ona karşı soğukluk, ama yine de. Davranışları için herhangi bir mazeret olduğunu düşünmüyorum.

"Güle güle!" Telefonu kapattım. Tekrar tekrar arıyor. Kenara çekiyorum, telefonumu açıyorum ve engelle tuşuna basıyorum. İyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Birikmiş stres dalgası vücudumu terk ediyor. Tekrar normal nefes alabiliyorum.

Eve geldim ve yağmur yüzünden ön merdivenleri yavaşça çıktım. İçeri girdiğimde Whole Foods'tan bir hışımla çıktığım için kollarım bomboştu. Bu akşam düşük kalorili anoreksiya yemek planıma başlamayı planlıyordum ama artık çok yoruldum. Plan beklemek zorunda. Postmates'ten pastırma, brüksel lahanası, patates kızartması ve sokağın yukarısında sevdiğim bir yerden dana şiş sipariş ediyorum. Yanında da kendime ağzına kadar dolu bir bardak tekila koyuyorum.

Postmates daha gelmeden tekilayı yudumladım. Geldiğinde açlıktan ölüyordum. Mümkün olduğunca çabuk yedim. İşim biter bitmez de hepsini kusuyorum.

Siktir et. Bu bende işe yarıyor. Bulimia bana yardım ediyor. Büyükannem engellendi ve vücudum boş ve bunlar ihtiyacım olan şeyler.

63.

Haftalardır iş yerindeki hareketleri yapıyorum. Sabahları repliklerime bir göz atıyorum, provalar için ezberlemek için hiçbir çaba sarf etmiyorum. Çekimler arasında ve basın için tamamen uyum sağlıyorum - öğle tatilinin arka yarısı genellikle tüm gençlik dergileri için röportaj üstüne röportajla dolu. Yönetmenlik durumundan beri, şovun bitmesi için gün sayıyorum.

Bugünden sonra yirmi gün kaldı. Sadece dört bölüm daha. Ve yine de, o zamana kadar dayanabileceğimden tam olarak emin değilim.

Bulimia kaynaklı bir kalp krizi geçireceğimi düşünmeye başladım. İtiraf etmesi zor ama bir parçam aslında bunu diliyor. O zaman artık burada olmak zorunda kalmazdım. Son haftalarda düşüncelerim bu şekilde karanlık ve dramatik bir hal aldı. İlk başlarda bu değişimin farkındaydım ve endişeliydim ama artık bir değişim gibi hissetmiyorum. Sadece benmişim gibi geliyor.

Hayatımdaki hayal kırıklıkları birikiyor ve her eklenen hayal kırıklığıyla birlikte mutsuzluğum da artıyor. Annemin ölümü tek başına her şeyimi alıp götürebilirdi ama o zamandan beri yığın gittikçe büyüdü.

Bulimia hastalığımı kontrol altına alamıyorum. Beni ele geçirdi ve mücadele etmeyi bıraktım. Ne anlamı var ki? Benim olabileceğimden daha güçlü. Mücadele etmemek daha kolay. Kabullenmek, hatta kucaklamak daha kolay.

Oyunculuğu sevmediğim gerçeğiyle yüzleştim. Yönetmenlik vaadi için sezonu zorlayabilecekken, şimdi bu fırsat elimden alındığına göre, şimdiye kadar olduğum ve bundan sonra da olacağım tek şeyin bir aktör olduğunu hissediyorum. Eski bir aktör, çünkü neredeyse on yılımı Nickelodeon'da geçirmişken kim beni işe almak ister ki? Nasıl "gerçek" bir oyunculuk işi bulacağım, bu sahte, tuhaf alanın dışında herhangi bir şey? Hiç üniversiteye gitmedim ve gerçek hayatta hiçbir becerim yok, bu yüzden eğlence sektörü dışında bir meslek edinmek istesem bile, bunun gerçekçi bir seçenek olmasından yıllar uzaktayım.

Erkekler de bana göre değil. Hepsi sadece dikkat dağıtıcı gibi geliyor. Öyle olsa bile, her gece bir şişe şarapla ya da bir kadeh sek viskiyle, elimde ne varsa onunla kafamı dağıtmayı tercih ediyorum. Votka bile içerim, her ne kadar vücudum her içtiğimde puPy yaraları çıkararak onu reddetmeye başlamış olsa da. Benim için fark etmez, vızıltısı yaralara değer.

Ben umutsuzum. Ve bu umutsuzluğu yanımda taşımaktan kendimi alamıyorum. Yavaş yürüyorum, omuzlarım kambur. Göz kapaklarım sürekli sarkık. Bir sahne için olmadıkça en son ne zaman gülümsediğimi hatırlamıyorum.

Daha iyi bilmesem, kötü enerjimin etrafımdaki herkesi etkilediğini ve setteki havayı son zamanlarda olduğu gibi sefil bir düşüşe sürüklediğini söylerdim. Ama artık daha iyi biliyorum. Gerçek sebebi biliyorum.

Yaratıcı'nın başı duygusal istismar suçlamaları nedeniyle kanalla derde girdi. Bunun uzun zamandır beklenen bir şey olduğunu ve çok daha önce gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyorum.

Başının bu kadar belaya girmesini takdir ediyorum. Bu sadece bileğe vurulan bir tokat gibi bir şey değildi. Artık sette hiçbir oyuncuyla birlikte olmasına izin verilmiyor, bu da çekimler arasındaki iletişimi karmaşık hale getiriyor.

Yaratıcı, en sevdiği atıştırmalık olan söğüş et yığınları ve hayattaki en değerli başarısı olan Kids' Choice Awards zeplinleriyle çevrili, ses sahnesinin yan tarafındaki mağaraya benzer küçük bir odada oturuyor. Her kamera için bir tane olmak üzere inine yerleştirilmiş dört ayrı monitörden çekimlerimizi izliyor. Ne zaman bize bir not vermek istese, bunu bir yönetmen yardımcısına söylüyor, o da bize vermek için tüm ses sahnesini koşarak geçmek zorunda kalıyor. Böylece çekim günlerimiz yaklaşık on üç saatten on yedi saate çıktı. Bugünlerde setteki genel havayı en iyi "Tanrım lütfen şu işi bitirelim" ile "halsizlik" olarak tanımlayabiliriz.

Günün son sahnesindeyiz, ana setlerimizden birinde geçen bir sahne.

-Tüm garsonların robot olduğu robot temalı bir restoran. Karakterimin bir masanın üzerine atlayıp biriyle mücadele etmesi gerekiyordu... ya da başka bir şey. Bilmiyorum ya da umurumda değil. Sahneler, eylemler, çizgiler, hepsi bu noktada birbirine karışıyor.

Birkaç kez dublörlük yaptım. Dublörlük, uzun çalışma saatleri ve bulimia arasında tükendim. Tek istediğim eve gidip biraz viski içmek.

Sonunda, sabahın birini biraz geçe bitirdik. Eve gidiyorum, kendime bir bardak dolduruyorum ve takma kirpiklerimi, fondötenimi ve spreyli saçlarımı duştan çıkarmadan önce yarısını içiyorum. Dışarı çıktığımda viski etkisini göstermişti. E-postalarımı kontrol ettiğimde gözlerim kamaşıyor. Mesajlar yığılıyor - yarısına bakmıyorum bile çünkü bugünlerde hayatımdaki diğer her şeye olduğu gibi gelen kutusu klasörüme de aynı gelişigüzel yaklaşımı uyguluyorum. Tam pencereden dışarı çıkmak üzereydim ki, okunmamış e-posta dizisinin en altında duran uğursuz konu satırını fark ettim. Yönetim şirketimden geliyordu ve sabah ilk iş konuşmamız gerektiğini söylüyordu.

E-postalarımdan çıkıyorum, bardağımı dolduruyorum ve uykuya dalmaya çalışıyorum.

64.

ERTESİ SABAH 1-3. Temsilciler, 1 ve 2. Müdürler ve 1 ve 2. Avukatlar ile telefondaydım. Ekibin tam olarak ne zaman bu kadar büyüdüğünü hatırlamıyorum ve hala neden olduğundan emin değilim - bu ekipteki herhangi birinin sahip olduğu son heyecan verici fikri hatırlayamıyorum ve çoğu zaman konferans görüşmesindeki başka birinin söylediklerini yineliyorlar ve sonra çok uzun süre gülüyorlar - ama görünüşe göre şov dünyasında başarılı olduğunuzda yaptığınız şey bu.

"Bekle, şovu iptal mi ediyorlar?" Sevincimi gizleyemeyerek söylüyorum. "Evet, heyecanlanacağını biliyorduk," diyor 1. Ajan.

"En iyi kısmı..." Ajan #2 söze giriyor, dramatik ePect için duraklıyor (Yemin ederim ajanlar en iyi performans gösterenlerdir.) "... size üç yüz bin dolar teklif ediyorlar."

Duraksadım. Bu bana doğru gelmiyor. "Neden?"

2. Müdür söze giriyor. Diğer adamların gözünü korkuttuğunu söyleyebilirim, bu yüzden nihayet söze girdiğinde, söylediği her şey sanki diğerleri konuşurken kendini söylemeye hazırlıyormuş, özgüvenini geliştiriyormuş gibi hızla dökülüyor.

"Bunu bir teşekkür-hediyesi gibi düşün," diye geveliyor tek bir cümleyle. Tükürdükten sonra rahat bir nefes alıyor, sanki üzerine düşeni yapmış ve görüşmenin geri kalanında bir daha konuşmak zorunda kalmayacakmış gibi.

Teşekkür hediyesi mi? Şüphelendim.

"Evet, bir teşekkür hediyesi," diye tekrarlıyor 1. Müdür. "Sana üç yüz bin dolar veriyorlar ve senden istedikleri tek şey Nickelodeon'daki deneyimin hakkında asla kamuoyu önünde konuşmaman." Özellikle The Creator'la ilgili.

"Hayır," diyorum hemen ve içgüdüsel olarak. Uzun bir duraklama.

"Hayır mı?" Ajan #3 nihayet sorar.

"Tabii ki hayır."

"Bu bedava para," diyor 1. Müdür.

"Hayır, değil. Bu bedava para değil. Bu bana sus payı gibi geliyor."

Gergin bir sessizlik. İçlerinden biri boğazını temizler.

Yıllar içinde yavaş yavaş eğlence sektörünün, söylenenlerin nadiren konuşulanlar olduğu bir sektör olduğunu öğrendim. Bu çalışma şekli sadece benimle aynı fikirde olmamakla kalmıyor, aynı zamanda uyum sağlamam da gerçekten imkansız görünüyor. Diğer herkes her şeyi ihtiyatlı bir şekilde konumlandırabiliyor ve ifadelerinin koreografisini yapabiliyor gibi görünüyor, böylece söylenenlerin kalp atışı etrafında nazikçe dans ediliyor, ancak sonuçta olan şey genellikle ne hakkında konuşulduğunu anlamadığım ve doğrudan sormak zorunda kaldığımdır.

Bununla birlikte, şu anda olduğu gibi, tam olarak ne olduğunu anladığım zamanlar da oluyor. Ve bu durumlarda, neler olup bittiğini açıkça sormak yerine, sadece söylerim. Sonuçlar değişiyor. Bazen kahkaha. Bazen de rahatsızlık. Bu sefer rahatsızlık.

"Yerinizde olsam bu şekilde düşünmezdim," diyor 1. Müdür gergin bir kahkaha atarak.

"İşte bu kadar. Sus payı almayacağım."

"Peki, tamam. Eğer eminseniz..." 1. veya 2. Ajan diyor ki (sesleri ayırt edilemiyor).

Ve böylece hepsi telefonu kapatır. *Klik. Klik. Klik. Klik*. *Klik*. Ta ki konferans görüşme hattında bir tek ben kalana kadar. Ben de kapatıyorum ve yatağımın kenarına oturuyorum.

Ne oluyor lan? Nickelodeon, dizideki deneyimim hakkında kamuoyu önünde konuşmamam için bana üç yüz bin dolar sus payı mı teklif ediyor? Yaratıcı'nın taciziyle ilgili kişisel deneyimimi? Burası çocuklar için program yapan bir kanal. Bir çeşit ahlaki pusulaya sahip olmaları gerekmez mi? En azından bir tür etik standarda göre haber yapmaya çalışmaları gerekmez mi?

Yatağımın başlığına yaslanıyorum ve bacaklarımı önümde çaprazlıyorum. Kollarımı başımın arkasına uzatıp gururlu bir hareketle orada dinlendiriyorum. Başka kimin manevi gücü olabilir ki? Az önce üç yüz bin doları geri çevirdim.

Bekle...

Az önce 300 bin doları geri çevirdim. Bu çok büyük bir para. Bu *Sam & Cat* işinden iyi bir miktar kazandım ama kesinlikle üç yüz bin doların bir fark yaratmayacağı kadar değil. Kahretsin. Belki de kabul etmeliydim.

65.

Dizi ÜÇ BUÇUK HAFTADIR BİTTİ ve basında çıkan haberlere göre dizinin bitmesinin nedeni rol arkadaşımın benden daha fazla para almasına üzülmemmiş, ki bu beni çok üzdü çünkü bu doğru değil. Menajerim bana yapımcılarımızdan birine yönelik bir cinsel taciz iddiası nedeniyle iptal edildiğini söyledi.

Her neyse. Birini suçlamaları gerekiyordu, bu yüzden beni seçtiler ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Gerçeği söylemek dışında. Bunu birçok kez yapmayı düşündüm ama bir türlü cesaret edemedim çünkü dizi ve Nickelodeon'da geçirdiğim zaman hakkında konuşmak diziyle ve Nickelodeon'la olan bağlantımı insanların zihninde ön planda tutmaya devam edecek. Olsa olsa, "Nickelodeon'daki kız" olarak konumumu sağlamlaştıracak. "Sam" olarak.

Sam olarak bilinmekten nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum. Bununla barışmaya çalıştım ama başaramadım. İnsanlar "i*Carly'd*eki kıza benziyorsun" dediğinde, "Hayır, ben değilim" diyorum. Her gün, günde birçok kez, insanlar bana "Sam!" gibi şeyler bağırıyor. "Kızarmış tavuk!" ya da "*iCarly* kızı!" gibi şeyler söyleyip fotoğraf çektirmek istiyorlar. Hayır diyorum ve yürüyüp gidiyorum. Bazen arkamdan seslenip kaba olduğumu söylüyorlar. Yürümeye devam ediyorum.

Bununla birlikte, gerçek adımı bilen herkesle fotoğraf çektiririm çünkü bu nezakete gerçekten minnettarım. Ama başkasıyla, hayır.

Acı çektiğimi biliyorum. Kızgınlaştığımı biliyorum. Ama umurumda değil. Bu dizinin beni gençliğimden, yaptığım her küçük şey eleştirilmeden, tartışılmadan veya alay edilmeden hayatımı deneyimleyebileceğim normal bir ergenlik döneminden mahrum ettiğini hissediyorum.

On altı yaşıma geldiğimde şöhretten hiç hoşlanmamaya başlamıştım ama şimdi yirmi bir yaşındayım ve şöhretten nefret ediyorum.

Çocukken başladığım bir şeyle ünlü olmamın bir faydası yok. Herkes on üç yaşındayken yaptığı bir şeyle ünlü olsaydı nasıl olurdu diye düşünüyorum: ortaokul müzik grubu, yedinci sınıftaki bilim projesi, sekizinci sınıftaki tiyatro oyunu. Ortaokul yılları tökezlediğiniz, düştüğünüz ve işiniz biter bitmez halının altına sıkıştırdığınız yıllardır çünkü on bir yaşına geldiğinizde onları çoktan geride bırakmışsınızdır.

Ama benim için öyle değil. İnsanların zihninde çocukken olduğum kişi olarak yer etmişim. Çoktan aştığımı düşündüğüm bir kişi. Ama dünya bunu aşmama izin vermiyor. Dünya başka biri olmama izin vermiyor. Dünya sadece Sam Puckett olmamı istiyor.

Tüm bunların kulağa ne kadar sinir bozucu ve mızmızca geldiğini bilecek kadar farkındayım. Milyonlarca insan ünlü olmanın hayalini kuruyor ve ben burada ünlüyüm ve bundan nefret ediyorum. Ünlü olmayı hayal eden ben olmadığım için bir şekilde nefretimde haklı olduğumu hissediyorum. Annemdi. Annem beni buna zorladı. Başkasının hayalinden nefret etmeye hakkım var, bu benim gerçeğim olsa bile.

66.

Colton'la birlikte bir Uber'in arka koltuğundayım. Çok küçük siyah bir elbise ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum. Topuk ne kadar yüksekse, güvensizliğimin bir kısmını alma şansının o kadar yüksek olacağını düşündüm. Şimdiye kadar şansım yaver gitmedi.

Bulimia ilk birkaç ay boyunca bana kilo aldırmadı. Ama o ilk birkaç aydan beri bulimia bana ihanet etti. Vücudum yiyebildiği her yiyeceği tutuyor gibi görünüyor. Küçülmeyi reddediyor ve aslında daha da büyüyor.

Annemin benim için hedeflediği kiloda olduğum o ilk birkaç aylık bulimia döneminden bu yana on kilo aldım. Bu on kilo, sabah uyandığımda fark ettiğim ilk şey, gece başımı yastığa koyduğumda fark ettiğim son şey ve herhangi bir gün boyunca en sık fark ettiğim şey. Bu 10 kiloya kafayı takmış durumdayım. Onlar tarafından işkence görüyorum.

Anlamıyorum. Neden vücudum istediğim şeyi yapmıyor? Neden bulimia artık bana yardım etmiyor? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bulimia'nın arkamı kolladığını sanıyordum. Belli ki öyle değilmiş. Belli ki tüm bu ilişkiyi yanlış anlamışım. Yine de bundan kurtulamıyorum. Bulimia'ya yapışmış, onun esiri olmuş, ona bağımlı hissediyorum.

Şoför bara yanaştı ve bizi indirdi. Colton ve ben sokağa döküldük ve bazı arkadaşların zaten içkilerini yudumladıkları bara koştuk.

"Mutlu yıllar!" diye aynı anda bağırıyorlar. İçlerinden biri bana bir shot tekila uzatıyor. Geri atıyorum, sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bir saat içinde bitmiştim. O zamana kadar elli kadar arkadaşım gelmişti ve hepimiz yeterince iyi vakit geçiriyorduk ki, bana doğru yürüyen arkadaşım Bethany'nin görüntüsüyle donup kaldım. Elinde mumlarla süslü bir pasta vardı.

Kahretsin. Mumlarla pasta olmaz. Mumlarla pasta dışında her şey olur.

Bethany boştaki kolunu uzatıyor ve beni tek kolla sıkıca kucaklıyor. Tek kolla bile biraz acıtıyor. Bethany güçlü bir kadın.

"Sen iyi bir sarılmacı değilsin," diyor alametifarikası olan yükselişiyle, Vadi kızı edasıyla.

"Evet, şey..."

"Pasta getirdim. Vanilyalı, en sevdiğin. Ve üzerinde gerçekten harika bir vanilyalı tereyağı kreması var, harika olması gerekiyor."

"Harika," diye yalan söyledim.

"Biliyorum, değil mi? Şimdi pasta yapmak ister misin? Hadi şimdi pasta yapalım." "Hey!" diye bağırıyor kalabalığa, parmaklarını şıklatarak. Herkes şarkı söylemeye başlar.

O kadar sarhoşum ki, önümde duran ve farklı tonlarda şarkı söyleyen bir kişilik bulanıklığı tam olarak seçemiyorum. "İyi ki Doğdun" dünyanın en popüler şarkısı olmasına rağmen neden söylemesi en zor şarkı? Bu ne biçim bir şaka böyle?

En azından cha-cha-cha'lar artık moda değil. Alabildiğimi alacağım. Şarkı bitiyor ve herkes bana bakıyor, küçük balmumu çubuklarındaki küçük Aames'leri üflememi bekliyorlar.

İşte bu. İşte bu yüzden ilk başta pasta ve mum istememiştim. Doğum günü dileğimle uğraşmak zorunda kalmak istemedim. Yirmi iki yaşımda, ne dileyeceğimi bilemeyeceğim ilk doğum günü dileğim bu olacak çünkü hayatım boyunca dilediğim şey gerçekleşti. Bitti. Dava kapandı. Bunca yıl boyunca gizliden gizliye üzerinde kontrolüm olduğunu umduğum şey, artık kontrolüm olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını biliyorum.

Tüm hayatımın amacı olan annemi hayatta ve mutlu tutmak boşunaymış. Ona odaklanarak geçirdiğim onca yıl, her düşüncemi ve eylemimi onu en çok memnun edeceğini düşündüğüm şeylere yönlendirerek geçirdiğim onca zaman boşunaymış. Çünkü artık o yok.

Annemi anlamak ve tanımak için umutsuzca çabaladım - onu neyin üzdüğünü, neyin mutlu ettiğini ve kendimi gerçekten tanımak pahasına bu çabalarımı sürdürdüm. Annem yanımda değilken ne istediğimi bilmiyorum. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Ve kesinlikle ne dileyeceğimi de bilmiyorum.

Öne eğilip mumları üflüyorum, dileklerim yok.

"Pastayı denemelisiniz! Tereyağlı krema!" Bethany bağırıyor, pastayı kesip bölüştürmeye başlamıştı bile. İlk dilimi bana uzattı.

Bir ısırık alıyorum ve Bethany'yi tatmin edeceğini umarak büyük "ooh, bu iyi" gözleri yapıyorum. Öyle görünüyor. Ellerini tekrar tekrar çırpıyor ve aşağı yukarı zıplıyor. Kusmak için banyoya gidiyorum.

67.

UMUDUM VAR. Yıllardır ilk kez umudum var. Yeni bir NetAix dizisinde başrol teklifi aldım-NETFLIX <konfetileri kurtarın>-ve bu iki elli değil, bebeğim. Bu tamamen benimle ilgili. Aslında bir topluluk, ama başrol benim ve ağ yükseltmesini göz önünde bulundurursak, bunu kabul edeceğim.

Kabul ediyorum, "kabul etmek" çok kolay bir seçim değildi. Pilot senaryo hakkındaki endişelerimi daha önce dile getirmiştim. Oyunculukta bunun için kullanılan kibar terim, "Malzemeye yanıt vermiyorum" demek olsa da, tam olarak "Bunun çöp olabileceğinden korkuyorum" gibi bir şey olabilir. Ancak menajerlerim bu projede yer almam için beni teşvik etmişti çünkü alacağım ücret oldukça iyiydi, bana teklif edilen diğer projeler sadece sevimsiz sitcom rolleri ve reality şovlardı ve NetAix gibi gelecek vaat eden saygın bir şirketle bağlantı kurmanın buna değeceğini söylediler. Bu bana iyi bir mantık gibi geldi ve sözleşmeyi imzaladım.

Toronto'ya, hayatımın önümüzdeki üç ayı boyunca evim olarak adlandıracağım daha temiz, daha dost canlısı New York'a indiğimde tarih 1 Ekim'di. Oteldeki daireme heyecanlı, hatta ilham dolu bir şekilde varıyorum. Hayatımın tersine döndüğüne, bu yeni işin hayatımı rayına oturtmak için tam da ihtiyacım olan motivasyon olduğuna ikna olmuş durumdayım.

Gerçek bir dizide oynuyorum. Artık çocuk programı yok. Çocuk dizisi yıldızları alkol bağımlılığı ve bulimia ile berbat olabilirler. Ama gerçek anlaşmalar-NetAix yıldızları- berbat değildir. Gerçek işlerin kendine çeki düzen vermesi gerekir.

Toronto'da kaldığım Yorkville'e vardığım gün, gerçek hayatla ilgili çabalarıma kitapçıya gidip bir yığın kişisel gelişim kitabı alarak başlıyorum. Bir hafta içinde bu kitapları karıştırdım ve geçtiğimiz hafta boyunca biriktirdiğim tüm kişisel gelişim bilgilerinin özünü özetlediğini düşündüğüm, olumlama türünde sağlam bir görev tanımı planı oluşturdum.

Kendime odaklanacağım. İfadeyi günlüğüme yazıyorum ve ona on bir kez dokunuyorum. (Bu benim süregelen OKB tiklerimden biri. Ayrıca banyoya her girdiğimde dönüyorum, ama en azından bu biraz eğlenceli).

Kendime odaklanmanın kolay olmayacağını biliyorum. Sürekli ePort, zaman ve dikkat gerektirecek. Bu, sorunlarım üzerinde çalışmak, dikkat dağıtıcı olmalarına izin vermek ya da olduklarından daha az önemliymiş gibi davranmaya çalışmak yerine onlarla yüzleşmek anlamına gelecek. Bu, İŞİ yapmak anlamına gelecektir. Kötü alışkanlıkların, güvensizliklerin ve kendini sabote eden kalıpların nereden ve neden geldiğini anlamak için gereken ruh kazıyıcı iç gözlem, artı çeşitli yaşam olayları tarafından tekrar tekrar tetiklenmeye devam etseler bile bu kötü alışkanlıklara, güvensizliklere ve kendini sabote eden kalıplara meydan okuma ve değiştirme motivasyonu.

Gerekirse her şeyi ve herkesi hayatımdan çıkarmaya hazırım. Sadece kendime odaklanmaya hazırım.

Steven'la tanışana kadar.

* * *

Çekimlerin ilk günüydü. Karavanımda oturmuş, ikinci bölümden altıncı bölüme kadar olan senaryolara göz atıyordum ki korkunç bir şey fark ettim.

NetAix'in ilk fiyaskosunun bir parçası olabilirim. Bu senaryolara, pilot filme verdiğim tepkiden daha fazla tepki vermiyorum. Bütçe beklenenden düşük.

-Düşük bütçeli bir projede yanlış bir şey olduğundan değil, sadece bir virüsün patlak verdiği ve yirmi bir yaşın üzerindeki herkesin ölmeye başladığı küçük bir kasaba hakkında genişleyen bir postapokaliptik drama için tam olarak istediğiniz bütçe türü değil. Diziye hoş geldin oyuncu ve ekip ön partilerinin hiçbirinde tek bir NetAix temsilcisi bile yoktu ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Bu tür şeylerde her zaman bir ağ temsilcisi bulunur.

Telefonu elime aldım ve temsilcilerimi aradım. İçlerinden biri telefonu açıyor ve ben endişelerimi dile getirdikten sonra bana hiçbir NetAix temsilcisinin sette bulunmamasının nedeninin bu dizinin NetAix ile CityTV adlı Kanadalı bir kanal arasında bir ortaklık olması olduğunu açıklıyor. CityTV yapım şirketi, NetAix ise sadece dağıtımcı.

Oooohhhhh. Oh oh oooohhhhh.

Yani bu bir NetAix (işaret konfetisi) programı değil. Bu bir CityTV (işaret... başka bir şey) şovu.

Bir yanım keşke sormasaydım diyor, hala burada oturup saf saf NetAix programında olduğumu düşünüyor olabilirdim. Diğer yanım ise keşke daha önce sorsaydım da bu NetAix olmayan programdan kurtulabilseydim diyor.

Telefonu kapattım ve karavanımda oturup aynadaki halime baktım. Kendimden çok utanıyorum. Kariyerimden. Gurur duymadığınız televizyon programlarında oynamaktan daha kötü şeyler olduğunun farkındayım ama bu farkındalık hiçbir şeyi değiştirmiyor. Benim için gerçek bu. Ben utanıyorum.

İyi bir iş yapmak istiyorum. Gurur duyduğum işler yapmak istiyorum. Bu benim için derin, içsel bir düzeyde önemli. Bir fark yaratmak ya da en azından yaptığım işle bir fark yarattığımı hissetmek istiyorum. Bu duygu, bu bağlantı olmadan iş anlamsız ve boş geliyor. Kendimi anlamsız ve boş hissediyorum.

Şu anda kendimi kusturursam yanaklarımın şişeceğini, gözlerimin sulanacağını ve bunun kamerada fark edileceğini biliyorum. Ama elimde değil. Etmem gerekiyor. Hissettiğim utanç dayanılmaz. Başa çıkma mekanizmama ihtiyacım var. İyi bir boşaltımdan sonra hissettiğim tükenmişlik duygusuna ihtiyacım var. Koltuktan fırlıyorum, ama tam o sırada kapım çalınıyor. Yapım asistanımız beni sete götürmeye hazırlanıyordu. Kahretsin, arınmak için zaman yok. Karavanın merdivenlerinden iniyorum ve bir kar fırtınasının ortasında dışarıda gerçekleşen günün ilk çekimine doğru yürürken asistanın peşinden gidiyorum.

Orada, kar yağışı ve sert rüzgârların arasından onu görüyorum: kumral saçları, duygulu yeşil gözleri ve büyüleyici derecede kötü duruşuyla, chino pantolon, bir puPer ve tepesinde ponpon olan bir bere giyiyor. Bir Star Wagon karavanına yaslanmış, bir ayağını lastiğe dayamış, bir yandan da sigarasını içiyor; *çok* sinirli. iPhone'unda bozuk İtalyanca ve İngilizce karışımı bir dilde konuşuyor.

"Aayyyy. Aaayyy. Pekala. Ti amo. Ciao, Ma."

Molalarda annesini mi arıyor? Bu çocuk gerçek olamayacak kadar iyi. Telefonunu kapatır ve ceketinin cebine sokar. Yeni bir sigara çıkarır ve yakar.

"Steven! Hazırlanıyoruz," diye sesleniyor yapım asistanı yeni aşkıma. Demek Steven bizim çekimde yönetmen yardımcısı. Kalbim küt küt atıyor. Bu demek oluyor ki

Önümüzdeki üç ay boyunca onu hafta içi her gün göreceğim.

"Tamam," diyor Steven açıkça, sonra da sete gidiyor.

Şimdiden Steven'la nasıl bir ilişki kuracağımı hayal ediyorum. Kişisel gelişim kitapları, hedef belirlerken esnek olunmasını, buna göre ayarlama ve değişiklik yapmaya istekli olunmasını söylüyor ve Tanrım, ayarlama ve değişiklik yapmaya istekliyim. Kendime odaklanma hedefimden vazgeçmeye hazırım. Utanç, aşağılanma, keder, bulimia ve alkol sorunlarım üzerinde çalışmak istemiyorum.

Belki de bu CityTV programında olmam o kadar da kötü değildir. Belki de biraz konfetiyi hak ediyordur.

68.

İki buçuk hafta süren "tesadüfi" kurnazlıklardan sonra Steven beni bir randevuya davet etti.

Kaldığım otelin hemen üst sokağındaki Sassafraz adlı barda bir şeyler içiyoruz. Steven çavdar ve zencefil sipariş etti. Ben cin tonik sipariş ettim.

Steven'da tipik iyi adam tatlılığından çok uzak bir tatlılık var, ki bu da kabul edelim ki sıkıcı. Onun tatlılığı bir şekilde havalı. Belki de bunu yapan sesidir. Aman *Tanrım,* sesi. Onunla ilgili en sevdiğim şey bu - sessiz ve çakıllı, muhtemelen günde iki paket içtiği için, ama bu 1ne, akciğer kanseriyle daha sonra ilgilenebiliriz.

Steven'ın mütevazılığı ile mükemmel bir şekilde dengelenmiş bir kenarı var. Hiç bu kadar sinirli birinin bu kadar mütevazı göründüğünü görmemiştim, ya da tam tersi. O yürüyen bir anomali. Ondan etkilendim.

İkinci randevumuzda Kanada'da bir zincir restoran olan Jack Astor's'a gittik; TGI Fridays'i düşünün ve biraz nacho ve çorba paylaştık. İkisini de banyoya atıyorum, Listerine şeridiyle tazeliyorum ve Steven bana el sallarken yemek alanına geri dönüyorum. Daha birkaç hafta önce bulimia hastalığından kurtulmak için çalışmaya hazır olduğuma inanamıyorum. Sanki benim bir parçammış, temel bir alışkanlığımmış gibi geliyor. Hâlâ dayanacak bir şeyim olduğu için rahatladım.

Birkaç kadeh içki içiyoruz, sonra benim evime gidip birkaç kadeh daha içiyoruz ve dizüstü bilgisayarımda stand-up programlarını izliyoruz. Dinamiğimizde bir kolaylık ve rahatlık var. Hayattan ne istediğimiz ve ne istemediğimiz hakkında konuşuyoruz. Yirmili yaşlarımızın başında olmanın garip yanlarını. Geçmiş ilişkiler. Geçmiş acılar. Umutlar. Hayaller. İyi şeyler! Sabah bire kadar konuşuruz, bir saat kanepemde sevişiriz, sonra dörde kadar konuşmaya devam ederiz.

Üçüncü buluşmamızda dansa gittik (Steven'ın fikri). Kendimi tamamen kaybedecek kadar sarhoş oldum. Steven ve ben birlikte dans ettik. İnanılmaz derecede ezik hissettirmesi gereken şey inanılmaz derecede büyülü hissettiriyor ve hepsi Steven yüzünden. Daha önce hiç

daha önce bir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Şu ana kadar ilk aşkım olarak gördüğüm Joe'ya karşı hissettiklerim bile bunun yanında çok çocuksu, çok toy kalıyor. Bu gerçek. Saf. Derin. Steven tarafından tamamen anlaşıldığımı ve görüldüğümü hissediyorum ve o da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor.

Dördüncü randevumuzda Steven'ın evinde *The Voice*'u izledik. Televizyon programlarındaki zevki tartışılır ama Steven'la vakit geçireceksem Christina Aguilera'nın yarışmacılara iltifat yağdırmasını izlemekten mutluluk duyarım. Bir şişe tekilayı ikimiz bitiriyoruz ve son birkaç damlaya geldiğimizde kanepesinde öpüşmeye başlıyoruz. Önce gömleğimi, sonra pantolonunu çıkardı. Prezervatif taktı. O da mı sorumluluk sahibi?!

İlk kez seks yaptık ve inanılmazdı. Seks sırasında beynimde dolaşan tipik yorumlar hiçbir yerde bulunmuyor.

Seks yaptığım zamanlar her zaman kafamın içinde olup bitenlerin arka planında gerçekleşen bir şey gibi hissettirdi. İyi bir önlem için birkaç inilti atıyorum, böylece söyleyemezler. Ama bu sefer öyle değil. Bu sefer, anın içinde kayboldum. Steven bana kendimi unutturuyor. Buna bayılıyorum.

Ağlamaya başladım. Steven iyi olup olmadığımı sordu. Ona gerçeği söyledim. Ağlıyorum çünkü seksin böyle hissettirmesi gerektiğini fark ediyorum. Beni daha sert öpüyor. Birkaç kez daha seviştik. Bana yatıya kalmayı teklif etti. Asla yanımda uyumamak istediğini söylüyor. Christina, Whitney Houston şarkısı söyleyen genç bir kadına iltifat ediyor. Her şey yolunda.

69.

Oturma odamdayım ve aşırı dolu kanepemde oturuyorum. Billy üst katta çekiçle uğraşıyor. Üç uzun haftadır Kaliforniya'daki evimdeyim ve Toronto'nun büyülü peri tozu çökmüş durumda.

Steven'a olan bağlılığım NetAix dışı programın kalitesi ve genel durumumla ilgili endişelerimi azaltmıştı, ancak şimdi Steven yakınımda değilken endişelerim geri geldi.

Bu gösteri kariyerimi bitirecek mi? Ya da daha kötüsü, kimliğimi gölgede bırakan başka bir utanç verici fenomene mi dönüşecek?

Benim kimliğim ne ki? Bu da ne böyle? Nereden bilebilirim ki? Tüm hayatım boyunca başka insanlar gibi davrandım, tüm çocukluğum, ergenliğim ve genç yetişkinliğim boyunca. İnsanın kendini bulması gereken yılları, ben başkaları gibi davranarak geçirdim. Karakter inşa ederek geçirmeniz gereken yılları, ben karakter inşa ederek geçirdim.

Oyunculuğu bırakmam gerektiğine her zamankinden daha çok ikna oldum. Zihinsel ya da duygusal sağlığıma hizmet etmiyor. Her ikisi için de yıkıcı oldu. Zihinsel ve duygusal sağlığım için başka nelerin yıkıcı olduğunu düşünüyorum... elbette yeme bozuklukları ve alkol sorunları.

Ve sonra fark ediyorum ki, her ne kadar bu şeyleri (rol yapmayı, bulimia'yı, alkolü) bırakmam gerektiğine ikna olsam da, bırakabileceğimi sanmıyorum. Onlara ne kadar kızsam da, garip bir şekilde beni tanımlıyorlar. Onlar benim kimliğim. Belki de bu yüzden onlara kızıyorum.

Farkına varmanın stresi beni tuvalete çekiyor, tıpkı her stresin yaptığı gibi. Arınıyorum. Kanepeme geri döndüğümde Steven'dan gelen cevapsız bir çağrı görüyorum.

Steven ve ben Toronto'dan ayrıldığım gün resmiyet kazandık ve Tanrım çok rahatladım. İlişkimizin bir anlık bir şey olmasından korkuyordum. Bir Aing. Aksi takdirde bir evde sıkılarak geçireceğim zamanı geçirmek için bir şey.

işyeri. Bu yanlış okuduğum, yanlış yorumladığım anlamına gelir. Aptalca. Aramızda gerçek bir şeyler olduğuna ikna olmuştum ama beni destekleyecek, gerçekliğimi destekleyecek bir etikete ihtiyacım vardı.

Aight'ımın devreye gireceği sabah Steven beni bir aşk mektubuyla uyandırdı ve onun "kadını" olmamı istedi. Ondan ayrılmak gerçek bir ıstıraptı. Taksime binip ona veda ettiğim an, hayatımda hissettiğim en yoğun duygulardan biriydi - titrek, dehşete düşmüş, tutkulu ve güçsüz. Geleceğin bizi nereye götüreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, özellikle de uzun mesafeli olduğumuz için. Son birkaç ayın sadece bir hayal, bir yanılsama olması mümkündü. Belki Steven kendi hayatına geri dönecek, ben de kendi hayatıma geri döneceğim ve her zamanki eski kalıplarımıza gireceğiz ve bir etiketle bile olsa birbirimizi yavaşça unutacağız.

Bu yüzden şimdi Steven beni aradığında rahatlıyorum. Bu aramanın ne anlama geldiğini biliyorum. Dün gece üç saatlik FaceTime görüşmemizde, Los Angeles'a giden uçaklara bakacağını ve eğer son dakikada bir uçak bulabilirse sabah beni arayacağını çünkü birbirimizden ayrı kalmaya daha fazla dayanamayacağımızı söyledi. Bu telefon, bir tanesine binebildiği anlamına geliyor. Bu telefon Steven'ın bugün beni ziyarete geleceği anlamına geliyor. Bu telefon, ilişkimizin bir Aing olmadığı anlamına geliyor.

* * *

Steven'ın uçağı iniyor. Sadece birkaç gün kalacağı için sadece el çantasını aldı, bu yüzden hemen Uber'ine bindi ve tüm yolculuk boyunca ileri geri mesajlaştık. Sabırsızlanıyorum. Billy'i kovdum. Aletlerini her yere bırakıyor. (Bu adam tadilatı ne zaman bitirecek? Bir yıldan fazla oldu.)

Kapım çalındı. Steven'ı içeri aldım. Onu üç hafta boyunca sadece telefon ekranından gördükten sonra yüz yüze görmek çılgınca. İlk başta çekingendik. Konuşmamız yavaştı. Korkmuştum. Bu Los Angeles'taki biz miyiz? Büyülü biz Toronto Us mıydı ve LA Us bu her neyse o mu?

Sonunda, hayatımın en uzun üç dakikasından sonra, Steven beni kucakladı ve öpüşmeye başladık. O benim kıyafetlerimi çıkarıyor, ben de onunkileri çıkarıyorum ve o cebinden bir prezervatif çıkarıyor (tabii ki çıkarıyor) ve prezervatifli penisini bana doğru uzatıyor ve ben büyüleniyorum. Üç kez seviştik.

Sonra konuşmaya başladık ve her şey normale döndü. Sakin. Rahat. Gariplik sadece cinsel gerilimden kaynaklanıyordu. Yaşasın.

Bir saat boyunca sarılıp sohbet ettikten sonra Steven işemek için tuvalete gider. Yavaşça ve yüzünde endişeli bir ifadeyle odaya geri dönüyor. Oturma odasının kemerinde duruyor, benden uzak duruyor. Temkinli görünüyordu. Hiçbir şey söylemiyor.

"Ne?" Sonunda sordum.

"Jenny..." Steven endişeyle söylüyor.

"Ne?" Tekrar soruyorum, öncekinden daha endişeli. "Beni korkutuyorsun. Neler oluyor?"

"Sadece..." Steven yere bakıyor ve çoraplarını koridordaki sert kiraz ağacına vuruyor. Steven'ın ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ve tereddütleri beni sinir ediyor. Sadece söylemesini istiyorum.

"Bir sorununuz mu var?" diye soruyor
sonunda. "Bir sorun mu?" Ben
soruyorum.

"Evet. Bir sorun var."

"Ne demek istediğinizden emin değilim..."

"Klozet kapağında kusmuk kalıntısı var."

"Ooooh, bu kadar mı?" Gayet rahat bir şekilde sormaya çalışıyorum. "Şey, bunu gerçekten bir sorun olarak görmüyorum, bu daha çok... yaptığım bir şey."

Bunu yemiyor.

"Bilirsin, sigara içmen gibi." Onunla aynı seviyede olmaya çalışıyorum. "Sen sigara içiyorsun, ben de kendimi kusturuyorum. Bunlar sadece yaptığımız şeyler."

"Hayır, onlar farklı," diye beni temin ediyor Steven. "Bulimia sizi
öldürebilir." "Sigara da öldürebilir."

"Evet, ama duracağım."

"Doğru. Ben de öyle."

Steven iç çekiyor.

"Gerçekten sadece senin iyi ve sağlıklı olmanı
istiyorum Jenny." "Çoğunlukla öyleyim."

"Ama değilsin."

"Ama çoğunlukla
öyleyim."

Bana uzun ve sert bir bakış attı. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Acıyan ve ebeveyn gibi. Bu hoşuma gitmiyor, ama bu bakışın derinliğinde bir şey var ve bu da onun geri adım atmayacağını anlamamı sağlıyor. Onu ikna edemeyeceğim.

"Bak Jenny, bunun için yardım almalısın yoksa ben... seninle olamam. Kendine bunu yapmanı izleyemem."

Şaşırdım. *Gerçekten mi?*

Gözleri cevap veriyor. *Gerçekten.*

Lanet olsun.

70.

LAURA'NIN CENTURY CITY OFİSİNDE OTURUYORUM. İlk kez bir terapistin bekleme odasındayım ve hiç de beklediğim gibi değil. Bu yerlerin klinik olması gerekmiyor mu? Bu oda hiç de öyle değil. Rahat ve davetkâr. Laura'nın bir terapist-yaşam koçu olduğunu kabul edersek, belki de multi-hyphenate olan terapistler daha fazla dekorasyon yapıyordur. Ben şüpheciyim.

Bir köşede, sıra sıra kişisel gelişim kitaplarıyla dolu bir kitaplığın yanında turkuaz renkli tığ işi bir puf var. Arkasına krem rengi örgü bir battaniye katlanmış turuncu bir sandalyede oturuyorum. "Boho şıklığı." Yelp yorumlarını okusaydım belki bunu bilirdim ama o on beş yıldızı görür görmez randevu aldım ve bir daha arkama bakmadım. Ayrıca, kim yorum yazmak için zaman ayıran birinin yorumunu okumak ister ki? Onlara güvenemem, çok fazla zamanları var.

Üzerime örtülen yumuşak battaniyeyi okşuyor ve açılış konuşmamı planlıyorum. Bu şeye hafif bir notla başlamak istiyorum. Bir terapistin koltuğuna oturup dertlerini anlatan ve zavallı terapist de aldığı dereceden pişmanlık duyan başka bir üzgün çuval olmak istemiyorum. Laura beni karşılamaya geldi.

"Jennette?" diye soruyor, bu bekleme odasında oturan ve bu saat için randevusu olan tek kişi ben olmama rağmen.

Onunla dalga geçiyorum. "Laura?"

Kocaman gülümsüyor ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemelerden birini ortaya çıkarıyor. Laura da Whitestrips kullanıyor olmalı.

"Merhaba!" Bana doğru en iyi Aoat olarak tanımlanabilecek bir şekilde hareket ediyor. Bana doğru attığı her adımda yere yayılan Aoral çayır eteği yüzünden mi Aoat yapıyor, yoksa böyle biri olduğu için mi Aoat yapıyor emin değilim. Onunla ilgileniyorum.

Beni kucağına çekti. Genelde sarılmayı sevmem ama Laura'nın sıcaklığında ve anında güven vermesinde beni sarılmaya iten bir şey var.

onun kucağına teslim olmak. Taze çamaşır gibi kokuyor. Dikkat çekmemesini umarak bir nefes alıyorum. Bana şu Snuggle çarşaf kokusunu ver, Laura.

Laura geri çekiliyor ve gözlerimin içine samimiyetle bakarken her iki kolumu da tutuyor. Laura'yla şu ana kadar olan etkileşimimdeki her şey, Laura başka biri olsaydı beni savunmaya geçirirdi. Ama Laura, Laura'dır. Normal kurallar burada geçerli değil.

"Hadi başlayalım, olur mu?" diye soruyor, yemin ederim gözleri parlayarak. Evet, başlayalım Laura. Biz. Yapacağız.

Estetik açıdan bekleme odasına benzeyen küçük ofisinde Laura'nın karşısına oturuyorum. Onun tarafından bu kadar silahsızlandırıldıktan sonra açıcım gitti.

Beni buraya getiren şeyin ne olduğunu soruyor, ben de ona Steven'ın ültimatomunu, onu ne kadar sevdiğimi ve aramızın düzelmesini istediğimi, bu yüzden buraya gelmeyi kabul ettiğimi anlatıyorum.

"Pekala, bu bir. Ancak terapi, yapmaya karar vermemiz gereken bir şeydir. Değişmeyi istemeliyiz, başkası için değil, kendimiz için." Laura çayından uzun bir yudum alır. "Peki Jennette, sen değişmek istiyor musun?"

"Evet," diyorum, işin içinde bundan daha fazla nüans olsa da söylemem gerekenin bu olduğunu bilerek. Sanki Laura oyuncu seçme yönetmeni ve ben de çocuk oyuncuymuşum gibi, tam olarak bana geri çağrılmamı sağlayacak şeyi söylemeye çalışıyorum. Evet, yüzebilirim. Evet, pogo yapabilirim. Evet, değişmek istiyorum.

"Tamam, güzel," diyor Laura.

Laura bana şu anda hayatta neyle mücadele ettiğimi, Steven'ın tam olarak neden buraya gelmemi önerdiğini soruyor ve ben de hemen konuya giriyorum - annemin ölümü, bulimia, alkol sorunları, her şey. Ona kısa ve öz bir şekilde anlatmaya çalıştım. Sanırım ayrıntıları konuşmak için daha çok seansımız var.

Laura o yumuşak sesiyle bana nasıl çalışacağımızı anlatıyor. "İyileşmeye bütüncül bir yaklaşım benimsiyorum, bu nedenle seanslarımız birçok şeyi içerecek

çeşitli. Bugün bir yaşam çarkına odaklanacağız, böylece nereden başladığınızı ölçebilir ve bunu zaman içindeki ilerlemenizi izlemek için bir ölçüt olarak kullanabiliriz."

Başımı sallıyorum. Hayat çarkının ne olduğunu bilmiyorum Laura, ama hadi dönmeye başlayalım. "Önümüzdeki dört ay boyunca market alışverişine gideceğiz, birlikte yemek yapacağız,

hobilerinizi ve tutkularınızı deneyerek keşfedin, yeme bozukluğuna özgü bir

yığın kitap okuyun ve neyin yankı bulup bulmadığına dair notlar alın

ve dengeli ve takıntılı olmayan fiziksel aktivite seçeneklerini birlikte keşfedin." (Yeme bozukluğum egzersize de yansıyor. Haftada iki kez yarı maraton koşuyorum ve her gün on beş ila on mil koşuyorum).

Tüm bunlar bana iyi ve güzel geliyor, özellikle de Laura tüm bunlar boyunca yanımda olacağı için ve eğer yapmazsam Steven'ı kaybedeceğim için. Noktalı çizgi nerede, bebeğim? İmzala beni. Değişmeye hazırım.

71.

Yanan kızarmış ekmek ve köpek sidiği kokusu alıyorum - sprey bronzluğumun eşsiz kokusu. Acaba Dwayne "The Rock" Johnson da bu kokuyu almış mıdır? Kokuyu alsa bile belli etmiyor. Tanrı onu korusun.

Teen Choice People's Choice Fan Favorite ödül töreninin sahne arkasında durmuş, reklam arasının bitmesini ve benim bölümümün başlamasını bekliyorum. Ayak bileklerime batan askılı pahalı topuklu ayakkabılar ve Aoral desenlerini sevmememe rağmen iki parçalı turkuaz bir Aoral takım giyiyorum. Kanal tarafından onaylanan kıyafet bu, o yüzden bunu giyiyorum.

NetAix şovu henüz yayınlanmadı, bu yüzden hala sadece Nickelodeon stuP'larıyla tanınıyorum. Hala *Sam & Cat*'in yeni bölümlerini yayınlıyorlar, bu yüzden hala kalçamda şımarık bir el ve yüzümde parlak bir gülümseme ile tüm tween dergilerinin kapağındayım, dünyayı bir ipte tutan kaygısız bir yıldız imajını canlandırıyorum. Tee-hee.

Laura ile bir aydır görüşüyor olmama rağmen, kendimi onun püsküllü koltuğuna ilk oturduğum zamankinden daha kötü hissediyorum. Birincisi, Laura'nın püsküllü koltuğuna ilk oturmamın sebebi olan Steven, Atlanta'da çekimleri yapılan bir dizide çalışmak üzere şehir dışında olduğu için destek için ona yaslanamıyorum. İkincisi, artık işlerin ne kadar kasvetli olduğunun farkındayım. Alkol tüketimimin (büyük bir sorun) ve bulimia hastalığımın (daha büyük bir sorun) ne kadar büyük bir sorun olduğunu artık inkar edemiyorum. Annemin vefatından duyduğum üzüntünün boyutunu (aşılamaz) artık inkar edemiyorum.

Laura ile programımın ilk üç haftası, bilgi toplayarak tam olarak nerede olduğumu ölçmekle ilgiliydi. Ve şu ana kadar topladığımız bilgileri beğenmedim.

Günde on ila on kez tıkınıyor ve boşaltıyorum ve gecede en az sekiz ya da dokuz kadeh sert içki içiyorum. Laura ile geçirdiğim ilk üç hafta gösterdi ki

Durumumun ne kadar karanlık olduğunu, ne kadar başarısız biri haline geldiğimi.

Ama şimdi haftada on beş seanslık programımızın dördüncü haftasındayız. Ve dördüncü hafta, günlük hayatımın ne kadar acınası olduğunu değerlendirmek yerine, Laura'nın değişim için bana yardım etmeye başladığı ilk hafta. Başlıca tıkınma, boşaltma ve alkol tetikleyicilerimi zaten belirlemiştik ve KIRMIZI HALI ETKİNLİKLERİ tüm büyük harflerle listenin başında geliyordu - sadece etkinliklerin stresi ve doğası nedeniyle değil, aynı zamanda kırmızı halı etkinlikleri kaçınılmaz olarak çok fazla... ve çok fazla... yiyecekle birlikte geldiği için. Ve çok ama çok yemek, tıkınmak ve/veya boşaltmak için çok ama çok fırsat demektir. Bu nedenle, Laura ve ben, önümüzdeki birkaç ay boyunca, Laura'nın tüm bu etkinliklerde benim artı-birim olmasına karar verdik, böylece davranışlarımı izleyebilir ve duygusal / zihinsel destek olarak hizmet edebilir.

Işıklar kısık. Kalabalığı görebiliyorum. Laura ön sırada oturuyor. Onunla göz teması kuruyorum. Laura gülümsüyor ve "*You've got this*" diye konuşmaya başlıyor, ama tam "this" kelimesine geldiğinde, küçük çocuklarını bir araya toplamaya çalışan bir anne koşarak yanından geçiyor. Laura, annenin Angelina Jolie olduğunu fark edene kadar "pardon" suratı yapar. "Affedersiniz" suratı "oh, sen devam et seni muhteşem melek" suratına dönüşür.

Işıklar tekrar yanmadan önce kısa bir saniyeliğine de olsa Laura'nın gözleriyle tekrar buluşmaya çalışıyorum. Onun desteği için çaresizim. Çaresizliğimin ruhuna işlediğinden eminim ama bunun bir önemi yok. Onu Angelina'ya kaptırdım. Laura'yı suçlayamam. Anlıyorum.

Kamera operatörü Chip - aslında adını bilmiyorum ama herhangi bir kamera operatörünün adının Chip olma ihtimali yüzde 90 - bana 1ve-1nger geri sayımını vermeye başlıyor. Sinirlerimi yutuyorum.

Işıklar yandığında beni şok ediyor. Kaç tane rastgele genç/genç/çocuk ödül törenine katıldığımın bir önemi yok, ışıklara asla alışamıyorum. Kör edicidirler ve sahnede önemsiz şeyler için ödül veren ya da kabul eden daha fazla insanın buradayken nasıl gözlerini kısmadıklarına şaşırıyorum. Konuşmaya başlıyorum, prompter'da ne yazıyorsa onu söylüyorum, kocaman bir gülümseme ve "eğlenceli" sesimle. Ellerimin bir sürü büyük jest yaptığını fark ediyorum, ancak onları kontrol etmek. Her şey beden dışı bir deneyim.

Nick Jonas vals yaparak çıkıp bir ödülü kabul ediyor ve ışıklar tekrar açılıyor. Suyun altında nefesini tutarak yukarı çıkan biri gibi nefes nefese kaldım.

çok uzun. Ellerime bakıyorum. Gözlerim henüz ışıklara alışmadığı için onları göremiyorum ama titrediklerini anlamak için onları görmeme gerek yok.

Sırf bir şeyi kanıtlamak için kanatlarını ekstra baharatlı kullanan bir adam gibi davranan bir güvenlik görevlisi bana yaklaşıyor. Sahne arkasına kadar eşlik edilirken, yanaklarımdan aşağıya doğru küçük ısı akıntılarının aktığını hissediyorum. Kahretsin. Gözyaşları.

Sonunda, Auorescent aydınlatmalı pis sahne arkası tüneline geldiğimizde, ellerime iyice bakabiliyorum. Titriyorlar ve küçük toplar halinde sıkılmışlar. Bundan daha fazla kanıta ihtiyacım yok. Panik atak geçiriyorum. Ve tam olarak neden geçirdiğimi biliyorum.

Bütün gün kusmadım. Laura ancak etkinlik öncesinde onunla buluşmayı ve birlikte öğle yemeği yemeyi kabul edersem benim artı-birim olmayı kabul etti. Laura ödül töreninden önce içgüdüsel olarak kendimi aç bırakacağımı biliyordu, bu da daha sonra tıkınmama ve midemi boşaltmama neden olabilirdi.

Bizim için sağlıklı bir öğle yemeği sipariş etti ve ben öfke nöbeti geçiren üç yaşında bir çocuk gibi yemeğimi karıştırırken sabırla orada oturdu.

"İstemediğini biliyorum ama yemek yemelisin. Midene biraz yemek girmeden böyle bir şey yapamazsın."

Yaklaşık bir saat boyunca orada oturduk, yemeğime dokunulmamıştı ki araba bizi etkinliğe götürmek için durdu. Koltuğumu geriye ittim ve Laura bana "olmaz" bakışları atana kadar ayağa kalktım. Ben pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirene kadar o Cadillac Escalade'e binmeyeceğini biliyordum. Ağzıma zorla birkaç lokma attım, Laura birkaç tane daha almam için beni cesaretlendirdi ve işimiz bitti.

Pavyona giden yol cehennem gibiydi. Ne kadar çok yemek yediğimden, bu yemeklerin kalorilerinden ve kendimi bunlardan kurtaramadığım gerçeğinden duyduğum utanç dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Tek istediğim bir tuvaletti, ama elimde olan tek şey Los Angeles trafiğinde kırk-on beş dakika boyunca radyoda adult contemporary slow müzik dinlemekti. (Laura'nın müzik zevki tartışılır.)

"İyi misiniz hanımefendi?"

Şimdi olmaz, Spicy Wings. Gizli bir sinir krizinin ortasındayım. Yarım kelimelik bir cevap mırıldanıyorum, gözlerimi siliyorum ve sahne arkasına açılan kapıyı itiyorum. Gördüğüm ilk şey tabii ki buPet masası. Kaçınılmaz

crudite, zeytin, mini sosisler, karides kokteylleri, mini ızgara peynirli sandviçler, patlamış mısırlı tavuk ve çizburger sürgüleri ile dolu sahne arkası buPet masası.

SIKTIR. Lanet olası çizburger sürgüleri. Ağzıma biraz etli, peynirli sürgü tıkıştırıp sonra da tuvalete kusmak için can atıyorum. Arındırma eylemi bana adrenalin patlaması yaşatıyor ve fiziksel olarak o kadar yorucu ki bitirdikten sonra kaygıya yer kalmıyor. 1'e ihtiyacım var.

Ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Laura bu yüzden burada. Laura! İhtiyacım olan şey bu. Laura'ya ihtiyacım var. Laura nerede?

Çılgınca odayı tarıyorum. *Modern Family*'den Manny, *The Big Bang Theory*'den Sheldon ile sohbet ediyor. Fergie köşede durmuş tırnaklarını yiyen Kristen Stewart'la konuşuyor. Odanın diğer ucunda Adam Sandler'a iltifatlar yağdıran Laura'yı görüyorum. Ona aşık olduğu çok açık. Kim etkilenmez ki? *Billy Madison'*daki "şampuan daha iyidir" sahnesindeki gömleksiz Adam Sandler çocukken benim için gerçek bir pornoydu.

İkilemde kaldım. Laura'nın Amerika'nın En Sevilen Goofball-slash-Ara sıra Indie Darling ile yaptığı ilgi çekici tartışmayı panik atağın ortasında olduğumu söylemek için bölmeli miyim? Yoksa aceleyle buPet masasına gidip yüzümü bir sürü atıştırmalıkla tıkadıktan sonra onları tuvalete mi kusayım? 1x'imi alayım mı?

BuPet masasına doğru ilerliyorum ve bir tabak bile almıyorum. Çizburger dilimlerini ikiye katlayıp ağzıma tıkıştırmaya başlıyorum. Kimse ne yaptığımı görmesin diye arkamı döndüm. Isırık üstüne ısırık alıyorum. Birinciyi bitirip ikincinin yarısına geldiğimde şunu duydum.

"Bence yemek yemen harika. Yine de biraz yavaşlayabilirsen çok sevinirim. Ve yemekten sonra özel bir alana çekildiğimizden emin olmak istiyorum, böylece duygularını boşaltmadan işleyebileceksin. Kulağa nasıl geliyor?"

Kalbim sıkışıyor. Çizburger dilimim de öyle. Midemde bir kaya gibi hissediyorum. Laura'nın iyi niyetli olduğunu biliyorum ama şu anda ondan nefret ediyorum. Arınma yeteneğimi bozmasından nefret ediyorum.

"Biliyor musun? Neden şimdi yola çıkmıyoruz?" Laura önerdi. Yanaklarımdaki kurumuş gözyaşı izlerini ya da kenetlenmiş ellerimi fark etmiş olmalı ya da beni o kadar iyi tanıyor ki, kaydırıcıları saklamak zorunda kalacağım için ne kadar harap olacağımı biliyor olabilir.

Arabaya bindik ve hemen hıçkırmaya başladım. Panik atak tüm şiddetiyle devam ediyor. Ölüm gibi hissettiriyor.

"HAYIR! SÜRGÜLERİ DEĞİL!! NEDEN LANET SLIIIIIIDERS'I YEDIM!!!" Feryat ediyorum.

"Biliyorum bebeğim," diyor Laura şefkatle. Saçlarımı okşuyor. "Harika gidiyorsun. Harika gidiyorsun."

Gerçekten mi? "Harika" yapıyormuşum gibi hissetmiyorum. Sanki üç teleprompter repliği arasında bocaladıktan ve iki tane Rich People's White Castles yemekle baş edemedikten sonra tam bir çöküşün ortasındaymışım gibi hissediyorum. Laura, vücudum bu alışkanlığa çok uzun süredir alıştığı ve alışkanlık benim için duygusal bir bastırma kaynağı olduğu için boşaltım yapmadıktan sonra bu tür tepkiler vermemin normal olduğunu söyledi. Ama normal hissetmiyorum. Tepkilerim aşağılayıcı ama dizginlenmesi imkansız.

Feryat etmeye devam ediyorum. Şoför boş boş önüne bakıyor. Eğer bu adam yeni cilalanmış deri koltuklarına turuncu sprey bronzluk süren histerik bir bulimiğe tepki vermiyorsa, Cadillac'ının arkasında başka nelere tanık olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

"Radyoyu KOST 103.5'e bağlayabilir misiniz?" Laura kibarca sorar.

Şoför radyoyu açıyor. Gloria Estefan "Rhythm is Gonna Get You" şarkısını söylemeye başlar.

"Annem Gloria Estefann'ı çok severdinnnn!" Laura'nın kucağına çökerek hıçkırdım. Ayak parmaklarını tıkırdattığını fark ettim. Ritim gerçekten de onu etkilemişti.

"Jennette..." Laura, önemli bir şey söylemek üzere olduğunu hissettiği her seferinde yaptığı gibi dudaklarını birbirine sürtmek için duraklıyor. "İyileşme böyle bir şey işte."

Benim için en dayanılmaz duygusal kopukluklardan biri, birinin dokunaklı olduğunu düşündüğü bir şey söylemesi ve benim bunu tamamen saçmalık olarak algılamamdır. Bu da o kopukluklardan biri. Kopukluğu daha da kötüleştirmek için Laura gözlerini kapatıyor ve kendini tekrarlıyor.

"Bu..."

Hayır Laura, lütfen bana vurgu için o dramatik duraklamayı yapma. Bana o dramati-

"... iyileşmenin nasıl göründüğüdür."

72.

Laura'nın karşısındaki püsküllü sandalyeye oturdum ve bir iç çektim. Ama ağır bir iç çekiş gibi değil, daha çok hem bitirmiş olmaktan memnun olduğunuz hem de yaptığınız için umutsuzca övünmek istediğiniz bir görevi tamamladığınızda ortaya çıkan iç çekişlerden biri.

Sonunda başardım. Kendimi kusturmadan tam yirmi dört saat geçirdim. Belki kulağa o kadar etkileyici gelmiyor ama benim için öyle. Üç yıldır her gün, günde birçok kez tıkınıyor ve kusuyordum. Bu yeme bozukluğu tarafından kontrol edildiğimi hissettim. Laura ile çalışmaya başladığımdan beri bile kendimi kusturmadan tam bir gün geçirmedim. Seanslarımız boyunca mücadele ediyorum ve sonra eve döner dönmez, son seansımdan bu yana biriken duygusal kargaşadan tamamen kurtulana kadar kusuyorum. Ertesi gün Laura'yı ziyaret eder ve başarısızlıklarımı üzülerek ona bildiririm. Sonra baştan başlıyoruz ve tekrar deniyoruz. Bu yöntemin yorucu olduğu ve kendimde yarattığım hayal kırıklığının çok büyük olduğu kanıtlandı. Ama şimdi, sonunda başardım.

Dün sabahki seansımızdan beri, bir kez bile boşaltmadım. İç çekişim tam bir kazanan iç çekişi ve Laura bunu anlayabiliyor. Gülümseyerek paylaşacak bir şeyim olup olmadığını soruyor. Ona iyi haberi verdim. Alkışladı, sonra bunu nasıl yapabildiğimi, nasıl başardığımı sordu.

İşte o zaman gururum kırılmaya başlıyor. Gerçekten zordu ve bunu tekrar yapabileceğime inanmıyorum. Yirmi dört saat boyunca kusmamak için, duygularımı kağıda dökmek adına neredeyse sürekli günlük tutuyorum ki bu da duygularımı tanımlamakta zorlandığım için zorlu bir görev. "Tüm rahatsız edici olanlar" diye bir seçenek var mı? Birkaç kez hıçkırarak ağlama nöbeti geçirdim ve dün gece Laura'yı üç kez aradım, çünkü o bana somut bir ilerleme kaydetmeme yardımcı olmak için bir ePort'ta bu iletişim hattını açtı.

Bulimia ile dikkatimi dağıtmak yerine bu kafa karıştırıcı, ezici duygu yığınını HİSSETME görevi göz korkutucu. Bulimia, geçici, sürdürülemez bir 1 kat olsa bile kendimi bu duygulardan kurtarmama yardımcı oluyor. Bu duygularla yüzleşmek imkansız geliyor. Onları net bir şekilde tanımlayamıyorsam, onlara nasıl tahammül edebilirim?

Laura'ya korkularımı ifade ediyorum ve o da bana bunun adım adım ilerleyen bir süreç olacağını söylüyor. Bu zaman alacak. Ama birlikte başaracağız. Kendimi rahatlamış hissediyorum. Sonra bana, artık bir gün boyunca kendimi kusturmamanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlediğime göre, artık bunu yapabileceğimi bildiğime göre, daha derinlere inmemiz gerektiğini açıklıyor. Bu deneyim benim için bir motivasyon kaynağı olsa da, sadece sorunu tedavi edip nedenini ortadan kaldıramayız. Bulimianın altında yatan, onu tetikleyen şeye ulaşmak için hayatımı daha kapsamlı bir şekilde ele almamız gerekiyor.

"Tamam..." Tereddütteyim. Bu neyi gerektirecek? Belirsizlikten nefret ediyorum.

Laura şefkatle, "Küçük Jennette hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum," diyor. "Çok fazla baskı hissettiğinizi, erken yaşta çok fazla sorumluluk aldığınızı anlıyorum. Ama bazı ayrıntılara girmek istiyorum."

Bu terapistler *hep* çocuklarla uğraşır. Bunun klasik terapötik günah keçisi olduğunu bilecek kadar film ve dizi izledim. Çocukluğunda bir şeyler oldu, seni mahvetti, bu yüzden böylesin.

Ama ben öyle değildim. Alkolik bir babam yoktu, kardeşlerim ailem evde yokken bana işkence yapmazdı. Elbette fakirdik ve istifçi bir evde yaşıyorduk, evet ve ben çok küçükken annem kanser olmuştu, ki bu çok korkutucuydu. Ama bunun dışında her şey normaldi. Bunu Laura'ya aktarıyorum ve ses tonumla nazikçe "çocukluğum kötü geçti" oyununu oynamayı reddettiğimi belirtiyorum.

"Tamam," diyor Laura, nedense beni derinden rahatsız eden bilmiş bir gülümsemeyle. Bu rahatsızlık kafamı karıştırıyor. Laura'yı genelde çok severim.

"Bana annenden bahset. Çocukken onunla olan ilişkinizden bahsedin."

Hemen savunmaya geçtim. Neden annem hakkında konuşmamı istiyor? Annemin nesi var? Annemin hiçbir sorunu yok. Annem mükemmeldi. İçimden bir ses buna inanmadığımı, olayın bundan çok daha karmaşık olduğunu söylüyor ama neden Laura'ya ayrıntıları anlatayım ki? Daha önce hiç kimseye

ve asla yapmayacağım. Onları tam olarak anlamıyorum bile. Ve anlamak da istemiyorum. İhtiyacım da yok.

"Annem harikaydı. Gerçekten mükemmel bir anneydi." "Öyle mi?

Bu kadar mükemmel olan neydi?"

En iyi sahte gülümsememi takınıyorum. Laura zeki biri. Müşterilerinin çoğunun içini görebildiğine eminim. Ama ben göremiyorum. On yıl boyunca boktan dizilerde oynayıp inanmadığım bir şeyi nasıl satacağımı öğrenmedim.

"Dürüst olmak gerekirse her şey. Bana ve kardeşlerime baktı, eminim bu onun için gerçekten zor olmuştur."

"Bu onun işiydi."

Sorguya çekilmiş gibi hissediyorum, doğru şeyi söyleyemiyormuşum gibi. Hızlanıyorum, kendimi açıklamaya çalışıyorum.

"Şey, ama demek istediğim bu çoğu ebeveynden farklıydı." Kahretsin. Bunun böyle çıkmasından nefret ettim.

"Nasıl yani?"

Kendimi toparlamak için duraksadım. Laura beni kızdırmayacak. Düzgün, ölçülü bir tonda konuşuyorum.

"Benim için her şeyini feda etti. Benimle ilgilenebilmek için sürekli yokluk çekti. Beni kendinden önce düşünürdü."

"Peki bunun sağlıklı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Bu ne biçim bir cehennem böyle? Bu imkansız sınav da ne? Annemi iyi göstermek için nasıl cevap vermem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yani, ben de onu birinci sıraya koydum, yani bu bir nevi dengeyi sağladı. Birbirimizi dengeledik... birbirimizi... 1. sıraya... koyduk."

Laura bana bir bakış attı. Okunamayan bir bakış. Hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik sağır edici.

"En iyi arkadaştık," diye açıklıyorum.

"Öyle mi? Annenin kendi yaşında arkadaşları da var mıydı, yoksa asıl arkadaşlığı seninle olan mıydı?"

Benden ne istiyorsun, Laura?! Koltuğumda

kıpırdanıyorum. "Rahat mısın-"

"Son derece rahatım."

"Annenin hiç kendi arkadaşı var mıydı-"

"Evet, hayır soruyu duydum," diyorum kaltak sesiyle.

Laura biraz ürkmüş görünüyor. Üzüldüm. Kişisel bir saldırı gibi davrandığım halde, tüm bu süre boyunca ses tonu nazikçe meraklı bir tonda oldu. Belki de sorularıyla bir şey kastetmiyordur. Belki de tüm bunlar zararsızdır.

"Özür dilerim."

"Kesinlikle 1ne."

Sadece 1ne olamaz mıydı, Laura? "Kesinlikle" 1ne olmak zorunda mıydı? *Neden beni böyle rahatsız ediyor*, merak ediyorum. Ona gülümsüyorum, istediğimden daha gergin. O da bana gülümsüyor, benim istediğimden daha yumuşak.

"Yani..." diye başlıyor.

"Tanıdıkları vardı, evet. Her zaman arkadaşlara ayıracak vakti olmadığını söylerdi." Laura başka bir soruyla araya giremeden ben onun önüne geçiyorum. "Bu bana mantıklı geliyor çünkü beni seçmelere, sete ve her şeye götürmekle meşguldü."

"Ah, evet." Laura hüzünlü bir şekilde başını sallıyor. "Peki oyunculuğa ilk ne zaman başlamak istedin?"

Hileli bir soru duyduğumda anlarım.

"Aslında annem oyunculuğa başlamamı istedi çünkü kendisinden daha iyi bir hayatım olmasını istiyordu."

"Yani oyunculuğa başlamak istemedin mi? Annen başlamanı mı istedi?"

"*Evet*," diyorum istediğimden biraz daha sıcak bir ses tonuyla. "Çünkü o Benim ondan daha iyi bir hayatım olmasını istiyordu. Bu onun için çok nazik ve cömert bir davranıştı."

"Tamam."

"Öyleydi."

"Anlıyorum."

Beat.

"Bana kilonuzun veya vücudunuzun ilk kez ne zaman farkına vardığınızı söyleyebilir misiniz?" Laura doğru kelimeleri bulmak için duraklar. "... önemli bir şekilde mi?"

Bu soruya cevap vermek istemiyorum ama sanki bu sorunun etrafından dolanırsam Laura hemen geri dönecekmiş gibi hissediyorum. Dikkatli davranıyorum.

"Şey... on bir yaşındayken göğüslerimin çıkmasından endişe ediyordum, bu yüzden annem bana yardımcı olmak için kalori kısıtlamasını öğretti."

"Sana yardım
etmek için mi?"
"Evet."
"Ne demek sana yardım etmek için?" "Şey,
göğüslerim konusunda endişeliydim."
"Doğru. Ama annenin sana kalori kısıtlamasını öğretmesi sana nasıl yardımcı olacak?"
"Çünkü kalorilerime dikkat etmek yetişkinliğimi geciktirebileceğim anlamına geliyordu."
Laura alametifarikası olan okunmaz bakışlarından birini daha bana yöneltiyor. Ayrıntıları ölçemesem de, çok fazla spekülasyon döndüğünü söyleyebilirim. Daha fazlasını ekleme ihtiyacı hissediyorum.
"Artı oyunculuk için. Her zaman kendimden genç karakterleri oynadım, bu yüzden rezervasyon yaptırmaya devam etmek istiyorsam daha genç görünmek önemliydi. Bana kalori kısıtlamasını öğreterek başarımı garantilememe yardımcı oluyordu."
İfademi vurgulamak için başımı hafifçe sallıyorum. Bunun Laura'nın kararını değiştirmesini umuyordum ama birkaç saniye sonra değiştirmediğini anladım.
"Jennette, anlattığın şey... gerçekten sağlıksız. Annen aslında anoreksiyana göz yumdu, onu teşvik etti. Bunu sana o öğretti. Bu istismardır."
Zihnim "anoreksiya" kelimesini ilk duyduğum ana, Dr. Tran'ın muayenehanesinin 5 numaralı odasındaki kağıt kaplı masada oturduğum zamana geri dönüyor. Birden kendimi kafası karışmış, korkmuş ve emin olamayan o on bir yaşındaki küçük kız gibi hissettim. Durumumla ilgili tüm gerçeği bildiğimden kuşku duyan, annemin göründüğü gibi bir kahraman olduğundan emin olamayan ama bu kuşkuyu elinin tersiyle iten o on bir yaşındaki kız çocuğu.
Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Utanıyorum. Ağlama ve işaretle ağlamama konusunda iyi eğitimliyim, bu yüzden her zamanki numaralarıma başvuruyorum, gözyaşlarımdan uzaklaşmak için dişlerimi sıkıyorum ve onları uzaklaştırmaya çalışmak için birkaç kez hızla göz kırpıyorum.
"İçini dökmende sorun yok." Laura öne doğru eğildi.
KAPA ÇENENI, LAURA. Buna daha fazla katlanamayacağım. Kusmadığım bir günüm var ve şimdi annemi tahttan indirmeye ve hayatım boyunca bağlı kaldığım anlatısını yıkmaya mı çalışıyoruz?
"Gitmeliyim," diyorum hızla ayağa kalkıp gitmeye
başlarken. "Bekle Jennette, bu iyi bir iş. Önemli bir iş."

"Gitmeliyim," diye tekrarlıyorum omzumun üzerinden, kapıyı açıp olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkarken.

Eve dönerken yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, umutsuzca her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Laura annemin tacizci olduğunu öne sürdü. Tüm hayatım, tüm varlığım annemin benim için en iyisini istediği, annemin benim için en iyisini yaptığı, annemin benim için en iyisini bildiği anlatısına odaklanmıştı. Geçmişte bile, kırgınlıklar baş gösterdiğinde ya da aramıza takozlar girmeye başladığında, bu kırgınlıkları ve takozları kontrol ettim, onları dizginledim, böylece bu anlatı bozulmadan, hayatta kalmam için gerekli olduğunu hissettiğim bu anlatıyla ilerleyebildim.

Annem gerçekten benim için en iyisini istemediyse, benim için en iyisini yapmadıysa ya da benim için en iyisinin ne olduğunu bilmediyse, bu tüm yaşamımın, tüm bakış açımın ve tüm kimliğimin yanlış bir temel üzerine inşa edildiği anlamına gelir. Ve eğer tüm yaşamım, bakış açım ve kimliğim yanlış bir temel üzerine inşa edilmişse, bu yanlış temelle yüzleşmek onu yıkmak ve sıfırdan yeni bir temel inşa etmek anlamına gelecektir. Bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Annemin gölgesinde kalmadan, her hareketim onun istekleri, ihtiyaçları ve onayı tarafından belirlenmeden hayatımı nasıl sürdüreceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Yalnız evimin önüne geldim ve motoru çalışır vaziyette arabama oturdum. Telefonumu çıkardım ve Laura'ya bir e-posta gönderdim.

Laura, geçen ayki tüm yardımların için teşekkürler, ancak artık terapiye katılmayacağım. Teşekkürler, Jennette.

Bir an için gönder düğmesine dokunup telefonumu kapatmadan önce kolum birkaç saniye boyunca gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Aceleyle ön merdivenleri çıkıyorum ve içeri girer girmez tuvalete koşuyorum. Kendimi defalarca kusturuyorum. Öksürene kadar 1ngers'ımı boğazıma daha sert, daha sert ve daha sert sokuyorum. Biraz kan geliyor. Devam ediyorum. Kanla karışık kusmuk ağzımdan kaseye dökülüyor. Kolumdan aşağı kayıyor. Parçaları saçıma bulaşıyor. Devam ediyorum. Buna ihtiyacım var.

Daha sonra rahatlamak için banyo yapıyorum. Çıktığımda vücudum her boşaltımdan sonra olduğu gibi ağrıyor ve ateşleniyor.

Ağrıyan, yorgun bedenimle yatağa girip bir topun içine kıvrılıyorum. Telefonumu kaydırarak açtım. Laura'dan üç cevapsız arama ve bir sesli mesaj. Laura'nın numarasını siliyorum. Sanırım bir sonraki etkinliğim için bir artı birim olmayacak.

73.

Steven'ın taksisi evimin önüne yanaşırken kapının önünde durmuş, ellerimi endişeyle pantolonumda gezdiriyordum. Steven'ın Los Angeles'ta bir projesi var.

-Altı aylık bir proje ve bu süre boyunca benim evimde kalacak. Birlikte yaşayacağız. Bu çok büyük bir şey. Ve bu kısmı harika, gerçekten öyle.

Ancak harika olmayan kısım Steven'a terapiyi bıraktığımı söylemek zorunda olduğum kısım. Tepkisinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak ilk etapta bunu başlatan o olduğu için iyi olmayacağından eminim.

Taksinin kapısını açar ve kazağı ve chino pantolonuyla taksiden dışarı fırlar. Taksi uzaklaşırken Steven bez çantası ve tekerlekli bavuluyla merdivenlerden yukarı fırlıyor. Her zamankinden daha enerjiktir. Steven tipik bir sınırlayıcı değildir. Steven tipik olarak bir gezgin, bir avare, bir sidler. Bu ekstra enerjinin beni göreceği için duyduğu heyecandan kaynaklandığını düşünüyorum ki bu da ona haberleri verdiğim için duyduğum suçluluk duygusunu daha da arttırıyor. Ön kapıdan içeri girer girmez beni kucaklayıp sıkıyor.

"'*Jenny, Jenny bo Benny Banana fanna fo Fenny Fee fy mo Menny, Jenny!*'" Beni etrafta dolaştırırken şarkı söylüyor.

Jingle'ı tekrar yapmaya başlıyorum ama yarıda bırakıyorum çünkü... çok fazla. Steven beni yere bıraktı ve ben de yapacağım şey için kendimi hazırladım. Ona söyleyeceğim. Bunu yapacağım.

"Steven..."

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan Steven ne kadar heyecanlı olduğunu anlatmaya başladı ama Los Angeles'ta olmaktan, üzerinde çalışacağı projeden ya da birlikte yaşamaktan bahsetmiyordu. Heyecanlanmasını beklediğim şeylerin hiçbiri hakkında değil. Steven heyecanlı olduğunu söylüyor... beni kiliseye götüreceği için.

Kilise mi? Annemin cenazesinden beri kiliseye gitmedim ve yakın zamanda da gitmeyi düşünmüyorum (asla). Steven'ın Katolik olarak büyüdüğünü biliyorum ama sözde ailesi hiç ayine gitmemiş. Dinin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Bırakın bugünleri, gençliğinde bile onun için önemli bir ağırlığı vardı. Kafam karıştı. Steven açıklıyor.

"Bilmiyorum, sadece hayatta daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Daha fazla derinlik, daha fazla anlam."

Aradaki bağlantıyı anlamıyorum. Steven Katoliklik yoluyla nasıl daha fazla derinlik elde etmeyi umuyor? O bu kadar neşeliyken onu yıkmak istemiyorum, bu yüzden en nazik tonumu takınıyorum ve ona, dinin büyümeyi teşvik eden değil, engelleyen bir şey olduğu konusunda benimle hemfikir göründüğü ilk flört konuşmalarımızı hatırlatıyorum.

"Doğru." Başını sallıyor. "Ama şimdi buna tamamen katılmıyorum." Okaaaay. Detaylandırmasını istiyorum.

"NetAix'te *God's Not Dead'i* gördüm ve gerçekten çok etkilendim. Bence çok fazla gerçeklik payı var Jenny. Bir sürü gerçek. Ve kiliseye gitmeyi denememizi istiyorum. Bir çeşit din bulmaya çalışmamızı istiyorum."

"Dur bakalım. NetAix'te boktan bir Hristiyan filmi izledin ve şimdi İsa için tüm hayat felsefeni terk etmek mi istiyorsun?"

Ses tonum Steven'ı incitti; bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Bir an sessizlik oldu. Steven'ın iyi olup olmadığını merak etmeye başladım. Kendinde gibi görünmüyor. Yine de, henüz çok yeni olan ilişkimizin sadece birkaç ayındayız. Belki de bu değişim balayı evresi bittiğinde ortaya çıkan doğal bir değişimdir. Belki de gerçekte olduğu kişi budur.

"Steven, ben... terapiyi bıraktım."

On dakika önce söylemekten çekindiğim kelimelerin ağzımdan öylece döküldüğüne inanamıyorum. Belki de onları sadece bir şeyler söylemek için, boşluğu doldurmak için söyledim. Ya da belki de dikkatleri kiliseden uzaklaştırmak için söyledim. Nedeni ne olursa olsun, onları söyledim ve şimdi ortadalar. Steven'ın tepkisini bekliyorum. Çantasını karıştırmayı bırakıp bana baktı.

"Bu 1ne."

Gerçekten mi? 1ne mi? Buna inanamıyorum. Bu gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor.

"Terapiye ihtiyacın yok. Eğer İsa'ya sahipsen."

74.

STEVEN VE BEN Glendale'deki bir Güneyli Baptist kilisesinin arka sıralarından birinde otururken bir koro ilahi okuyor. İlahinin kendisi her neyse, ama bu kadınlardan bazıları düpedüz yıldız.

Koronun yeteneğine rağmen burada gözlerim yarı kapalı oturuyorum. Bu Steven ve benim bir hafta içinde gittiğimiz dördüncü kilise ayini. Buna direnmedim bile. Sadece beni terapiye zorlamadığı için minnettarım. Steven için çok kısa ömürlü olacağını tahmin ettiğim bir evreyi şakaya vurmak, Laura'yı ya da annemle ilgili anlatımı paramparça etmeye kararlı başka bir terapisti asla görmek zorunda kalmamak karşılığında ödenecek düşük bir bedel gibi geliyor.

Önce Steven'ın kendisine doğru gelmediğini söylediği bir Katolik kilisesi ayinine gittik. Sonra Hollywood'da mezhepsel olmayan bir ayine gittik, Steven bunun da fazla Hollywood olduğunu düşündü. Daha sonra Steven'ın en başından beri temkinli yaklaştığı ama her ihtimale karşı denemek istediği Scientology merkezine gittik. Bu kiliselerin Goldilocks ve Üç Ayı'sı, sadece GoldiSteven ilk üçünde "tam doğru" olanı bulamadı, bu yüzden şimdi dört numaralı kilisedeyiz.

Steven gerçekten ilgili görünüyor. Vaaz boyunca başını sallıyor. Kutsal kitap ayetlerini not almak için iPhone'undaki notlar sekmesini açıyor. İlahiler sırasında övgü için kollarını kaldırıyor. Sonunda ayin sona eriyor. Hallelujah. Bütün gün Tanrı'ya inanmaya en çok bu kadar yaklaşmıştım.

Eve vardığımızda, son birkaç aydır yaptığım gibi votka ile karıştırılmış bir kadeh şarap içmeye hazırım. Steven servis hakkında konuşmaya devam ediyor. O söyleyene kadar ben kontrol ediyorum.

"Ve Jenny... Bu konuda dua ettim ve artık seks yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Bekarlık yemini ediyorum."

"Ben... pardon? Affedersiniz?"

"Evet, ben sadece... artık bu şekilde günah işlememiz gerektiğini düşünüyorum." Parmaklarım şarap kadehimi ölümüne kavrıyor. Steven devam ediyor.

"Bu konuda dua ettim ve gerçekten artık seks yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Bu bir günah. Umarım bunu sorun etmezsiniz."

Ben... değilim. Bizim seksimiz yaşadığım en iyi seks. Hayatım diğer tüm alanlarda yükseliyor olsa bile bundan vazgeçmek istemezdim. Ama öyle değil. Hayatım şu anda berbat. Seks bir erteleme. Kendimi kaybettiğim yer. Hayatımdaki bu gümüş astar parçasından vazgeçmek istemiyorum.

"Ya değilsem?" Sonunda boğuk bir sesle söyledim.

Son votkamı da yudum yudum içiyorum ve bardağımı elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir şekilde masaya koyuyorum, parmaklarımın bardağın kenarında öylece kalmasına izin veriyorum. Lanet olası Marion Cotillard burada, bana aldırmayın. Eğildim ve Steven'ı öpmeye başladım. O da beni öpüyor, önce çekingen, sonra tutkulu bir şekilde. Yakaladım onu.

Çok geçmeden elim sikinin üzerindeydi. Sertleşti.

Gerçekten sert. "Bak benim için ne kadar sertleştin,"

diye kulağına fısıldıyorum. "Jenny, dur," diyor Steven,

yüzü kızarmış.

"Durmamı mı istiyorsun?" Meraklı bir çocuk ile mızmız bir genç arasında bir yerde duran ama yine de işe yarıyor gibi görünen en iyi müstehcen sesimle söylüyorum. Biraz azgınlığın neleri affettirebileceğine şaşırıyorum. Elimi çekmeye başladım.

"Hayır... hayır. Durma." Steven elimi tuttu ve tekrar aletinin üzerine koydu. Pantolonunun fermuarını açıyorum, çekiyorum ve Steven'a hayatının oral seksini yapmak için eğiliyorum. Elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yaşıyorum, veriyorum, çalışıyorum. Oral seks var, bir de bu oral seks var. Emiyorum, okşuyorum, fısıldıyorum, yalıyorum, okşuyorum, yüzde 150.000 veriyorum. Ağzıma boşaldı.

Steven'ın benimle seks yapmamasının imkânsız olduğunu açıklayacağından emin bir şekilde, gururla ve beklentiyle ayağa fırlıyorum. Benimle her gün, her saniye seks yapmak istediğini, buna İHTİYACI olduğunu söyleyecek. Tam elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir şekilde yutkunmak üzereydim ki Steven çenesini okşamaya başladı.

"Evet, bu doğru gelmedi Jenny. Bunu bir daha yapamayız. Bunu gerçekten bir daha yapamayız."

Steven'ın gözlerinde öyle bir gerçeklik var ki, öngörülebilir bir gelecekte o sikin yanına bile yaklaşamayacağımı biliyorum. Döl ağzımdan kayıyor ve

Çeneme. Kucağıma damlıyor. Ölü gözlerle ona bakıyorum. Ne yaptım ben?

75.

"Peki annemle ilişkinizin iyi bir dönemi oldu mu, yoksa hep... hatırladığım gibi miydi?"

Hikayenin annem tarafından anlatılan kısmına aşinayım; babam "muhtemelen hile yapıyordu" ya da "aile için yeterince şey yapmıyordu" ya da o günkü sorun her neyse. "Baban tembel ve beceriksiz, başka türlü anlatmak mümkün değil. Bir patatesin duygusal aralığına sahip, mesafeli bir adam."

Nasıl hatırladığıma gelince, birkaç iyi şey hatırlıyorum. Babamın Kanallarının kokusunu sevdiğimi hatırlıyorum - bir tutam taze boya ile çam ağacı. Bazen rahat etmek için onların içinde uyurdum. Sam's Club'da bir alışveriş arabasında otururken ve annem tuvalet kağıdının ne kadar pahalandığından şikayet ederken bana bebek pembesi Winnie the Pooh ayakkabılarımı tavşan kulağı tarzında nasıl bağlayacağımı öğrettiğini hatırlıyorum. Beni Home Depot'taki iş Noel partisine davet ettiğini hatırlıyorum. Partiye onunla gitmem için beni seçtiğine inanamamıştım. Beni! Buna uzun süre inanmak zorunda kalmadım çünkü hangi iş arkadaşlarıyla birlikte olabileceğine dair bilgi toplamak için onunla gitmemi isteyenin annem olduğunu hemen anladım. "Don'u göz ardı etme. Babanın gizliden gizliye eşcinsel olup olmadığını hep merak etmişimdir. Oturuşunda, bacak bacak üstüne atmasında bir şeyler var." Ne olursa olsun, partide eğlenceli vakit geçirdim. Duvarlarda kırmızı-yeşil çipon perdeler asılıydı. Satılmamış Noel ağaçları odada sıralanmıştı. Blackjack oynamayı öğrendim. O gün babam tarafından gerçekten sevildiğimi hissettim.

Ama bunun dışında anılarım pek de fantastik değildi. Çoğunlukla babamın orada olmadığını hatırlıyorum. İlgisiz görünüyordu. Üç ya da dört hafta boyunca her gece bana ve Scottie'ye *Stan the Hot Dog Man*'i okumaya çalıştığını hatırlıyorum, sonunda çocuk kitabını uykuya dalmadan bitiremediği için okumaktan vazgeçmiştik. Dans resitallerini unuttuğunu ve annemin TV performanslarım için verdiği aile izleme partileri sırasında uyuyakaldığını hatırlıyorum. Büyük Pornografi'yi hatırlıyorum.

2003 fiyaskosu. Annem babamı Mormonlukta büyük bir günah olan pornografi izlerken yakaladı ve bu kez bir aylığına evden kovdu. Ondan sonra ona ilk ismiyle, "Mark" diye hitap etmemde ısrar etti. Ölene kadar da öyle dedim.

Şimdi, burada babam ve yeni kız arkadaşının karşısında otururken, annemin tarafını aramıyorum ve olayları nasıl hatırladığıma da bakmıyorum. Babamın tarafını arıyorum.

"Biliyor musun, o kadar uzun zaman önceydi ki neredeyse hatırlamıyorum bile," diye cevap veriyor babam on saniyelik bir duraksamadan sonra. Onay için kız arkadaşına bakıyor.

Babamın kız arkadaşı Karen, annemin lisedeki en yakın arkadaşı ve onun bebek ismini çalmış. Odanın diğer ucundan Karen'ı incelerken, annemin kendi makyajını Karen'ınki gibi yapmaya çalıştığını fark ediyorum. Ya da belki Karen makyajını annemin yaptığı gibi yapmaya çalışıyordu. Bilemiyorum ama her iki durumda da bu beni rahatsız ediyor.

Babamın mutlu olmasını istiyorum ama o biraz... *fazla* mutlu. Annemin ölümünün üzerinden bir yıl geçti ve o öldükten bir hafta sonra Karen'la görüşmeye başladı. Babam cenaze sonrası partide otuz yıllık karısının yasını tutmaktan çok Karen'ın telefon numarasını almakla ilgileniyor gibiydi. (Cenazeden sonra herkesin 1nger sandviç yediği ve birkaç yıl önce bir kedilerini kaybettikleri için sizin kaybınızı nasıl anlayabileceklerini anlattıkları bölüme böyle mi diyorlar?)

Babam kardeşlerim ve benim beklediğimizden daha hızlı taşındı ve bu hiçbirimiz için kolay olmadı. Mücadele ediyoruz ama yine de onunla bağlantı kurmak için çabalıyoruz. Annemizi zaten kaybettik, babamızı da kaybetmek istemiyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, babam da annem hayattayken yaptığından çok daha fazla ePort yapıyor. Bizi sık sık kontrol etmek için arıyor ve bize ne alacağını bilsin diye Noel için Amazon istek listeleri hazırlatıyor.

Bu nedenle babam geçen hafta beni arayıp "bir şeyler konuşmak" için yüz yüze görüşmek istediğini söylediğinde, çerçeveye biraz şaşırmış olsam da, bugün için ayarlanan bu sohbet oturumunun o ePort'lardan biri olduğunu varsaydım.

Ama burada babam ve Karen'ın karşısında oturmuş, aramızdaki kimyanın eksikliğini hissederken, bunun hiç de babamın ePort'larından biri olmadığını hemen fark ediyorum. Vücut dilinde her zamankinden daha sert

bir şeyler var. Bunun bir tür duyuru olduğunu düşünüyorum.

Şimdi de vücudum diken diken oldu. Kahretsin. Babam ve Karen evleniyorlar. Tanrım, destekliyormuş, hatta heyecanlıymış gibi mi davranmam gerekecek? Kendimi sormak üzere olduğum şeye hazırlarken göz teması kurmak zorunda kalmamak için tırnaklarımı karıştırıyorum.

"Peki... Neden buluşmak istedin?"

"Oh, şey, uh..." Babam Karen'a bakar. Karen ona kocaman "devam et" der gibi bakar. Tanrım, hayır, işte geliyor.

İşte geliyor.

"Dustin, Scottie ve sen... benim biyolojik çocuklarım değilsiniz."

...

...

...

Ha?

Şok oldum. Yüzümün renginin solduğunu hissediyorum. Bayılmak üzere olduğuma eminim.

"Ne-?" pamuk ağzım sonunda boğuk bir ses
çıkardı. Babam sadece başını salladı. Karen'ın
gözleri yaşarıyor.

"Ama o senin baban," diyor, sesi duygusal gerginlikten çatlıyor. "Bu adam senin baban."

Baş dönmesi azalmaya başlıyor ama hâlâ doğru düzgün düşünemiyorum. Tamamen uyuşmuş olmama rağmen gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," diyor babam, ellerini ovuştururken gözleri aşağıya bakıyor. Annem babamın ellerini ovuşturmasından her zaman nefret ederdi. "Bir el kremi al, Mark."

Eğildim ve ona sarıldım. O da bana sarıldı. Karen izliyor.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyorum.

Başım onun Aannel'ine gömülü. Tanıdık çam ağacı ve boya kokusunu alıyorum. Tek görebildiğim gözlerimin önündeki ekose göğüs cebi. Kumaşın gözyaşlarımdan ıslandığını hissediyorum.

Karen kamburlaşmış bedenime doğru eğiliyor ve sağ kolunu bir tür yarım sarılma şeklinde üzerime örtüyor. Neden üç kişilik bir odada iki kişi kucaklaşırken üçüncü kişi de kucaklaşmaya katılma ihtiyacı hisseder? Sarılmanın anlamı

iki kişilik bir aktivite, üç kişilik değil. Sana ihtiyacımız yok, 3 Numara. Teşekkür ederim.

"Bana söyledi, ben de ona sana söylemesi gerektiğini söyledim," diye fısıldıyor Karen saçlarıma. "Ona sadece sana söylemesi gerektiğini söyledim. Bilmeyi hak ediyorsun."

Babama ya da Karen'a bakmak zorunda kalmamak için sonunda elimi sıkmaktan vazgeçip pencereden dışarı bakıyorum. Doğası gereği dramatik anlarda göz temasını daha da ağır ve dramatik hissettiren bir şey var. Şapka üstüne şapka. Burada yeterince dram var zaten. Biz iyiyiz.

Babama biyolojik babamın kim olduğunu sormayı düşünmeye başladığımda pencereden dışarı bakıyorum. Umutsuzca sormak istiyorum. Bilmek için ölüyorum. Kim o? Onunla ortak bir noktam var mı? O ve ben Mark ve benden daha kolay anlaşabilir miyiz? Dinamiğimizde bir doğallık olur muydu? Sormak üzereydim ama kendimi durdurdum. Babamı kızdırmak istemiyorum. Ya da "baba" demek daha doğru olur. Bu gecelik bu kadar yeter. Tüm sorularımı sonra sormak için zamanım var.

"Peki, sinemaya mı gidelim, yoksa...?" "Baba"

soruyor. Patates.

76.

Steven'a bu haberi vereceğim için o kadar gerginim ki, olabildiğince geç bir saate, tam da şu ana kadar erteledim. Bir saat içinde Avustralya'daki basın toplantısına gitmem gerekiyor. NetAix orada lansman yapıyor, bu yüzden lansmanı tanıtmak için yurtdışındaki çeşitli dizilerden birkaç oyuncu gönderiyorlar. Ben, Daryl Hannah, Ellie Kemper, Aziz Ansari ve hatta tanrıçanın ta kendisi Robin Wright'ın bile gelebileceğine dair söylentiler duydum. Parmaklar çapraz.

Yemek masamda karşılıklı otururken Steven'a "Sana söylemem gereken önemli bir şey var," diyorum.

Mark'ın bana babam olmadığını söylemesinin üzerinden bir hafta geçti ve ben bu bilgiyi hazmetmekten çok uzağım. O zamandan beri her gün bulanık gibi geliyor. Haftayı atlatmak için büyük ölçüde arınmaya ve alkole bel bağlıyorum.

Mark'a birçok sorumdan bazılarını sormak için zamanım oldu. Annemin çiftleşmesi gerçekleşirken bundan haberi var mıydı? (Evet diyor.) Kardeşlerimin tüm bu olaydan haberi var mı? (Hayır diyor.) Bunun gerçek olduğundan kesinlikle yüzde bin emin mi? (Evet diyor.) Babamın kim olduğunu biliyor mu? (Evet.) Ancak aldığım bu temel, somut cevaplar dışında sorduğum diğer her soru "bilmiyorum" ya da bunun bir varyasyonu ile geçiştiriliyor.

Annemin üç çocuk doğuran bir çifti olduğunu bildiği halde onca yıl nasıl annemin yanında kaldı? ("Bilmiyorum...") Biyolojik babam varlığımdan haberdar mı? ("Emin değilim...") Çiftleşme nasıl sona erdi? ("Ummmm... bilmiyorum.")

Şu ana kadar cevabını en çok istediğim soru, annemin bize neden söylemediği? Annem şansı varken neden bize söylemedi? Annem bize nasıl söylemez?

Kararını haklı çıkarmaya, anlamlandırmaya çalıştım. Ama düşündükçe, kararını mazur görmeye çalıştıkça, hatta anlamaya çalıştıkça daha da öfkeleniyorum.

Bize *neden* söylemediğine bakılmaksızın, söylemedi. Bu bile başlı başına beni incitiyor. Bu kişi benim için dünyadaki herkesten ya da her şeyden daha önemli olan kişiydi. Bu kişi benim varlığımın merkeziydi. Onun hayalleri benim hayallerimdi, onun mutluluğu benim mutluluğumdu. Uğruna yaşadığım ve nefes aldığım kişi, kimliğimin böylesine temel bir parçasını nasıl benden saklamış olabilir? Ben mi?

Bize söyleme şansı hiç olmamış gibi davranabilirdim, umutsuzca bize söylemek istediğini ama asla doğru zaman olmadığını... ama bu doğru değil. Şansları vardı, öleceğini düşündüğü, kendi ölümlülüğünün farkında olduğu zamanlar. Ben birinin ölüm günlerini yarım kalmış işleri tamamlamak, eşlerini düzene sokmak, çocuklarına gerçek babalarının kim olduğunu söylemek için mükemmel bir fırsat olarak görüyorum. Peki annem bunu neden yapmadı? Neden gerçeklerden kaçmaya devam etti?

Cevapların eksikliği, herhangi bir kapanış görüntüsü, çileden çıkarıcı. Cevap alamadığım sorular arttıkça, daha fazla sorum oluyor. Sorularım arttıkça, cevap alamadığım sorularım da artıyor ve bu sorulara cevap bulmaya çalışırken kendimi çıldırtıyorum. İçimi dökebileceğim birine, bir ses tahtasına, mantıklı bir sese ihtiyacım var.

Steven'a geçen hafta biyolojik baba meselesinden bilerek bahsetmedim çünkü din meselesinin yatışmasını bekliyordum. Ya biyolojik baba sorunu ya da din sorunu olabilir ama ikisi aynı anda olmaz diye düşündüm. Ama şimdi Aight'ım için gitmem gerekiyor, başka seçeneğim yok. Hayatımdaki en önemli kişiye söylemek için dönene kadar beklemek tuhaf olurdu.

"Tamam..." Steven duyurumun girişini yaparken şöyle diyor. "Ve aslında benim de size söylemem gereken büyük bir şey var...."

"Tamam..." Şaşkın bir şekilde dedim ki. "Şey, sen birinci ol, çünkü benimki oldukça büyük." "Hayır, sen birinci ol, çünkü benimki *gerçekten* büyük," diyor Steven kendinden emin bir şekilde.

"Bak, sadece git. Lütfen."

"P e k â l â ," diyor Steven ağır bir nefes vererek. "Ben... İsa Mesih'in reenkarne olmuş haliyim."

...

...

...

Ha?

İlk içgüdüm kahkahayı patlatmak oldu; şok, üzüntü, öfke ve inançsızlığın birleşiminin otomatik sonucu olan rahatsız edici bir kahkaha. Steven kendini İsa-Efendimiz ve Kurtarıcımız-Mesih mi sanıyor? Hadi ama. Benimle dalga geçiyor olmalı. Öyle olmadığını anladığım anda ikinci içgüdüm harekete geçti. Ağlamak istiyorum. Kendi içime çöküp içimdekileri dökmek istiyorum.

"Bana inanmalısın Jenny," diyor Steven ciddiyetle. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bana inanmalısın."

Kendimi silkeliyorum ve bir oyun planı bulana kadar tuvalete kusmaya gidiyorum. Geri döndüğümde, dışarı çıkmadan önce kalan birkaç dakika içinde erkek arkadaşımın kendisini İsa Mesih sanması konusunda yapabileceğim bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Steven'ın iyi olmadığı açık ama bu bilgiyi ona söyleyebileceğim ve herhangi bir şekilde yardımcı olabilecek kimsem yok. Aile üyelerinin ya da arkadaşlarının telefon numaraları bende yok-ilişkimiz bunun için çok yeni. Yakınlarda yaşayan arkadaşlarından birinin telefon numarasını gizlice istemeye çalışıyorum ama Steven gözyaşlarına boğuluyor ve ona söylediğim sırrı kimseye söylememem için bana yalvarıyor.

"Bu sadece seninle benim aramda, Jenny," diye ağlıyor.

"Bence ailene söylemelisin" diye ısrar ediyorum, eğer söylerse bir şeyler olduğunu anlayacaklarını ve muhtemelen onunla ilgilenmek için Ay'ın aşağı ineceğini biliyorum.

"Yapamam," diyor başını sallayarak. "Yapamam işte. Bana inanmazlar. Bana sadece sen inanacaksın, Jenny."

Cevap vermiyorum. İçimde karşılık verecek bir şey kalmadı. Güçsüzüm. Ve perişan. Steven benim ilk gerçek aşkım. On dakika öncesine kadar, bu ilişkiden aldığım keyif son zamanlarda hayatımdaki tek olumlu şeydi. Gitmesine izin vermeye hazır değilim. Kolumla bir damla gözyaşımı siliyorum ve gözüm duvardaki saate takılıyor. Geç kalacağım. Gitmek zorundayım.

Steven'a sarıldım. O da bana sarıldı. Havaalanına giderken menajerimden bir mesaj aldım. Robin Wright onayladı.

77.

SYDNEY UÇUŞU on dört saatlik bir uçak banyosu cehenneminde kusmakla geçti. Uçakta iki öğün yemek yiyorum ve ikisini de kusuyorum, ayrıca uçak görevlisinin sunduğu neredeyse sürekli atıştırmalıklar - sakızlı ayılar, graham krakerleri, Doritos. Her atıştırmalık benim için aşağı, yukarı ve dışarı. Tam bir kaos. Aight'in yemek yemediğim, kusmadığım ya da -yeme ve kusma arasındaki zamanda- yanımda oturan peruklu iş adamının tuhaf bakışlarına maruz kalmadan on dördüncü kez nasıl kalkacağımı planlamadığım tek bir anı bile yok.

Son kez kustuğumda, bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Ağzım kusmuktan ekşimiş ve kusma eyleminden dolayı ağrıyor. 1ngers'ımı boğazımdan aşağı itiyorum, gözlerim yan ürün olarak şişiyor ve ağzımdan gri klozete çirkin bir şelale gibi dökülen kahverengi tıknaz Auid ile küçük, beyaz, sert bir parça görüyorum. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve bir tanesinin eksik olduğunu fark ediyorum. Midemdeki Auid'lerin asitliği diş minemi aşındırmış ve sol alt azı dişimi kaybetmişim.

Bozuk paraların tadına bakıyorum ve lavaboya tükürüyorum. Bir kan akışı. Elimi isteksizce uçak banyosunun lavabosunun altına sokuyorum ve ağzımı şüpheli suyla yıkıyorum. Aynadaki yansımamı yakalamadan önce bunu dört ya da on beş kez yapıyorum. Bundan kaçınmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu kadar küçük bir alanda bu kadar büyük bir aynayla olmaz. Uzun bir süre kendime bakıyorum. Gördüğüm şey hoşuma gitmiyor.

Sydney'e iniyoruz. Beni bekleyen Nissan Sentra'ya doğru yürürken, telefonumda bilinmeyen bir numaradan sesli mesaj geldiğini görüyorum. Kontrol etmek için telefonumu kaydırarak açıyorum. Steven'ın ailesiydi. Bana Steven'ın onları aradığını ve çok endişelendikleri için onu ziyarete gittiklerini söylüyorlar. Şu anda bazı testler yapmak için bir akıl hastanesinde onunla birlikteler çünkü oradaki bir psikiyatrist Steven'ın şizofreni olabileceğini düşünüyor. Mesajı bitirip arabanın arka koltuğuna geçiyorum.

"Hey, nasıl gidiyor?" diye soruyor neşeli Uber sürücüsü.

Önüme bakıyorum, şoföre cevap vermiyorum. Nasıl gidiyor? Berbat gidiyor. Annem biyolojik babamın kim olduğu konusunda hayatım boyunca yalan söyledi, bulimia hastalığına yakalandım, sol alt azı dişim eksikken bütün bir basın toplantısını yapmak zorunda kalacağım ve erkek arkadaşım şizofren. Daha kötüsü olamazdı.

"Ooh, bu şarkıya bayılıyorum. Sesini açmamın sakıncası var mı?"

Uber şoförü cevabımı beklemeden önce ses düğmesini açıyor.
Ariana Grande'nin hit single'ı "Focus on Me."

"Son single'ından bile daha iyi, değil mi?" diye soruyor şoför. Başını sallıyor ve mırıldanıyor. Gösterge paneline coşkuyla vuruyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve uzaktan Sydney Opera Binası'nı görüyorum. Kayıp azı dişimi dilime doluyorum, derin düşüncelere dalıyorum. Belki Ariana haklıdır. Belki de bana odaklanmanın zamanı gelmiştir.

78.

"MERHABA, JENNETTE."

"Merhaba, JeP."

"Neden devam edip tartıya çıkmıyorsun?"

Ahem? Pardon? Danışma evraklarımın hiçbir yerinde, internetten bulduğum bu yeme bozukluğu uzmanıyla yapacağım ilk seansta tartılmam gerektiğini belirten bir madde yoktu. Eğer bunu okumuş olsaydım, randevu alır mıydım emin değilim. Ve bir şekilde randevuyu almayı başarsaydım bile, hava nasıl olursa olsun her doktor randevuma giderken giydiğim "toplum içinde tartılma" kıyafetimi giyerdim - poplin etek ve en ince atletimi. (Kıyafetlerimin mümkün olduğunca az kilo aldırmasını istiyorum.) Asla kot pantolon giymezdim. Lanet olası kalın, ağır kotlar. Ve bir kazak. Pütürlü, ağır, kablo örgülü bir kazak.

"Zorunda mıyım?"

"Evet ama numaraya bakmak zorunda değilsiniz ve ben de size söylemeyeceğim. Bu sadece benim klinik amaçlarım için. Her seansın başında kilonuzu belgelemem gerekecek."

Tedirginlikle ellerimi sıkıyorum.

"Üzgün görünüyorsun."

"Tartılmak istemiyorum."

"Bu sadece sürecin bir parçası ve nasıl üzücü olabileceğini tamamen anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, gördüklerimin çoğuna kıyasla sizin tepkiniz hafif kalıyor."

"Ne görüyorsun?"

"İnsanlar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor, bazen bağırıyorlar, bir keresinde biri çantasını odanın diğer ucuna fırlatmıştı. Bu eğlenceliydi."

Gülüyorum.

"Duygusal deneyimlerinizle yüzleşmek iyileşmenizin en dönüştürücü kısmı olacaktır. Bu, etrafınızdaki duygusal deneyimlerinizle yüzleşmekle başlar.

yemek, yemek yemek, vücudunuz ve evet, tartılmak. Tüm bu konularda size yardımcı olmak için burada olacağım, ancak iyileşmek istiyorsanız tüm bunlarla yüzleşmeniz gerekecek."

"Çok fazla kıpırdama alanı varmış gibi görünmüyor, JeP."

Kıkırdıyor ve sonra kıkırdaması aniden bitiyor ve hiçbir şey söylemiyor.
Bana bakıp duruyor.

JeP uzun boylu, 1.80 boylarında, mavi gözlü ve mükemmel bir şekilde kesilmiş sarı sakalları, bir tarafa doğru düzgünce taranmış sarı saçlarıyla uyumlu. Pantolon, kravatlı kareli bir gömlek ve gümüş tokalı siyah bir kemer giyer. Jestleri de ifadeleri kadar kesindir; konuşmasında ya da tavırlarında uhh ya da umm yoktur. Bu umutsuz bir adam. Ona saygı duyuyorum. Umutsuz bir adam olmak için çok şey gerekir.

Kalktım ve tartıya doğru yürüdüm. Gözlerimi kapatıp uzun bir nefes alıyorum ve tartının üzerine çıkıyorum. Panosuna bir not yazdığını duyuyorum.

"Şimdi çıkabilirsin."

Ben yaparım. Kanepeye dönüp üzerine oturuyorum. JeP bana gülümsüyor - gülümsemesinde biraz sıcaklık var, ama daha çok iş yapmak isteyen birinin gülümsemesine benziyor.

"Hadi işe koyulalım."

79.

Steven patates kızartması yerken gülerek, "İsa olduğumu düşündüğüme İNANAMIYORUM," diyor.

Studio City'de bir bar olan Laurel Tavern'de bir masada karşılıklı oturuyoruz. Mezcal katırımı yudumluyorum ve Steven'ı tıpkı annemin ölümle burun buruna gelip de kurtulduktan sonra onu kabul ettiğim gibi kabul ediyorum. Birini kabul etmenin saf bir yolu. Minnettar bir şaşkınlık var. Onlar buradalar. Hâlâ buradalar.

Steven'ın psikiyatri koğuşuna gitmesinin ondan son haber alışım olacağını düşünmüştüm. Ama telefonuna tekrar erişir erişmez aradı. İkimiz de ağladık. Sesi her zamanki gibiydi, sayılır. Ses tonunda daha fazla uyuşukluk, eskiden olmayan bir hissizlik vardı. Bana bunun aldığı lityumdan kaynaklandığını ve zamanla teşhis öncesi eski haline döneceğini söyledi. Bunun böyle olmasını umutsuzca istedim.

Ve şimdi, iki ay sonra onun karşısında otururken, bunun olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Yeniden birlikte yaşıyoruz ve durumu iyi görünüyor. Aktif olarak bir terapist ve psikiyatristle görüşüyor. İlaç tedavisi görüyor. Bekarlık yemini sona erdi ve harika seks yapıyoruz. Şizofrenik atağını, ancak atlattığınız şey gerçekten geçmişte kaldığında yapabileceğiniz şekilde hafife alıyor.

"Ben de inanamıyorum," diye katılıyorum.

Steven masanın karşısından ellerimi avuçlarının içine aldı. Parmakları patates kızartması yüzünden yağlı. Aldırmıyorum.

"Bu çok korkutucu olmalı," diyor.

"Öyleydi."

"Yanında olamadığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse ben de senin yanında olamadım. Her şey olup biterken."

"Biliyorum. Ama artık ikimiz de derslerimize çalışıyoruz. Birbirimizin yanında olabileceğiz. Çok iyi olacak."

Başımı salladım. Ona inanıyorum.

80.

Önümdeki spagetti tabağına bakıyorum. Yemeden önce aklıma gelen tüm düşünce ve duyguları işlerken en az on dakikadır ona bakıyorum.

Kalemimi elime aldım ve çalışma kâğıdımı doldurmaya başladım.

Düşünceler: Bu spagettiyi istiyorum ama bu spagettiyi istemiyorum. Bunun beni ağırlaştıracağından korkuyorum. Tıkanmış hissetmek istemiyorum. Ağırlık hissetmek istemiyorum. Bu kadar ağırlık hissetmekten yoruldum. Yemek yemekten korkuyorum. Bunu kusmak istemiyorum.

Duygular: Dehşet-8/10. Anksiyete-8/10. Korku-7/10. Şehvet-6/10.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra bir ısırık alıyorum. Daha fazla düşünce. Daha fazla duygu. Her zaman daha fazla düşünce ve duygu. Yorucu, sürekli düşünceler ve duygular. Bunları yazmak için çalışma kâğıdıma geri dönüyorum.

Yemek yerken düşündüklerim: Annem her zaman sodyumun yüzümü puPy yaptığını söylerdi. Yarın yüzümün puPy olmasından korkuyorum. Annem beni bunu yerken görse çok kızardı. Annem hayal kırıklığına uğrardı. Ben başarısızım.

Duygular: Üzüntü-8/10. Hayal kırıklığı-8/10.

Ağlamaya başladım. Kalemimi yere bıraktım ve JeP'in söylediği gibi gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Üç aydır JeP ile görüşüyorum ve ilerleme yavaş ama istikrarlı. O kadar çok iş yaptık ki şu anda takip etmek çok zor.

Çalışma, tüm diyet gıdaları (Lean Cuisine dondurulmuş yemekleri, diyet kızılcık suyu, diyet çaylar, vb.) ve tüm spor kıyafetlerini atmamla başladı. İyileşmenin bu aşamasında egzersiz yapmak yok. Esneme hareketleri ve makul yürüyüşler 1ne, ancak artık benim için yarı maraton yok. Diyetle ilgili tüm göstergelerin ortadan kalkması gerekiyordu.

Daha sonra iki hafta boyunca tıkınmalarımı ve arınmalarımı, yediğim her şeyi ve yediğim zamanı takip etmem söylendi. Arınmalarımı takip etmek bana mantıklı geldi, Laura'nın bana yaptırdığı bir şeydi, bu yüzden bunu bekliyordum, ancak gıda alımımı takip etmek

Kafamı karıştırdı. Yiyecekleri takip etmek düzensiz beslenmenin bir parçası değil mi? Bu zorlayıcı ve sağlıksız bir şey değil mi?

"Evet, ne yediğinizi takip etmek zamanla ortadan kaldırmak istediğimiz bir davranış olacak. Aslında, sonunda ne sıklıkta takip ettiğine dair bir çetele tutmanı isteyeceğim, böylece bu sayıyı sıfıra indirmek için çalışabiliriz."

"Yani, izleme... izleme."

Hafif kıkırdama. Ani bir son. "Doğru."

"Pekâlâ. O zaman madem yiyeceklerimi takip etmemem gerekiyor, neden şimdi onları takip ediyorum?"

"Yemekle ilgili davranışlarınızı anlamam gerekiyor. Vücudunuza neyin ne zaman girdiğini görmek bunu anlamama yardımcı olacaktır."

İki haftalık takipten sonra JeP sakalını sıvazlarken çalışma kâğıtlarımı okuyor.

"Hmmm. Evet. İlginç. Hmm. Evet." Ne?

Ne, JeP? Ne? "İlginç..."

"İlginç olan ne?" Sonunda, daha fazla tutamadığımda soruyorum.

"Yani neredeyse her gün kahvaltıyı atlıyorsunuz ve sonra geç bir öğle yemeği yiyorsunuz, öğleden sonra iki buçuk ya da üç gibi. Tam bir öğün değil. Salı günü sekiz ısırık somon görüyorum - çok spesifik - Çarşamba günü bir protein bar, Perşembe günü iki yumurta. Yumurtaları neden temizlediniz?"

Omuz silkiyorum.

"Oraya geleceğiz. Tamam, bu çok geç ve eksik öğle yemeklerini yiyorsunuz ve sonra akşam sekiz civarında akşam yemeği yiyorsunuz gibi görünüyor, bu da her gece eksik. Sonra, ve işte burada işler gerçekten tıkırdamaya başlıyor, saat on bir civarında tıkınırcasına diye tanımladığınız şeyi yiyorsunuz. Bir tabak kızarmış pilavlı Pad Thai, artı Del Taco'dan bir burrito. Sonra da her gece o saatlerde yediklerinizi temizliyorsunuz gibi görünüyor."

Evet, biliyorum, JeP. Listeyi ben yazdım.

"Doğru," diyorum, sanki bir şey öğreniyormuşum gibi davranarak.

"Olay şu Jennette. Günün ilk bölümünde kendini aç bırakıyorsun. Kahvaltı etmiyorsun, öğle ve akşam yemeklerini geç ve eksik *yiyorsun* ve saat on birde o kadar acıkmış oluyorsun ki

Vücudunuz bunun için size yalvarıyor. Ve bu dönemde yemeyi tercih ettiğiniz yiyecekler son derece mantıklıdır. Çok aç olduğunuz için doyurucu, sizi ayakta tutacak bir şeyler istiyorsunuz. Ama sonra, elbette, bu yiyeceklerle ilgili yargılarınız ve derinlemesine yerleşmiş yıkıcı düşünce kalıplarınız nedeniyle, onları temizlersiniz. Ve ertesi gün bu döngüyü tekrarlıyorsunuz."

"Dürüst olmak gerekirse, bu iyi bir haftaydı," diye açıklıyorum. "Sanırım terapide 'iyi' olmak istediğim için ya da her neyse."

"Bu mantıklı," diye beni temin ediyor JeP. "Fazla analiz etmeye gerek yok. Olduğu gibi kabul edin. Bir adım yukarı." Kibarca başını sallıyor, sonra çenesini indiriyor ve kararlılıkla bana bakıyor. "Ama bence daha fazlasını yapabiliriz."

Ona inanıyorum. O kadar emin ki. Ve umutsuz bir adam sebepsiz yere bir şeyden emin olmaz. Umutsuz bir adam emin olduğu şeylerden emindir.

"Yapacağımız şey şu. Yemenizi normalleştireceğiz. Günde üç tam öğün ve iki ara öğün, her biri önceden belirlenmiş saatlerde. Pazarlık yok. Yemeyi normalleştirme sürecine başlamadan önce riskli yiyeceklerinizi belirlememiz gerekiyor. Riskli gıdalar, hakkında çok fazla yargıya sahip olduğunuz gıdalardır, yani kendinizi daha fazla boşaltmak zorunda hissettiğiniz gıdalardır."

İki kere söylemene gerek yok. Listeyi karıştırmaya başladım.

"Pastalar, turtalar, dondurma, sandviçler, patates kızartması, ekmek, peynir, tereyağı, cips, kurabiye, makarna..."

JeP titiz notlar alırken "Harika, harika," diyor ama benden yavaşlamamı istemeyi reddediyor. İçindeki başarma hırsını anlayabiliyorum. Kalem Aies. Altına gidiyor. "Makarna" kelimesindeki "*t*" harfinin üstünü çiziyor ve bana bakıyor.

"Terapideki nihai hedeflerimizden biri de gıda konusundaki yargıları azaltmak. Tüm yargıları. Yiyecekleri nötralize etmenizi istiyoruz. Bu sadece yediğiniz bir şey, ne iyi ne de kötü. Ananas ya da krep olması fark etmez."

"İkisini de kötü olarak görüyorum, çünkü ikisinde de çok fazla şeker

var." JeP bir kez göz kırpıyor.

"Tamam, o zaman bunun üzerinde

çalışacağız." "Tamam."

"Ve seni uyarıyorum Jennette, yeme alışkanlıklarını normalleştirmek ve yiyecekleri zihinsel olarak etkisiz hale getirmek kolay olmayacak. Hem de hiç. Zor bir duygusal çalışma olacak.

Çok uzun zamandır yemek yemen çok... berbattı."

Bu F-bombasını beklemiyordum, JeP, ama hararetini takdir ediyorum. "Yoğun olacak. Ama sana yardım edeceğim."

* * *

Burada oturmuş, tuzlu gözyaşlarım spagetti tabağıma dökülüyor, marinara sosunu sulandırıyorum. JeP haklıydı. Yediklerimi normalleştirmek ve yiyecekleri nötralize etmek zor bir duygusal iş.

Ağlamam göğsümün kabarmaya başladığı yere kadar ağırlaşıyor. Ağladığım için kendime kızıyorum. Bu beni dramatik hissettiriyor. Kontrolden çıkmış.

Gözyaşları çalışma kağıdıma düşüyor ve mürekkebi bulanıklaştırıyor. Hay sikeyim. Kurutmak için ıslak noktaya üflemeye çalışıyorum ama sümüğüm burnumdan damlayıp sayfaya düşüyor ve durumu daha da kötüleştiriyor. Çalışma kağıdını buruşturup bir top haline getiriyorum ve odanın öbür ucundaki çöp kutusuna doğru fırlatıyorum. Yakın bir yere düşmüyor. Aman Tanrım.

Siktir et. Kalktım, aceleyle banyoya gittim ve arındım.

81.

"KAYMALAR TAMAMEN NORMALDİR. Bir hata yaptığınızda, bu sadece bir hatadır. Bir hata. Bu sizi tanımlamaz. Sizi başarısız yapmaz. En önemli şey, bu *hatanın* bir kaymaya dönüşmesine izin vermemenizdir," diyor JeP ve ardından bana *Kaymaların Kaymaya Dönüşmesine İzin Vermeyin* başlıklı bir paket uzatıyor. (Bu anı prova ettiğine dair bir his var içimde. "Bunu söyle, sonra da paketi onlara ver. Evet, bu çok işe yarayacak.")

Bu paketler JeP ile haftalık bir olaydır. Her seansın sonunda bana yeni bir tane verir. Genellikle bir makale, belki bir ya da iki test ve bazı çalışma sayfaları içerirler. Konular geniş bir yelpazeye sahip; *Sağlıklı İlişkiler Nasıl Kurulur'*dan *(Ve Mevcut İlişkilerinizi Değerlendirin) Yeme Bozukluğunuz Olmadan Bir Kimlik Oluşturmaya* ve *Öz Bakım Aslında Nedir?*

Paketleri hazırlamak hoşuma gidiyor. Kendimi kağıda dökebilmeyi seviyorum. Bu benim için işleri kolaylaştırıyor. Her şey kafamda olduğunda, kaotik ve karmakarışık geliyor. Ama bir kağıda baktığımda ve kendimi kelimeler, tablolar ve grafikler halinde tekrar görebildiğimde, bu açıklayıcı oluyor.

Paketler her zaman oturumumuzun konusunu tekrarlıyor, bu yüzden bugünkü oturumun fişlerle ilgili olacağını biliyorum.

"Jennette, bu iyileşmenin en önemli kısımlarından biri olacak. Fişleri kabul etmek ve onları geride bırakmak." Başımı salladım.

"Yeme bozukluğu eğilimi olan kişiler, hatalarına çok fazla takılan ve bu hatalardan kurtulmak için mücadele eden kişiler olma eğilimindedir. Mükemmeliyetçiler. Bu yankı uyandırdı mı?"

"Evet..." (Etiket biraz can sıkıcı ama yankı uyandırıyor.)

"Bununla ilgili sorun şu ki, bir hatadan sonra kendimizi hırpalarsak, hatamızla ilgili zaten hissettiğimiz suçluluk ve hayal kırıklığının üzerine bir de utancı eklemiş oluruz. Bu suçluluk ve hayal kırıklığı bizi ileriye taşımada yardımcı olabilir, ancak utanç...

Utanç bizi sıkışmış halde tutar. Felç edici bir duygudur. Bir utanç sarmalına yakalandığımızda, ilk etapta utanmamıza neden olan aynı tür hataları daha fazla yapma eğiliminde oluruz."

Başımı salladım, anladım.

"Böylece kaymalar slaytlara
dönüşüyor." JeP gururla beni
işaret ediyor. "Bingo."

"Bingo" olmadan da yapabilirdim, ancak konu benimle derin ve güçlü bir şekilde bağlantı kuruyor. Utanç sarmallarının sorunlarıma ne kadar katkıda bulunduğunu fark ediyorum. "Bu sefer gerçekten bitirdim" diye tekrar tekrar yemin etmekten çok yoruldum. Belki de bu hataları kabullenmek eksik olan parçadır. Belki de bir hata yaptığımda, utanç sarmalına yakalanmadan bunun ne kadar hayal kırıklığı ve sinir bozucu olduğunu kabul edebilirim. Bu sarmalın daha fazla kaymaya, daha fazla kaymaya ve daha fazla kaymaya yol açmasına izin vermeden, bunlar bir kayma haline gelene kadar. Belki de artık JeP'in dediği gibi, bir hata sadece bu olabilir. Bir kayma.

82.

KAHRETSIN. Bir toplantıya geç kalıyorum. Çantamı alıp aceleyle aşağıya iniyorum ve onu orada oturmuş, pencereden dışarı bakarken ve işaret parmağıyla saçını döndürürken görüyorum. Yüz ifadesi katatonik, son zamanlarda sık sık olduğu gibi. Onu böyle görmek beni korkutuyor. İlk kez olduğunda, belki de çok yüksek dozda lityum aldığı içindir diye düşünmüştüm. Ama lityum dozu bir düzine kez ayarlandı ve katatoni durmadı. İşte o zaman başka bir şey olduğunu anladım.

"Selam oğlum," diyorum, mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak.

"Nasıl gidiyor?" Beni duymuyor gibi görünüyor.

"Steven?"

Hiçbir şey. Dudağımı ısırdım.

"Bir toplantıya gitmem gerekiyor. Sen de gelmek ister misin? Ben içerideyken etrafta dolaşabilirsin belki? Bir saatten fazla sürmez."

Randevularım, işlerim ya da toplantılarım olduğunda Steven'ı da benimle gelmesi için davet etmeye başladım. Aksi takdirde evden çıkmayacağından korkuyorum.

Steven çalışmayı tamamen bıraktı ve çalışmaya geri dönmeye karşı görünüyor. "Çalışmanın hayat kaybı olduğunu" iddia ediyor. Hiçbir hobisi yok ve arkadaşlarıyla vakit geçirmekle de ilgilenmiyor. Steven'ın bugünlerde yaptığı tek şey ot içmek. Sabah uyanıyor ve hemen içiyor, ardından gün boyunca sürekli içiyor. Uyanık olduğu her dakika kafası güzel. Çok yüksek. Hiç kimseyi görmediğim kadar yüksek. Katatoni seviyesinde yüksek.

İlk başta iyi olduğunu düşünmüştüm. Bu onun için şizofreni teşhisinden ve bununla birlikte gelen tüm bunaltıcı durumlardan bir kurtuluş gibi görünüyordu. Destekleyici olmaya çalıştım. Hatta ona istediği miktarı bulabileceği bir satıcı bulmasında yardımcı oldum, ki bu çok fazla görünüyordu.

Ama sonra bu hale geldi. Ve bunu anlamadığımdan değil. Anlıyorum. Hayatınızdaki her şeyi uyuşturma ihtiyacını çok iyi anlıyorum. Ama ben artık uyuşmuyorum. Belki de sorun budur, en azından bizim için. Bulimia tedavimde ilerleme kaydediyorum. Artık vücudumu eskisi kadar kötüye kullanmıyorum. Her gün kendimle yüzleşmeye çalışıyorum. Sonuçlar değişiyor ama girişimler tutarlı.

Ben iyileşme sürecimde ilerledikçe, Steven da seçtiği uyuşturucuya daha da bağımlı hale geliyor. Ve birbirimizden daha da uzaklaşıyoruz.

Birkaç hafta önce aklıma parlak bir fikir geldi ve ne pahasına olursa olsun bizi tekrar aynı noktaya getirmeye karar verdim. Steven bana bulimia konusunda yardım etmeye çalıştı, ben de ona marihuana bağımlılığı konusunda yardım etmeye çalışacağım.

Ot içmeyi nasıl bırakacağıma dair bir sürü makalenin çıktısını aldım. Destek gruplarına baktım. Bağımlılık konusunda uzmanlaşmış yeni bir terapisti denemesini önerdim. Bizim için aktiviteler planladım, böylece dışarıda olacaktık ve onun kullanma olasılığı azalacaktı. Onu izleyebilmek için gittiğim her yere onu da davet ettim. Ona potansiyel hobiler önerdim. Otunu çöpe attım.

Hiçbir şey işe yaramadı. Makaleleri okumuyor. Destek gruplarına gitmiyor. Yeni bir terapist denemiyor ve hatta şu anki terapistine gitmeyi bile bıraktı. Bir hobi istemiyor. Daha fazla ot aldı.

Ben çaresizim. Ona karşı güçsüzüm. Ama onu seviyorum. Ve birlikte olmamızı istiyorum. Bu yüzden denemeye devam edeceğim.

"Peki gelmek ister misin?" Ona tekrar sordum.

"Oh, uh... nahhh, Jenny. Ben burada kalacağım. Ama beni davet ettiğin için teşekkürler," diyor saçlarını döndürmeye devam ederken.

83.

"BOB, ONU DUYDUN MU?! Bütün parası bitmiş!" Büyükanne feryat eder, sonra başını büyükbabanın omzuna atar ve gözyaşlarını içine akıtarak ağlar. Büyükanne bir weller bile değil.

"Öyle bir şey demedi canım," diyor büyükbabam anladığımdan daha sabırlı bir şekilde.

Studio City'deki evimin oturma odasında büyükannem ve büyükbabamla oturuyorum. Büyükannem hala beni engelliyor ama o peşime takılmadan büyükbabamın beni görmesine izin vermiyor. Az önce onlara evimi satacağım haberini verdim. Haberler pek iyi gitmiyor.

"Linda'ya ne diyeceğim? Ve Joanie'ye? Ve Louise'e?!" Büyükanne kollarını şaşkınlıkla açarak bağırıyor.

"Bence onlara sadece gerçeği söyleyebilirsin," dedim.

"Bu gezegendeki her şeyden daha çok sevdiğim torunum ister istemez güzel evinden çıkıp tek yatak odalı küçük bir daireye taşınmaya mı karar verdi?!"

"Elbette."

"Hayır!"

Büyükbaba büyükannenin elini okşayarak, "Her şey yoluna girecek, tatlım," diyor.

Hayatımda beni strese sokan alanlar JeP ile terapide sık sık tartıştığım bir konu. Evim o kadar çok gündeme geldi ki JeP neden satmadığımı sordu.

"Bir süredir satmak istiyordum ama bunu yapamam."

"Neden yapamıyorsun?" JeP soruyor.

"Çünkü bu... akıllıca değil."

"Neden akıllıca değil?"

"Çünkü bir ev iyi bir yatırımdır."

"Hmm. Bana evinizin nesinin stresli olduğunu söyleyin."

"Sürekli dökülüyor. Her zaman yapılacak 1 şey var - neredeyse her gün bir müteahhit geliyor. Ev sahibi olmanın başka bir iş olacağını, ilgilenmediğim ve zamanım olmayan bir iş olacağını fark etmemiştim."

"Başka bir şey var mı?"

"Yalnız hissediyorum. Ve biraz korkutucu. Benim için çok büyük. Mahalleyi de sevmiyorum. Ve birisi adresimi internete sızdırdı, bu yüzden bazen gelip tüyler ürpertici notlar bırakan birkaç takipçim oldu ve bir keresinde bir tanesi kan damlayan bir buket gül bıraktı..."

"Bu çok fazla stresli şey

demek." "Evet."

"Yine de iyi bir yatırım olduğu için mi satmıyorsunuz?" "Evet."

"Bunu iyi bir yatırım yapan şey nedir?"

"Tam olarak emin değilim. Sadece duyduğum bir şey. Bilirsiniz işte. Herkes bir evin iyi bir yatırım olduğunu söyler."

"Bir kişi için iyi bir yatırım, bir başkası için kötü bir yatırım olabilir." "Tamam."

"Peki ya ruh sağlığınıza yaptığınız yatırım? Güvende hissetmek ruh sağlığı için önemlidir ve siz kendinizi güvende hissetmediğinizden bahsettiniz."

"Bilmiyorum, ama... Bilmiyorum. Satabileceğimi

sanmıyorum." JeP gözlerini kırpmadan bana

bakıyor.

"Birkaç bitki alabilirim." Omuz silktim. Bitki almanın hayatımda bir fark yaratabileceğini düşündüğüm zamanların sayısı şaşırtıcı.

"Başka bir fikrin var mı?" JeP sorar.

"Daha fazla tatile çıkabilirim."

"Ancak bu, ana ortamınız olan evinizi doğrudan etkilemez. Bu da ruh sağlığınızı etkileyen ana ortamdır. Öyleyse neden eve odaklanmıyoruz?"

"Ama bitki yok mu?"

"Bitkilerden daha büyük." JeP başını sallar.

"Bir iç dekoratör tutabilir miyim?"

"Tamam, peki bu stresinizi nasıl azaltacak?"

"Ev biraz boş görünüyor. Ve hissediyorum. Yalnız hissettiriyor."

"Ve bazı halılar buna yardımcı olacak mı?"

"Olabilir," diyorum küçük bir sosla. Bu yargılayıcı soruyu sevmiyorum, JeP.

"Pekala," diyor JeP basitçe. "O zaman neden oradan başlamıyoruz?"

Eve gidiyorum ve emlakçımı arayıp bildiği iyi bir iç mimar olup olmadığını soruyorum. Sadece bir tane bildiğini söyledi.

* * *

Liz, siyah bir Aowy bluz ve çita desenli taytla evime geldi. O zaman anlamalıydım. Shania Twain dünya üzerinde çita deseninin yanına yaklaşmasına izin verilmesi gereken tek kişi.

"Peki ev tarzınızı nasıl tanımlarsınız?" Liz yemek masasına otururken soruyor. Büyük kova çantasını masanın üzerine koyar ve kumaş parçalarını, malzeme ciltlerini ve kalın ev dergilerini çıkarmaya başlar.

"Uhhh..." Boş odaya bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Sen ne düşünüyorsan ben de onu yaparım diye düşünüyordum."

"Oooh, mükemmel," diyor Liz heyecanla. "Bir sürü fikrim var. Bence ön taraf... hayvan baskılı vurgularla göz alıcı bir şıklık."

Taytına bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Hayvan desenlerinin büyük bir hayranı değilim."

"Oh," diyor, biraz şaşkın. "Şey, sadece ince vurgular olurdu. Çita baskısı, inek baskısı ya da zebra baskısı yapabiliriz, bu aralar çok moda."

Neden bana zebraları dayatıyorsun, Liz?! Yastıklarımda, battaniyelerimde ya da perdelerimde zebra baskısı istemiyorum. Bu hiç anlamadığım bir şey, neden gidip yastıkları, battaniyeleri ve perdeleri baskılarla "eğlenceli" hale getirmeye çalışmak zorundayız. Bu şeyler eğlenceli değil, işlevsel. Bana basit, düz renkli, birbiriyle uyumlu mobilyalar verin ve bu işi bitirelim.

"Sorun değil," diyorum elimden geldiğince nazikçe. "Ben sadece basit bir şey istiyorum. Bunun için bir gözüm yok, ama basit istediğimi biliyorum."

"Ama sen çok gençsin! Ve eğlencelisin! Mekânının bunu yansıtmasını istemez misin?" Hayır.

"Uhh..."

"Neden sadece denemiyoruz? Neden sadece bu planla başlamıyoruz ve sonra beğenmediğiniz her şeyi iade edebilirim, iade edilemeyecek şeyler hariç."

Kolay lokma olmak kötü bir şeydir, ancak inatçı bir kolay lokma olmak daha kötü bir şeydir. Bir kolaycı iyi davranır ve her ne olursa olsun ona uyar. Fikir sahibi bir itici ise iyi davranır ve her şeye razı olur, ama bunu yaparken sessizce düşünceli ve kırgındır. Ben inatçı bir iticiyim.

"Tamam," diyorum kibarca, düşünceli bir şekilde.

Üç gün sonra, nane ve krem rengi çita desenli perdeler makbuzla birlikte kapıma geldi: $14,742. Liz belli ki güneşi engellemek için on beş bin dolar vermekten çekinmeyen müşterilerle çalışmaya alışkın, ama ben o müşterilerden biri değilim.

Baskılar ve fiyatlar bir yana, ne tür battaniyelerim, perdelerim ya da yastıklarım olursa olsun, bunların sürekli inşaatı, yalnızlığı ve kanlı güllü takipçileri telafi edemeyeceğini kabul etmeye başlıyorum. Bu evde kalamam.

Liz'i arayıp artık onun hizmetlerine ihtiyacım olmayacağını söyledim.

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi bana. "Ama sizi çok iyi anlıyorum ve evinizi dekore ederken size bol şans diliyorum."

"Teşekkürler, ama aslında sanırım onu satacağım."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki tamam..."

"Evet. Neyse... Çita perdeleri nereye bırakmamı istersen söyle, böylece onları iade edebilirsin."

"Oh, bunlar iade edilemez."

* * *

Şimdi, günler sonra, büyükannemi ikna etmeye çalışıyorum.

"Bu evi satmamın senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü!" Büyükanne bağırır.

Mantıksız biriyle anlaşmaya çalışmanın mantıksız olduğunu hep unutuyorum.

"Benim için en iyisi bu. Ve bu kararı desteklerseniz çok memnun olurum."

"Ben istemiyorum. Yapamam işte!" Büyükanne başını büyükbabanın koltuk altına gömüyor. "Her şey yolunda, tatlım. Her şey yoluna girecek," der büyükbabası.

"Nereye taşınacaksın ki bebeğim?" "The Americana'nın üst katındaki bir daireye taşınıyorum."

"The Americana?" B ü y ü k a n n e m yüzünü bana dönüyor. "Şu fıskiyeli ve Frank Sinatra müzikli süslü alışveriş merkezi mi?"

"İşte bu." Tereddüt ediyor.

"Sanırım o kadar da kötü olmayacak. Orada bir Ann Taylor Loft var..."

84.

"BU ÇOK MU ZOR?" diye soruyorum Colton ve Miranda'ya. Büyük etkinlikte giyeceğim kıyafeti seçmeme yardım ediyorlar.

"Ben olsam eteği çıkarırdım. Biraz... fazla olmuş," diyor

Colton. Dürüstlüğünü takdir ediyorum ve onun yerine kot

pantolon alıyorum. "Daha iyi." Başını salladı.

"Ya benden hoşlanmazsa?" Üstümü değiştirmek için banyoya girerken onlara bağırıyorum.

"Seni sevecek," diye sesleniyor Miranda bana güvence vermek için.

Çok gerginim. İlk randevuya çıkarken hiç olmadığım kadar gerginim. Belki de riskler daha yüksek olduğu içindir. Bu herhangi bir ilk randevu değil. Bu benim biyolojik babamla ilk randevum.

Miranda'nın Porsche'siyle 405'te Newport Beach'e, konserin yapılacağı otele doğru gidiyoruz.

"Yani biyolojik baban trompet mi çalıyor?" Colton varış noktasına yaklaştığımızda soruyor.

"Trombon," diye düzeltiyorum.

Colton omuz silkerek, "Aynı şey," diyor.

Sohbeti devam ettirmeye çalıştığını biliyorum çünkü otele yaklaştıkça ruh hali daha da ağırlaşıyor. İyi bir sebeple. Varlığımdan haberdar olduğundan bile emin olmadığım biyolojik babamın caz konserine habersizce geliyorum.

Mark-Dad'dan durumla ilgili pek bir şey öğrenemesem de, biyolojik babanın tam adını ve mesleğini öğrenebildim, bu da beni resmi web sitesine götürmek için hızlı bir çevrimiçi arama yapmam için yeterliydi. Çeşitli *Star Wars* filmleri, *Jurassic World, Lost* ve sayısız diğer filmin müziklerinde çaldığı filmlerin bir listesi ve yaklaşan tur tarihlerinin bir listesi vardı.

eğlenceli yan tutku projesi, bir caz grubu. Katılmak için Los Angeles bölgesinde mümkün olan en geç tarihi seçtim çünkü duygusal olarak hazırlanmak için mümkün olduğunca fazla zaman istedim.

Ve şimdi buradayım, bu konsere dakikalar kaldı ve gelmeye ilk karar verdiğimden bu yana aylar geçti ve hala kendimi duygusal olarak hazır hissetmiyorum.

Andrew babam olduğunu biliyor mu? Dustin ve Scott'ın babası olduğunu biliyor mu? Ben küçükken hiç buralarda mıydı? O ve annem nerede ayrıldılar? Onunla görüşmeye devam etti mi? Öldüğünü biliyor mu? Şimdi bir ailesi var mı? Bu durumu biliyorlar mı?

Aklımda çok fazla soru var ve cevapların olasılıkları beni tedirgin ediyor. Bir ailesi olduğunu, çocuklarının gösteride olabileceğini ve bunu bilmeme ihtimallerini düşündüm. Ve bu haberi onların hayatına sokan kişi olmak istemiyorum. Bu yüzden konserin sonunda, sahneden iner inmez ve sadece yalnızsa ona yaklaşmaya karar verdim.

Belki inkar eder diye de düşündüm. Belki de "siktir et" diyecek. Belki de bilmeyecek. Neyin içinde olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Miranda valeye yanaşıyor ve hepimiz arabadan atlıyoruz. Colton rahatlamak için kolumu tutuyor, Miranda tutmuyor. Pek çok kadın arkadaşlığı fiziksel temasa dayanıyor gibi görünüyor - el ele tutuşmak, sürekli sarılmak, saçlara dokunmak, her neyse. Miranda ve benim arkadaşlığımız tamamen fiziksel temastan yoksun değil, ama neredeyse yok gibi. Aramızda kucaklaşmalar nadirdir ve bu doğru hissettirir.

Otel koridorlarında yürüyoruz ve ben işemek için tuvalette duruyorum. Miranda da benimle geliyor, sanırım kusmadığımdan emin olmak için. Bunu bana hiç doğrudan söylemedi ama ben söyleyebilirim. Her seferinde benimle gelmiyor. Belli bir tip değil.

Genelde Steven'ın her zaman bir tasfiyeyi engellemeye çalıştığı zamanki gibi tedirgin hissederdim. Ama bu sefer değil, çünkü bu sefer planlamıyorum. Vücudumda boşaltacak bir şey yok. Bütün gün midem bulandı ve yemek yiyemedim. Bu konuyu yarın terapide gündeme getirmek için aklıma bir not aldım ama bugün için sadece atlatmak istiyorum.

Ellerimi uzun süre yıkıyorum, bunun ellerimi rutubetten kurtaracağını umuyorum. Biraz daha maskara ve biraz daha allık sürüyorum. Biyolojik babamın yanında nasıl göründüğümle neden bu kadar ilgileniyorum? Bunu tüm gün boyunca fark ettim. Rimelimi çantama geri koyuyorum ve otele

doğru yola çıkıyoruz.

Avlu, konserin olduğu yer. Konser kelimesinden nefret ediyorum ama bunun için uygun terimin bu olduğuna eminim.

Colton, Miranda ve ben gösteri başlamadan birkaç dakika önce arka tarafa yakın bir masaya oturduk. Kalabalık çoğunlukla kırklı ve ellili yaşlarda, zengin görünümlü insanlardan oluşuyor. Bir sürü Gucci.

"Sizi buraya getiren nedir?" diye soruyor yanımda oturan şarap sarhoşu ve inciler takmış kadın.

"Hiç tanımadığım biyolojik babam bu grupta trombon çalıyor, bu yüzden gösteriden sonra ona yaklaşıp çocukluğumun işlevsiz karmaşası hakkında cevaplar bulmaya çalışacaktım" demeyi düşünüyorum ama demiyorum.

"Cazı seviyoruz," diyor Colton sonunda, benim tarafımdan gelen boş bir bakıştan başka bir şey olmadığını fark ettikten sonra.

"Oh, bu çok iyi. Sizin gibi daha fazla genç insana ihtiyacımız var. Kültürlü. Hangi caz gruplarını seviyorsun?"

"Sadece hepsi. Hepsi... hepsi." Colton başını sallar.

Pearls gülümseyerek, "Harika, harika," diye cevap verir, görünüşe göre bu cevaptan tatmin olmuştur. "Ooh, işte buradalar!"

Pearls coşkuyla alkışlıyor ve üçümüz dönüp grubun sahneye çıkışını izliyoruz. Trombonunu taşıyan babama lazer tutuyorum. Bir benzerlik gördüğümü söyleyemem. Belki de çok arkada oturuyorum. Ya da belki annemin genleri daha güçlüydü.

Grup çalmaya başladı. Colton birkaç kez elimi tuttu. Miranda göz ucuyla beni izliyor. Grubun çaldığı süre boyunca trans halindeymişim gibi hissediyorum.

Bir saat sonra saksafoncu son şarkılarında olduklarını anons etti. Ağzım kurudu. Ellerim sırılsıklam oldu. Kalbim küt küt atıyor.

Colton elimi tutarak, "Tamam, gidelim," diyor. Üçümüz masadan kalkıp sahne çıkışına doğru ilerliyoruz.

"Nereye gidiyorsunuz?!"

Şimdi olmaz, Pearls.

Son şarkı son ölçülere geliyor ve henüz sahne çıkışına gelmedik. Hızlanıyoruz.

Bir güvenlik görevlisi bize "Buraya gelemezsiniz" dedi.

Colton, meşru bilgi veren birinin özgüveniyle, "Üzgünüm, yapması gereken acil bir işi var," diyor.

Güvenlik görevlisinin kafası karıştı ve geçmemize izin verdi. Kafamı kaldırdım ve onu sahneden geçerken gördüm, biyolojik babamı.

"Acele edin!" Miranda diyor ki.

Son otuz metre kadar koşuyorum ve tam sahne merdivenlerinden inerken ona ulaşıyorum. Beni hissediyor. Göz göze geldik. Şaşkın görünüyor, belki biraz da telaşlanmış.

Ağzımdan "Sanırım ortak bir noktamız var" cümlesi çıkıyor. Gözleri yaşlarla doldu. Benimkiler de.

Sonraki on dakika bulanık bir bilgi alışverişi şeklinde geçti. Ona beni tanıyıp tanımadığını, varlığımdan haberdar olup olmadığını soruyorum. Evet dedi. Ve kardeşlerimi. Onunla iletişime geçmemizi beklediğini söyledi. Bizimle iletişime geçmek istememiş çünkü bilip bilmediğimizden emin değilmiş. Nasıl öğrendiğimi sordu. Ben de anlattım. Annemle aralarının kötü olduğunu ve biz küçükken büyük bir velayet savaşı yaşandığını söylüyor - annem onun fiziksel şiddet uyguladığını söylemiş (öyle olmadığını söylüyor). Annem kazanmış. Ona annemin öldüğünü bilip bilmediğini sordum. Evet dedi, *E!*'de görmüş. *News*'da gördüğünü söyledi. Bunun ne kadar garip bir cümle olduğunu düşünüyorum.

Teknisyenler taşınmamız gerektiğini söylemeye başladı. Biyolojik babam bana telefon numarasını verdi ve ona mesaj atmamı söyledi. Sarıldık ve vedalaştık. Miranda ve Colton yanıma geldi. Bir sürü duygu yaşıyorum ve ne olduklarını tanımlayabiliyorum. İlerleme kaydediyor gibiyim.

Varlığımızdan haberdar olmasına sevindim. Bu olay bittiği için rahatladım. Kısa sürmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. İlk önce bana ulaşmadığı için kafam karışık ve üzgünüm. Benimle tanışmak isteyip istemediğinden ya da bunu sadece söylemesi gerektiği için mi söylediğinden asla emin olamayacağım.

İlk randevulara gelince, bu kesinlikle bulunduğum en ilginç randevu oldu. İkincisinin olup olmayacağından emin değilim.

85.

Ellerimde soğuk ve ağır. Onunla yavaş yürüyorum çünkü oyalanıyorum. Daha önce yedi ya da sekiz kez ondan kurtuldum. Ama her seferinde ertesi gün geri dönüp yenisini alıyorum. Şimdiye kadar yeni bir tane almadan yirmi dört saati tamamlayamadım ama bu sefer farklı olabileceğini umuyorum. Belki bu sefer, bunu bir vesile haline getirdiğim için, ondan kurtulmam yirmi dördüncü yaş günümde kendime verdiğim bir hediye olduğu için, ondan temelli kurtulabilirim.

Tartım uzun zamandır beni tanımlıyor. Gösterdiği rakamlar bana başarılı ya da başarısız olduğumu, yeterince çabalayıp çabalamadığımı, iyi ya da kötü olduğumu söylüyor. Herhangi bir şeyin öz-değerim üzerinde bu kadar otorite sahibi olmasının sağlıksız olduğunu biliyorum, ancak bununla ne kadar mücadele etmeye çalışsam da, kendimi her zaman tartıdaki sayıya indirgenmiş hissettim - belki de bir şekilde daha kolay olduğu için. Kendini tanımak zordur. Karmaşık. Karmaşık. Tartıdaki sayının bunu sizin için yapmasına izin vermek basittir. Doğrudan. Basittir.

Ben 95 kiloyum. Ya da 105 pound. Ya da 115 pound. Ya da 125 pound. Tartı ne gösterirse göstersin, ben buyum ve sadece buyum. Ben buyum.

Daha doğrusu, kim olduğumu. Artık bu sayının kim olduğumun tamamı olmasını istemiyorum. Beni tanımlamasını. Hayatı ölçeğin ötesinde deneyimlemeye hazırım.

Kulağa saçma geliyor, "ölçeğin ötesinde bir hayat." Çok dramatik ama ne yazık ki benim için gerçek. Bunun benim gerçekliğim olmasından utanıyorum. Belki de bu iyi bir şeydir. Belki de büyümek budur, utanmak.

Çöp odasına yaklaşıyorum ve kanal kapısını açmak için mandalı aşağı çekiyorum. Tartıyı kanalın içine bırakıyorum. Terazinin aşağı kaydığını, düşerken kenarlarına çarptığını duyuyorum. Yere düşüyor. Oradan ayrılıyorum.

Ertesi gün geliyor ve gidiyor. Yeni bir tartı almadım.

86.

Echo Park Gölü'nde bir kuğu teknesinde oturuyoruz. Lanet olası iğrenç bir kuğu teknesi. İkimiz de son on beş dakikadır tek kelime etmedik ki bu, lanet olası bir kuğu teknesinde otururken on beş dakikadan çok daha fazla bir süre gibi geliyor.

Steven'a bakıyorum. O benim baktığımı hissetmiyor. Yarı hüzünlü, yarı kederli bir şekilde uzaklara bakıyor. Bugünlerde çok düşünceli, ama sizi hiçbir yere götürmeyen bir şekilde. Bu, tekerleklerinizin dönmesine ve düşüncelerinizin daireler çizmesine neden olan bir yol ama ileriye doğru bir hareket yok.

Uzun süre Steven'a yardım etmeye çalıştım. Ya da onu kontrol etmeye. Çok yakın akraba oldukları için hangisi olduğundan emin değilim. Ama birkaç ay önce pes ettim.

Her şey JeP'in bana karşılıklı bağımlılık üzerine okumam için bazı materyaller vermesiyle başladı. Okuduğum her şey biraz fazla yankı uyandırdı ve beni Steven ile derin bir karşılıklı bağımlılık ilişkisi içinde olduğumuzu kabul etmeye zorladı. JeP kendi sorunlarımı çözmeye odaklanmamı önerdi.

"Ama ben buradayım. Sorunlarımı çözmeye çalışıyorum."

"Ve harika bir iş çıkarıyorsun." JeP başını sallayarak onayladı. "Ama içimden bir ses Steven'ın hayatını idare etmek için harcadığın enerjiyi kendi hayatını idare etmek için harcarsan daha fazla ilerleme kaydedebileceğini söylüyor."

Değişim hızlı bir şekilde gerçekleşti. JeP'in önerisi üzerine haftalık kişisel gelişim rejimime grup terapisini de ekledim. Yeme bozukluğu iyileşmesi üzerine daha fazla kitap okudum. Kendi sorunlarıma odaklanmak için ne kadar çok zaman harcarsam, Steven'ın sorunlarına odaklanmak için o kadar az zamanım oluyordu. Ve ben Steven'ın sorunlarına ne kadar az odaklanırsam, birbirimizden o kadar uzaklaştık.

1xing'in ilişkimizin belkemiğini ne kadar oluşturduğunu fark etmek üzücü oldu. Steven'ın benim bulimia sorunumu çözmeye çalışması, benim onun marihuana bağımlılığını çözmeye çalışmam ya da onu doğru ilaç

kokteylini almaya zorlamam gibi,

ilişkimizin tutkalı oldu. Birbirimizi sevmenin bu yönü olmadan konuşacak pek bir şeyimiz olmuyor. Şu anda olduğu gibi.

"Steven," dedim sonunda. Bu onu trans halinden çıkardı. Bana baktı.

Tek kelime etmeme gerek yok. Ne olacağını biliyor. Ağlamaya başladı. Ben de ağlıyorum. Ağlıyoruz, birbirimize sarılıyoruz ve dev kuş teknemizde pedal çeviriyoruz.

87.

Menajerimin asistanlarından biri telefonda bana "JENNETTE, senin için TÜM EKİBİ TOPLADIM" dedi.

Ne zaman "tüm ekip" bir telefon görüşmesi yapsa, bu iki şeyden biri olur: çok iyi haberler ya da çok kötü haberler. "Tüm ekip" sadece kutlama yapmak ya da el ele tutuşmak için görüşmeye katılır, ikisi arasında bir şey yoktur. "Tüm ekibin" her bir üyesi teker teker konferans görüşmesine katılıyor. Ne tür bir haber olduğunu öğrenmek için bekliyorum.

"Herkes açık mı?" diye soruyor bir ses.

"Evet, hepimiz buradayız," diyor başka bir ses. "Ee, Jennette..."

Kötü haber. Duraklama her zaman kötü haberdir. "... NetAix programınız iptal edildi."

Sessizlik. Ajanlarım için kötü bir haber olabilir ama bana kötü gelmiyor. Kulağa... 1ne gibi geliyor.

"Tamam."

"Tamam mı?" diye soruyor seslerden biri, kafası karışmış bir şekilde. "Tamam," diye tekrarlıyorum. "Bana söylediğin için teşekkürler."

"Tamam," diyor başka bir ses, sesi rahatlamış gibi. "Pekâlâ o zaman. Evet, yani... iyi haber şu ki, artık NetAix için beklemede olmadığınıza göre sizi diğer roller için göndermeye başlayabiliriz."

"Aslında..."

Hepsi bir sonraki adımın ne olacağını beklerken gergin bir ritim. Neredeyse korkularını telefondan hissedebiliyorum. *Ağlayacak mı? Lütfen aktrisin ağlamasına izin verme. Tanrı yardımcım olsun.*

"Aslında bunu bir süredir düşünüyordum, çünkü dizinin üçüncü sezon için seçilip seçilmediğini duymayı bekliyorduk. Ve eğer kabul edilirsek, bunu yapmaya karar verdim. Ama eğer kabul edilmezsek, oyunculuğa ara

vereceğim."

Sessizlik.

"Oh," diye bir ses nihayet devreye girer. "Pekala o zaman, um... huh. Emin misiniz?" "Evet, eminim."

"Yani, kesin olarak mı?" diye soruyor içlerinden biri. "Evet, iki kat eminim."

"Pekâlâ. Fikrini değiştirirsen bize haber ver. Sizi roller için göndermeye devam etmek isteriz."

"Sana haber veririm."

Birkaç garip vedalaşma yapılır ve görüşme sona erer. Bu kadar basit. On sekiz yıllık bir kariyer iki dakikalık bir telefon görüşmesiyle sona erdi.

Bu kararla kendimi huzurlu hissediyorum. Nihayet. İlk başta hissetmiyordum. Buraya gelebilmek için JeP ile bir yıldan fazla düşünmem ve ileri geri konuşmam gerekti. Oyunculukla ilişkimin karmaşık bir ilişki olduğunu uzun zamandır biliyordum. Yemekle ve bedenimle olan ilişkimden farklı değil.

Her ikisi de sürekli çekiştiriyor, özlüyor, yalvarıyor, mücadele ediyor gibi hissediyorum. Onların onayını, sevgisini almak için umutsuzca çabalıyorum ama asla tam olarak başaramıyorum. Asla yeterince iyi değilim.

Savaştan dolayı kırgınım ve çok yorgunum.

Sonunda yemekle olan ilişkimi kontrol altına almaya başladım ve bu ilişki ne kadar sağlıklı hale gelirse, oyunculuk kariyeri benim için o kadar sağlıksız görünüyor. Herhangi bir işin pek çok yönünün o işi yapan kişinin kontrolü dışında olduğunu anlıyorum, ancak oyunculukta durum özellikle böyle.

Bir oyuncu olarak, hangi menajerin sizi temsil etmek istediğini, menajerinizin sizi hangi roller için gönderdiğini, hangi seçmelere katılacağınızı, hangi geri dönüşleri alacağınızı, hangi rolleri alacağınızı, rolünüz için repliklerin ne olduğunu, rolünüz için nasıl görüneceğinizi, yönetmenin performansınızı nasıl yöneteceğini, editörün performansınızı nasıl düzenleyeceğini, dizinin tutulup tutulmayacağını veya filmin iyi olup olmayacağını, eleştirmenlerin performansınızı beğenip beğenmeyeceğini, ünlü olup olmayacağınızı, medyanın sizi nasıl göstereceğini vb. kontrol edemezsiniz. Hayatlarında bu kadar havaya girmeye tahammül edebilen ruhları Tanrı korusun, ama ben artık edemiyorum.

Hayatımdaki pek çok şey uzun zamandır kontrolümden çıkmış gibi hissediyordum. Ve bunun benim gerçekliğim olmasıyla işim bitti.

Hayatımın benim ellerimde olmasını istiyorum. Bir yeme bozukluğunun, bir oyuncu yönetmeninin, bir menajerin ya da annemin değil. Benim elimde.

88.

"SEVİYORUM" DİYORUM ve altı yaşıma girip Rugrats pijamalarımı açtığımda yaptığım gibi yalan söylemiyorum. Gerçekten bayıldım.

Sırt çantam üç yıldır bende ve oldukça yıpranmış görünüyor. Aylardır bu durumdan şikayetçiydim ama yerine uygun bir şey bulamamıştım. Ama Miranda buldu. Altın detayları olan güzel bir siyah Tumi sırt çantası buldu. Mükemmel bir şey.

Miranda'nın hediyelerinden daha iyi olan tek şey kartları. Okumak için onunkini çıkarıyorum. El yazısı titiz. İfadeleri nazik ve basit. Her zaman araya iyi yerleştirilmiş birkaç espri sıkıştırır. Ve bana gönderdiği kartları her zaman Alec Baldwin olarak imzalar. Bu şakanın nereden geldiğini bile hatırlamıyorum artık ama yine de her seferinde beni güldürüyor.

"Önce Disneyland'e mi gidelim yoksa akşam yemeği mi yiyelim?" Miranda sordu. Bugün benim yirmi altıncı doğum günüm. Büyükbabam artık Disneyland'de çalışmıyor olsa da

Disney'de on beş yıl çalıştığı için ömür boyu park giriş kartı ve çalışan indirimi alma hakkına sahip. Grand Californian Otel'de kaldığımız avlu manzaralı odayı yüzde 40 indirimle almamı sağladı. Teşekkürler büyükbaba.

"Hadi Disneyland'e gidelim."

Tabii ki Disneyland'i seçiyorum. Ve sadece Disneyland olduğu için değil. Eğer akşam yemeği ile başka bir şey arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, diğer şeyi seçerim.

Yeme bozukluğumdan kurtulalı birkaç yıl oldu ama yol hala inişli çıkışlı. Bazı haftalar boşaltım yapmıyorum. Bazı haftalar yapıyorum. Bulimia için tanı kriterleri, üç ay boyunca haftada en az bir kez yeme ve boşaltma dizisi olmasını şart koşuyor. Bu yüzden bazen haftalık kriterleri aşsam da, arınma yeterince tutarsız, JeP'ye göre artık bulimia olarak kabul edilmiyorum.

bir bulimik. Ben sadece "bazen bulimik davranışlar sergileyen biriyim." Bu da bana pek iyi gelmiyor.

En azından bir kayma yaşadığımda, bu kayma artık bir kaymaya dönüşmediği için mutluyum. Bu büyük bir ilerleme, biliyorum. Ama JeP'e sürekli "bazen bulimik davranışlar sergileyen bir kişi" olmak istemediğimi söylüyorum. Daha iyi olmak istiyorum. Daha sağlam. İyileşme sürecimde daha kararlı. Yeme bozukluklarını geride bıraktığımı ve bunların geçmişte kaldığını hissetmek istiyorum. Ama şu ana kadar o zaman gelmedi.

Yemek - yokluğu, isteği, arzusu, korkusu - hala enerjimin büyük bir kısmını alıyor. Yemekten bahsetmek, yemeği hatırlatmak hala tüm bedenimde bir endişe dalgasına neden oluyor.

Bu yüzden akşam yemeği ile başka bir şey arasında seçim yapmak gerekirse, her zaman diğerini seçerim. Yemek karmaşasını mümkün olduğunca uzun süre ertelemek istiyorum.

Komodinden dalgalı kumral peruğumu ve güneş gözlüğümü alıyorum. Tanınmamak için bir yerlere gittiğimde bu kılık değiştirmeyi kullanmaya başladım. Miranda ve ben Disneyland'e yürüyoruz ve ikimiz de pek sevmesek de yakın olduğu için önce Space Mountain'a, sonra da Matterhorn'a biniyoruz. Ortak tema parkı California Adventure'a yürüyoruz. Galaksinin Koruyucuları'na biniyoruz ve Simba'nın nasıl çizileceğini öğrendiğimiz Animasyon Akademisi binasına doğru yürüyoruz. Kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde çizimlerimizi katlıyorduk. Midem gurulduyor. İkimiz de gülüyoruz ve akşam yemeği yemeye karar veriyoruz.

Miranda yemek sorunlarım hakkında her şeyi biliyor. Bir süredir biliyor - iyileşme sürecimin başlarında birkaç güvenilir arkadaşıma söylemem önerildiğinden beri. O zamandan beri Miranda çok destekleyici oldu.

Onun desteğini takdir ediyorum ama zaman zaman da zor oluyor. Miranda bu durumu öğrenmeden önce, bulimia benim sırrımken, iniş çıkışları kendi başıma atlatabiliyordum. Hesap vermem gereken tek kişi bendim, hayal kırıklığına uğratabileceğim tek kişi bendim. Ama şimdi o da bu sırrın içinde olduğu için, yeme eğilimlerimin aşırı farkında olduğunu söyleyebilirim. Sürekli gözlemliyor. Kaymalarımla sadece kendimi değil, onu da hayal kırıklığına uğratıyorum.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Miranda soruyor. "Sıra olmayan her yere."

Sadece yemek yemeyi bitirmek istiyorum, böylece kendimi duyguların saldırısına hazırlayabilirim ve onlar geçene ve ben kusmayana kadar onların yoğunluğuyla yoluma devam edebilirim. Umarım.

Tema parklarına bağlı alışveriş bölgesi Downtown Disney'e doğru yürüyoruz ve genellikle en kısa sıra onlarda olduğu için Tortilla Joe'ya gidiyoruz. Köşedeki bir masaya oturduk ve hemen sipariş verdik - masaya cips ve guacamole, Miranda biraz taco, ben de salatalı somon aldım. Her zaman sağlıklı bir şey sipariş edersem, sonrasında kusmama şansımın daha yüksek olduğunu düşünürüm. Sanırım somonda hamburgerden daha az utanç var. Ya da her seferinde işe yarasaydı öyle düşünürdüm. Ama işe yaramıyor.

Bu noktada o kadar açım ki kendimi cips ve guacamole ile durduramıyorum. Kendime sadece bir, sadece iki, sadece dört, sadece altı diyorum, ama sadece bir, iki, dört ya da altıda durmuyorum. Devam ediyorum. Sanırım aklımdan geçenlere rağmen rahatlık satıyorum.

Bu çok sinir bozucu, yeme bozukluğu beyni. Ne zaman biriyle yemek yerken sohbet etsem, içimde başka bir konuşma daha oluyor; yargılar, eleştiriler ve kendimden nefret etme duygusu üzerimde büyük bir şiddetle baskı kuruyor. Bunlar acımasız bir dikkat dağıtıcı. Kiminle birlikteysem asla onunla birlikte olamıyorum. Odak noktam her zaman o kişiden çok yemek oluyor.

Bana bu anlatının, bu düşünce tarzının, bu "yeme bozukluğu beyninin" zamanla azalacağı söylendi. Sanırım göreceğiz.

Ana yemekler geliyor. Miranda'nın beni izleyişinden endişeli olduğumu anladığını söyleyebilirim. Kendime yavaş çiğnemeyi, sakin görünmeyi, normal davranmayı hatırlatıyorum. Sonra özür dileyip çişim geldiğini söylüyorum.

Tuvalete gidiyorum ve hepsinin boş olduğundan emin olmak için kabinlerin altını kontrol ediyorum. Bunu yapmaya üç yıl önce bir Disneyland gezisinde Jungle Cruise'dan inip midye çorbamı kusmak için Adventureland tuvaletine gittiğimde başladım. Tam kusmanın ortasındaydım ki yanımdaki kabinin altından Mickey & Friends imzalı kitabıyla küçük bir el çıktı ve imzalamamı istedi. İmzalayamazdım çünkü sağ elimi kullanıyordum ve yeni kustuğum için midye çorbasının kusan parçaları kolumdan aşağı akıyordu. Eğer o parçalar imza defterine bulaşırsa, Küçük Bailey'nin hayatı sonsuza dek değişecekti.

Neyse ki bu sefer tüm tezgahlar boştu. Hızlı olmalıyım ki kimse beni yakalamasın. Aceleyle en büyüğüne giriyorum. Çenemi boğazıma sokuyorum ve artık hiçbir şey çıkmayana kadar defalarca kusuyorum. Kolumdaki kusmuğu tuvalet kağıdıyla siliyorum. Disney tesislerindeki tuvalet kağıtlarından nefret ediyorum çünkü çok ince olduğu için her seferinde kusmuğun etrafını buruşturuyor ve kolumdaki küçük kusmuk-tuvalet-kağıdı-çileklerini daha ince tuvalet kağıtlarıyla ovmak zorunda kalıyorum ve sonra daha fazla kusmuk-tuvalet-kağıdı-çilekleri oluyor ve sonra daha fazla ovma işlemi oluyor ve bu böyle devam ediyor.

JeP'in bana söylediği bir şeyi hatırladığımda klozetin üzerine eğilmiştim.

"Ofisteki Noel partisinde, üç çocuk ve bir ipotekle, enginar sosunu kusmak için banyoya gizlice giren kırk bir yaşında olmak istemezsin," demişti.

Tabii, ben kırk-on beş yaşında değilim. Ve enginar sosu bile sevmiyorum. Ama bugün yirmi altıncı doğum günüm. Yaşlanıyorum.

Annemi düşünüyorum. Onun gibi olmak istemiyorum. Chewy granola barları ve buharda pişmiş sebzelerle yaşamak istemiyorum. Hayatımı kısıtlayarak ve *Woman's World*'ün diyet sayfalarını köpek gibi okuyarak geçirmek istemiyorum. Annem iyileşmedi. Ama ben iyileşeceğim.

89.

Brentwood'lu zengin bir ev sahibinin eğimli çimlerinde duruyorum. Stilettolarım çimlere battı. Çimenlerin üzerindeki bir partide asla stiletto giymemeliydim ama nasıl giyineceğimi bilmiyorum ve artık beni etkinliklere hazırlayan Nickelodeon stilistlerim yok.

Hava karanlık ve etrafımda parıldayan ışıklar ve ünlüler var. Yeni menajerimin beni davet ettiği bir tür tatil endüstrisi toplantısındayım, beni yazarlık için temsil eden menajer. (Menajerlerim oyunculuğa verdiğim aranın kısa sürmeyeceğini anladıktan sonra beni bıraktılar).

Topuklarımı çimlerin üzerinden çekip buPet masasına doğru ilerlerken, meraklı gözlerime minyatür çizburgerlerden başka ne görünebilirdi ki... ama şu anda canım etli ve peynirli bir şeyler istemiyor. Canım tatlı bir şeyler istiyor. Ve bu günlerde ne hissettiğime dikkat ediyorum. Yoğun, sıcak bir çikolatalı kurabiye görüyorum. Mükemmel.

Çiğnerken, bunun anoreksik günlerimde yememe asla izin vermediğim ve bulimik günlerimde de yememe asla izin vermediğim çikolata parçacıklı bir kurabiye olduğunu fark ediyorum. Kalorisini saymadığım ya da yemekten endişe duymadığım bir çikolatalı kurabiye. Arınmamın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiğini ve birkaç aydır yediğim yemeklerden gerçekten keyif alabildiğimi düşünüyorum.

Şimdiye kadarki iyileşme süreci bazı açılardan bulimik/alkol bağımlısı olduğum yıllar kadar zor, ancak farklı bir şekilde zor çünkü sorunlarımı yeme bozuklukları ve maddelerle gömmek yerine ilk kez onlarla yüzleşiyorum. Sadece annemin ölümünün acısını değil, aynı zamanda hiçbir zaman gerçekten kendim için yaşayamadığımı hissettiğim bir çocukluğun, ergenliğin ve genç yetişkinliğin acısını da işliyorum. Zor ama gurur duyduğum türden bir zorluk.

Omzumun üzerinden tanıdık gelen gür bir ses duyuyorum. Dönüyorum ve Dwayne "The Rock" Johnson'ı görüyorum. Çok hoş ve Dwayne Johnson gibi görünüyor.

kocaman gülümsemesi. Adam karizma saçıyor.

Yanına gidip kendimi tanıtmayı, ona yıllar önceki ödül törenini hatırlatmayı düşünüyorum. Dwayne Johnson son karşılaştığımızda ne kadar mutsuz olduğumu anlayabilir miydi? Şimdi bir farklılık hisseder mi? Bu kurabiyenin temsil ettiği tüm engelleri ve başarıları anlıyor mu? Dwayne Johnson Tanrı mı?

Söyleyecek komik, esprili ya da çekici bir şey bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Sosyal ortamlarda zihnim donuyor, özellikle de bu ortamlar The Rock/Tanrı'yı içeriyorsa. Şansımı kaçırıyorum. Kalabalığın içinde kayboluyor. Ben kurabiyemi yemeye geri dönüyorum. Kurabiyemin tadını çıkarıyorum.

90.

Telefonum çaldığında evimde akşam yemeğimi yiyordum. Arayan Miranda'ydı. Normalde bu günlerde ondan bir telefon beklemezdim. Birbirimizden uzaklaştık. Bu, yirmili yaşlarımın sonundaki benim için üzücü bir gerçek. On yılın başında, yakın olduğum insanlar hayat boyu arkadaş gibi görünüyordu, her gün görmemeyi asla hayal edemeyeceğim insanlar. Ama hayat böyle. Aşk olur. Kayıplar olur. Değişim ve büyüme farklı insanlar için farklı hızlarda gerçekleşir ve bazen bu hızlar birbiriyle uyuşmaz. Bu konuda çok fazla düşünürsem yıkıcı olur, bu yüzden genellikle düşünmem.

Ama bugün neden aradığını biliyorum. Bu aramayı bekliyordum ve sadece tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyordum.

"Alo?" Masadan kalkıp spor ayakkabılarımı giyerken "Alo?" diyorum.

"Selam."

İkimiz de gülmeye başladık. En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamıyorum ama telefonda konuştuğumuz anda gülmeye başlıyoruz.

Ön kapıdan çıkıyorum, böylece biz sohbet ederken mahallede dolaşabiliyorum. Birbirimize işlevsiz aile güncellemelerimizi ve önemli yaşam olaylarımızı anlatıyoruz ve sonra bir duraklama oluyor, konuşmanın nedeni ortaya çıkmadan önceki küçük sükûnet.

"Miranda, yeniden başlatmayı yapmayacağım. Beni ikna etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Yine de deneyeceğim!" Gülüyor. Ben de gülüyorum.

Bana yeniden başlatmanın oyuncu kadrosunda yer alan hepimiz için "yeniden ortaya çıkmak" için bir fırsat olabileceğini, belki de bundan başka fırsatlar elde edebileceğimizi söyledi. Birkaç ay önce *iCarly*'nin yeniden başlayacağını ilk öğrendiğimde bir kanal yöneticisinden de aynı şeyleri duymuştum.

Hem yöneticinin hem de Miranda'nın bunları söylerken iyi niyetli olduklarını biliyorum. Ama ben katılmıyorum. Yeniden başlatmanın gerçekçi bir şekilde başka fırsatlara yol açabileceğini düşünmüyorum çünkü yeniden başlatmadaki oyuncu arada önemli bir iş yapmadıysa,

yeniden başlatma sadece bunu hatırlatıyor. Oyuncuyu en az on yıl önce tanındığı rolde daha da sağlamlaştırıyor ve bu rol muhtemelen kariyerinin gelişmesini değil, sıkışıp kalmasını sağlıyor.

Bu iş zor. Ve bu iş, bir yeniden başlatmada rol almayı kariyerin canlanması olarak görmüyor, kariyerin sona ermesi olarak görüyor.

"Ama gerçekten iyi para," diyor Miranda bana. "Sana benim kazandığım miktarı verip vermeyeceklerini sordum ve evet dediler."

Miranda haklı-şebeke bu konuda cömert davrandı ve Miranda'nın bu davranışı teşvik etmesi çok nazik bir davranıştı.

"Biliyorum," diyorum Miranda'ya. "Ama paradan daha önemli şeyler de var. Ruh sağlığım ve mutluluğum da bu kategoriye giriyor."

Bir an sessizlik oldu. Çok fazla ya da çok az şey söylemediğimi hissettiğim nadir anlardan biri. Kendimi doğru bir şekilde temsil ettiğimi ve söylediklerimle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey olmadığını hissediyorum. Gurur duyuyorum. Görüşmeye devam edeceğimize söz vererek konuşmamızı tamamladık ve telefonu kapattık. Akşam yemeğimi bitirmek için eve dönüyorum.

91.

"MERHABA ANNE" DİYECEK OLUYORUM, ama kendimi durduruyorum çünkü etrafımdaki diğer yas tutanlara deli gibi görünmek istemiyorum. Yas tutan, tekil aslında. Sadece bir tane var ve o da her seferinde burada gördüğüm aynı adam. Üzerinde güneş şemsiyesi olan bir çim sandalyede oturuyor, müzik setinden soft rock çalıyor ve eski karısı olduğunu tahmin ettiğim kişinin mezar taşına bakıyor.

Annemin mezar taşına bakıyorum. Üzerinde yaklaşık yirmi sıfat var çünkü ailedeki herkesin bir sıfatı vardı ve kimse kendi sıfatından vazgeçmek istemiyordu.

Büyükbaba ısrarla, "'Eğlenceli'yi de dahil etmeliyiz," dedi.

"Neden kimse 'cesur' kelimesini sevmiyor? 'Cesur' güzel bir kelime!" Büyükanne feryat etti.

Biz de bütün kelimeleri oraya tıkıştırdık. Annemin ölüm yeri bile darmadağın.

Geçen Temmuz'daki doğum gününden bu yana annemin mezarını ilk kez ziyaret ediyorum. Annemin isteği üzerine mezarını her gün ziyaret edeceğime dair söz vermiş olmama rağmen ziyaretlerim yıllar geçtikçe seyrekleşti. Başlangıçta haftada bir ziyaret ediyordum ve bunun yeterli olmadığını düşünerek kendimi suçlu hissediyordum. Ancak zamanla ve gerçeklerle birlikte, ziyaretler giderek azaldı ve suçluluk duygusu da azaldı.

Mezarının önünde bağdaş kurup oturuyorum. Mezar taşındaki yazılara uzun uzun bakıyorum.

Cesur, nazik, sadık, tatlı, sevgi dolu, zarif, güçlü, düşünceli, komik, samimi, umutlu, eğlenceli, anlayışlı ve daha fazlası...

Öyle miydi? Bunlardan herhangi biri miydi? Kelimeler beni kızdırıyor. Onlara daha fazla bakamıyorum.

Neden ölüleri romantikleştiriyoruz? Neden onlar hakkında dürüst olamıyoruz? Özellikle de anneler. En çok romantize edilenler onlardır.

Anneler azizdir. Sadece var oldukları için melekler. Hiç kimse anne olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamaz. Erkekler asla anlayamaz. Kadınlar

hiçbir çocuk asla anlayamaz. Anneler dışında hiç kimse anneliğin zorluğunu bilemez ve biz anne olmayanlar annelere övgüden başka bir şey yağdırmamalıyız çünkü biz alçakgönüllü, zavallı anne olmayanlar, anne dediğimiz tanrıçaların yanında sadece birer köylüyüz.

Belki de annemi uzun süre bu şekilde gördüğüm için şimdi böyle hissediyorum. Onu bir kaideye oturtmuştum ve bu kaidenin benim refahım ve yaşamım için ne kadar zararlı olduğunu biliyorum. Bu kaide beni sıkışmış, duygusal olarak bodur, korku içinde yaşayan, bağımlı, neredeyse sürekli bir duygusal acı durumunda ve bu acıyla başa çıkmak bir yana, bu acıyı tanımlayacak araçlardan bile yoksun bıraktı.

Annem o kaideyi hak etmiyordu. O bir narsistti. Herhangi bir sorunu olduğunu kabul etmeyi reddetti, bu sorunların tüm ailemiz için ne kadar yıkıcı olmasına rağmen. Annem beni duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak sonsuza dek etkileyecek şekilde istismar etti.

On yedi yaşıma kadar bana meme ve vajina muayeneleri yaptı. Bu "muayeneler" vücudumun rahatsızlıkla sarsılmasına neden oldu. İhlal edilmiş hissediyordum ama bunu ifade edecek ne bir sesim ne de bir yeteneğim vardı. İstediğim herhangi bir sınırın ona ihanet olduğuna inanmaya şartlanmıştım, bu yüzden sessiz kaldım. İşbirliği.

Altı yaşındayken beni istemediğim bir kariyere itti. Bu kariyerin bana sağladığı finansal istikrar için minnettarım ama başka pek bir şey değil. Eğlence sektörü ve onun tüm rekabetçiliği, reddedilmesi, riskleri, sert gerçekleri, şöhretiyle başa çıkabilecek donanıma sahip değildim. Bir çocuk olarak gelişmek için o zamana, o yıllara ihtiyacım vardı. Kimliğimi oluşturmak için. Büyümek için. O yılları asla geri alamam.

On bir yaşımdayken bana yeme bozukluğunu öğretti - neşemi ve sahip olduğum her türlü özgür ruhluluğu benden çalan bir yeme bozukluğu.

Bana babamın babam olmadığını hiç söylemedi.

Ölümü bende cevaptan çok soru, iyileşmeden çok acı ve birçok keder katmanı bıraktı - ölümünden kaynaklanan ilk keder, sonra beni istismar etmesini ve sömürmesini kabullenmenin kederi ve son olarak da şimdi onu özlediğimde ve ağlamaya başladığımda ortaya çıkan keder - çünkü onu hala özlüyorum ve ağlamaya başlıyorum.

Onun moral konuşmalarını özlüyorum. Annem, bir insanın içini aydınlatacak ve kendine inanmasını sağlayacak doğru şeyi bulma konusunda çok becerikliydi.

Onun çocuksu ruhunu özlüyorum. Annemin zaman zaman çok sevimli olabilen bir enerjisi vardı. Hatta büyüleyici.

Ve onun mutlu olduğu zamanları özlüyorum. İstediğim kadar sık olmadı, olması için zorladığım kadar sık olmadı ama mutlu olduğu zamanlar bulaşıcıydı.

Bazen onu özlediğimde, hala hayatta olsaydı hayatın nasıl olacağını hayal etmeye başlıyorum ve belki de özür dileyeceğini, birbirimizin kollarında ağlayacağımızı ve birbirimize yeni bir başlangıç yapacağımıza söz vereceğimizi hayal ediyorum. Belki de kendi kimliğime, kendi umutlarıma, hayallerime ve arayışlarıma sahip olmamı desteklerdi.

Ama sonra fark ediyorum ki, herkesin yapmamasını dilediğim gibi ben de ölüleri romantikleştiriyorum.

Annem değişmekle ilgilenmediğini açıkça belirtti. Eğer hala hayatta olsaydı, beni istediği kişi olmam için manipüle etmek için elinden geleni yapmaya devam ederdi. Ben hala arınıyor, kısıtlıyor, tıkınıyor ya da üçünün bir kombinasyonunu yapıyor olurdum ve o da bunu onaylıyor olurdu. Hâlâ kendimi rol yapmaya zorluyor, parıltılı sitcom'lardaki performansımı sefil bir şekilde sürdürüyor olurdum. Ruhunuz ölmeden önce kaç kez halının üzerine düşebilir ya da inanmadığınız bir repliği satabilirsiniz? Bu noktaya gelene kadar tamamen ve alenen zihinsel bir çöküş yaşamış olma ihtimalim çok yüksek. Hâlâ son derece mutsuz ve zihinsel olarak sağlıksız olurdum.

Kelimelere tekrar bakıyorum. *Cesur, nazik, sadık, tatlı, sevgi dolu, zarif.*

Başımı sallıyorum. Ağlamıyorum. Üzgün adamın müzik setinden The Doobie Brothers'ın "What a Fool Believes" şarkısı çalmaya başlıyor. Ayağa kalkıyorum, pantolonumdaki kiri siliyorum ve yürüyüp gidiyorum. Geri dönmeyeceğimi biliyorum.

Teşekkür

Bu kitap üzerindeki etkiniz için editörüm Sean Manning'e teşekkür ederim. Sesimi anladığın ve onu çok daha güçlü kıldığın için.

Menajerim Norm Aladjem'e, başlangıçtaki desteğiniz ve cesaretlendirmeniz benim için çok şey ifade ediyor. Bilgeliğiniz, stratejiniz, düşünceniz ve sarsılmaz sakinliğiniz için teşekkür ederim.

Peter McGuigan ve Mahdi Salehi'ye yeteneğiniz ve mizahınız için ve bunun gerçekleşmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz.

Jill Fritzo'ya ve Jill Fritzo PR'daki herkese, zekanız ve uzmanlığınız için teşekkür ederim.

Erin Mason ve Jamie C. Farquhar'a - bana sağladığınız dönüştürücü rehberlik ve araçlar için.

Ve son olarak, sonsuz sevgin, desteğin ve cesaretlendirmen için teşekkür ederim Ari. Seni çok seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bir takım olduğumuz *için* çok mutluyum. <harmonize> *Senin için buradayız*.

Yazar Hakkında

JENNETTE MCCURDY, Nickelodeon'un hit dizisi *iCarly* ve onun spin-oP'u *Sam & Cat*'in yanı sıra NetAix dizisi *Between*'de rol aldı. 2017 yılında oyunculuğu bıraktı ve yazarlık/yönetmenlik yapmaya başladı. Filmleri Florida Film Festivali'nde, Salute Your Shorts Film Festivali'nde, Short of the Week'te ve başka yerlerde gösterildi. Denemeleri *HuffPost* ve *The Wall Street Journal*'da yer aldı. Tek kişilik gösterisi *I'm Glad My Mom Died*, Los Angeles'taki Lyric Hyperion Theatre ve Hudson Theatres'da iki kez kapalı gişe oynadı. Apple listelerinde üst sıralarda yer alan ve rahatsız edici konular hakkında konuşan konuklara yer veren *Empty Inside* adlı bir podcast'e ev sahipliği yapıyor. Los Angeles'ta yaşamaktadır.

www.SimonandSchuster.com/Authors/Jennette-McCurdy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.